M. C. BEATON

Agatha Raisin
és a sziszifuszi szerelem

Ulpius-ház Könyvkiadó Budapest, 2013

A fordítás alapjául szolgáló mű:
M. C. Beaton: Agatha Raisin and the Love from Hell

Fordította BORBÉLY JUDIT BERNADETT

Joan és John Dewhurstnek, szeretettel

Egy

MINTHA EGY ÁLOM TELJESÜLNE BE: a tökéletes házasság. Agatha Raisin hozzáment a férfihoz, akiről ábrándozott. A szomszédjához, James Laceyhez. Mégis boldogtalan volt.

Két héttel azután kezdődtek a gondok, hogy a házaspár visszatért a nászútról. Mézesheteiket előbb Bécsben, utána pedig Prágában városnézéssel meg szeretkezéssel töltötték a mindennapi együttélés szikár valóságától háborítatlanul. Agatha megtartotta a házát, mely James szomszédságában állt a cotswoldi Carsely falvában. Úgy tervezték, hogy a korszellemhez hűen modern házasságban élnek majd, bizonyos mértékig meghagyva egymás szabadságát.

Ahogy most odahaza üldögélt egy csésze feketekávéval a kezében, Agatha felidézte a napot, amikor fakulásnak indult az idill.

Mivelhogy mintafeleség szeretett volna lenni, Agatha az ominózus napon minden szennyesüket összegyűjtötte, nem törődve vele, hogy James külön kosárban tárolja a mosnivalóját, és a saját mosását szívesebben intézi ő maga. Üde, tavaszi nap volt, az égen vonuló, langy szellőtől hajtott, kövér bárányfelhők irdatlan gályahadnak tűntek. Agatha dudorászva tömte meg mosógépe bendőjét a ruha halommal. Valahol agya hátulsó zugában egy parányi vészcsengő arra figyelmeztette, hogy tisztességes háziasszony mindig szétválogatja a színeseket a fehérektől. Mosóport és öblítőt tett a gépbe, azután kiült a kertbe, és elnézte, ahogy macskái a fűben viháncolnak. Amikor a mosógép munkája végeztével beszüntette a búgást, Agatha felkelt, és kiszedte a ruhát egy jókora fonott kosárba, hogy aztán majd odakint a kertben kiteregesse. Döbbenten meredt a rózsaszínű ruhakupacra. Ne pasztellrózsaszínűre gondoljanak, hanem rikítóra. Lesújtottan turkált a ruhadarabok között, és meg is lelte a bűnöst, egy rózsaszín szvettert, amit még Prágában vásárolt, a bolhapiacon. James összes ruhája, inge, alsóneműje most egytől egyig élénk rózsaszínben virított.

Ám a friss házasság rózsás ködében mi másra számíthatott volna Agatha, mint hogy megbocsátást nyer? Mi másra számíthatott volna, mint hogy együtt nevetnek majd a dolgon?

James azonban éktelen haragra gerjedt. Tajtékzott. Hogy merészel Agatha az ő ruháival babrálni?! Tyúkeszű, kétbalkezes fehérnép! A házasságuk előtti Agatha Raisin kerek perec megmondta volna neki, hogy mit csináljon magával, az új, összezavarodott Agatha viszont irgalomért esedezett. Még ő bocsátott meg az ezredesnek, utóvégre James sokáig agglegényéletet élt, csak természetes, hogy megvannak a maga rigolyái.

A következő incidensre akkor került sor, amikor Agatha két adag gyorsfagyasztott lasagnét vásárolt a Marks & Spencerben. James csak

piszkálta az ételt, és epésen megjegyezte: minthogy ő rendes lasagnét is tud készíteni, a jövőben Agatha talán bölcsebben tenné, ha rábízná a főzést.
Aztán ott volt a ruhaügy. Agatha slamposnak érezte magát, ha nem magas sarkúban volt. James meg közölte vele, hogy mivel vidéken élnek, esetleg ésszerűbb lenne, ha lapos talpút hordana, és nem tipegne jobbra-balra, mint valami utcanő. A szoknyái túl szűkek, s olykor a dekoltázsa is túl merész. Ami pedig a sminkjét illeti: muszáj így kipingálnia magát?
Éjjelente szerelmeskedtek ugyan, de csakis akkor. Napközben nem volt semmi, se egy forró ölelés, se csók. Agatha útját vesztve téblábolt a maszkulin rosszallás sűrűjében.
Mégse beszélt róla senkinek, hogy förtelmes a házasélete, még a barátnőjének, Mrs. Bloxbynak, a lelkész nejének se mondta el. Hiszen Mrs. Bloxby óva intette ettől a házasságtól. Agatha képtelen lett volna beismerni a vereségét.
Felsóhajtott, és kitekintett a konyha ablakán. Na tessék, itt ül a saját házában, pontosabban itt bujkál, mint valami bűnöző. A megcsörrenő telefon hangjára összerezzent. Hezitálva vette fel, hátha James hívja, hogy újabb kioktatásban részesítse. De Roy Silver volt a vonalban. Roy hajdanán Agathánál dolgozott, amikor még megvolt neki a saját tulajdonú londoni reklámcége, s a férfi most egy belvárosi nagy reklámcég munkatársa volt.
– Hogy s mint van, Mrs. Lacey, mint új házas? – kérdezte Roy.
– Továbbra is Agatha Raisin vagyok – hurrogta le Agatha. Saját nevének megtartása a függetlenség utolsó szalmaszálát jelentette. Nem jutott el az agyáig, hogy ha néhai férje nevét használja, akit egyébiránt tiszta szívből megvetett, ez nem éppen a függetlenségéről tanúskodik.
– Ej, de modernek vagyunk – jegyezte meg Roy.
– Mi újság?
– Semmi. Nem hallottam magáról az esküvő óta. Milyen volt Bécs?
– Nem nagy durranás. Prága már jobban tetszett. Biztos, hogy ez most csak baráti telefonhívás? Nem tartogat még nekem valamit?
– Van itt egy dolog, ami talán érdekelni fogja.
– Mindjárt gondoltam. Mi az?
– Új cipővállalat nyitja meg kapuit Mircesterben. Megkerestek minket. Nem nagy falat, de kellene nekik egy jó píáros, aki megcsinálja a hírverést az új terméküknek. A neve: Cotswoldi surranó.
– És az mi?
– Egy ormótlan bakancsféle, elég közkedvelt a fiatalok körében, a vidéket ellepő kirándulókról már nem is beszélve. Rövid határidejű szerződést ajánlok, csak a kezét kell kinyújtania érte.
Agatha azt akarta mondani, hogy ő boldog házasságban él, nincs ideje mellette semmi másra. A falubelieknek szüntelenül azzal hencegett, hogy mennyire boldog. De most egyszerre nagy szükségét érezte, hogy valaki

legyen. Szerette a pörgést, és jó volt a szakmában. Lehet, hogy háziasszonyként felsült, ellenben üzletasszonyi kvalitásaihoz kétség sem férhetett.
– Érdekesnek hangzik – mondta elővigyázatosan. – Mi a neve ennek a vállalatnak?
– Delly Cipő.
– Mint egy kenőmájas- vagy szendvicsmárka.
– Akkor megbeszélhetek önnek egy interjút?
– Miért is ne? Minél előbb, annál jobb.
– Máskor ezer évig tart visszacsábítani magát dolgozni – mondta Roy. – Biztos, hogy a házasságával minden oké?
– Hát hogyne. Csak napközben James általában írogatni szokott, és nem szereti, ha láb alatt vagyok.
– Ühüm. Először Jamest hívtam, ő mondta, hogy a régi számán keressem.
– Megtartottam a házamat. Klausztrofóbiája lesz az embernek ezekben a kis kunyhókban. Így viszont mindenből kettő van nekünk. Két konyha, két fürdőszoba és így tovább.
– Na jó. Visszahívom, amint megvan az időpont.
Agatha, miután letette a kagylót, rágyújtott – James ki nem állhatta, ha dohányzik –, és üres tekintettel bámult maga elé. Mit fog hozzá szólni a férje, hogy visszamegy dolgozni? Titkon remegett, mégis úgy érezte, hogy ettől megizmosodik a lelkiereje. Megszoksz vagy megszöksz, James. Agatha Raisin újra nyeregbe száll!

VALÓJÁBAN PERSZE fel sem vetődött benne, hogy James ellenezni fogja a munkavállalását. Egyetlen férfi, még James se lehet ennyire vaskalapos. Amikor Roy tájékoztatta, hogy másnap délután három órára sikerült megbeszélnie az időpontot, Agatha hívta Hodge-ot és Boswellt, s a két cicussal a nyomában átsétált a szomszédba, Jameshez. Ez a ház már sose lesz a kettőnk otthona, gondolta szomorkásan, miközben kinyitotta az ajtót, és beterelte a macskákat.
James összevont szemöldökkel ült a számítógépénél. Sikeresen kiadatott egy hadtörténeti munkát, és biztosra vette, hogy a második is gyerekjáték lesz, mindazonáltal már napok óta ráncolta a homlokát a képernyő előtt, amelyen mindössze annyi állt: „Első fejezet”. Keze a halántékán, mintha fejfájás gyötörné.
– Szereztem munkát – mondta Agatha.
Lám, James mosolyog! Apró ráncok gyűltek a kék szempár sarkába, amivel még mindig meg tudta dobogtatni Agatha szívét.
– Mi lenne az? – kérdezte az ezredes, és kikapcsolta a számítógépet. – Főzök kávét, és elmeséled. – Azzal kivonult a konyhába.

Agatha már nem is érezte olyan nyomorúságosnak a házasságukat. Feltámadt benne a régi remény, hogy nincs semmi baj, csak a házasélet kezdeti döccenőin kell túljutniuk. Megjött James két bögre kávéval.
– Koffeinmentes – mondta. – Túl sokat kávézol, és árt neked a koffein. Füstszagú vagy. Azt hittem, leszoktál.
– Csak egyszer gyújtottam rá – hárított Agatha, holott ötöt is elszívott. Mikor fogják fel végre az emberek, ha azt akarják, hogy a másik felhagyjon a dohányzással, akkor nem szabad nyaggatniuk, és tilos bűntudatot ébreszteniük benne? Azt bezzeg mindenki tudja, hogy alkoholisták előtt nem javallott az ivásról beszélni, és nem ajánlatos kiönteni a piájukat a mosogatóba, mert ezzel csak elkendőzik a problémát. A dohányosokat viszont szakadatlanul szekírozzák, aminek makacs és megrögzött ellenszegülés az eredménye.
– Na mindegy – nyújtotta oda neki James a kávét, aztán leült vele szemben –, mi ez a munka? Ezúttal milyen célra fogsz adományt gyűjteni?
– Ennek most semmi köze a faluhoz – mondta Agatha. – Szerződést írok alá egy mircesteri céggel, és megszervezem a reklámkampányát valami új cipőnek, jobban mondva túrabakancsnak.
– Úgy érted, tényleg dolgozni fogsz?
– Hát, igen. Persze.
– Nincs szükségünk a pénzre – mondta James fahangon.
– Az mindig jól jön – mondta Agatha vidáman, de James haragos ábrázata láttán menten lehervadt a mosolya. – Most meg mi van? – kérdezte nyúzottan.
– Semmi szükség rá, hogy dolgozz. Hagyd meg ezt a lehetőséget azoknak, akik rá vannak szorulva.
– Nézd, nekem kell ez a munka. Kell az identitás.
– Kérlek, kímélj meg a pszichológiai halandzsától, és beszélj rendesen.
Ez volt az utolsó csepp a pohárban.
– Beszéljek rendesen?! – kárálta Agatha. – Valahogy fel kell támasztanom az önérzetemet, amit te szépen a földbe döngöltél. A kákán is csomót keresel. Naphosszat egzecíroztatsz: „ezt ne csináld, azt ne csináld”. Toll a füledbe, öregem. Visszamegyek dolgozni, és punktum.
James hirtelen felpattant, és megindult az ajtó felé.
– Most meg hová mész? – kiáltott utána Agatha. De nem kapott választ, csak az ajtó csapódott be.
Másnap Agatha szénszürke nadrágkosztümöt öltött, amelyről elégedetten konstatálta, hogy derékban kissé bő. Íme, a házaséleti kínok járulékos haszna. James az előző napot házon kívül töltötte, csak akkor jött haza, amikor Agatha már nyugtalan álomba merült. A reggelit szótlan búskomorságban költötték el. Agatha érezte magán, hogy kezd meginogni. Ő készítette a reggelit, de minden balul sült el. A pirítóst odaégette, a rántotta meg darabos

lett, és kemény. Érezte, hogy a nyomott hangulat meggyengíti az akaratát. Legszívesebben azt mondta volna: „Á, teljesen igazad van. Nem vállalom a munkát.” Mégis összekapart valahonnét egy mákszemnyi bátorságot, s így már könnyebb volt figyelmen kívül hagynia a férje búvalbéleltségét.

ÚJABB KELLEMES TAVASZ VÉGI NAP; Agatha a Fosse úton robogott Mircester felé. Roy instrukcióját követve még a város előtt lekanyarodott a kültelki ipartelephez. Látszott, hogy a telep nemrégiben épült, mert a gyárak előtt húzódó talaj nyers, lecsupaszított hatást keltett.

Agatha jó előjelnek vette, hogy nem várakoztatták meg. Úgy tapasztalta ugyanis, hogy csak a sikertelen üzletemberek masszírozzák az egójukat mások megvárakoztatásával. A tárgyalóba agilis, középkorú titkárnő kísérte be – Agatha ezt ugyancsak jó jelként könyvelte el. Bemutatták a vezérigazgatónak, a reklámfőnöknek, az értékesítési menedzsernek és még egy sor fontos embernek a vezetőségből.

A tárgyalóasztal közepén méretes bőr túrabakancs díszelgett. A vezérigazgató, Mr. Piercy rögtön rátért a lényegre.

– Nos tehát, Mrs. Raisin, az asztalon látható modell a mi „Cotswoldi surranónk”. Ezt kellene népszerűsíteni. A reklámfőnökünk, Mr. Hardy szerint egy kirándulócsoportot kellene felszerelnünk vele.

– Nem jó – vágta rá Agatha. – A helyiek szőrös agresszorokat látnak a kirándulókban. Mibe kerül a bakancs?

– Kilencvenkilenc font, kilencvenkilenc penny.

– Nem az ifjúság pénztárcájához szabták, pedig ők a célközönség.

– Már megcsináltuk az árkalkulációt, nem mehetünk lejjebb.

– Tévéreklámra gondoltak már?

– Kis cég vagyunk – mondta Mr. Piercy. – Szolid kampányra gondoltunk, aztán a termék már eladja magát.

Agatha nem rejtette véka alá a véleményét.

– Más szóval ne legyen túl nagy felhajtás, mert nem bírják megfizetni.

– Ki tudunk fizetni egy meghatározott összeget, de végesek a forrásaink.

Agatha elgondolkodott. Majd azt mondta:

– Új popbanda alakult Gloucesterben, a Stepping Out. Hallottak már róla?

Egyöntetű fejrázás.

– Én láttam róluk egy dokumentumfilmet a Midlands Today műsorán – mondta Agatha. – Ígéretes csapat, három fiú, három lány, jó rájuk nézni. Nemrégiben kiadott lemezük a hatvankettedik helyen szerepel a slágerlistán, de a jóslatok szerint fényes jövő áll előttük. Ha le tudnánk csapni rájuk, kioszthatnánk nekik egy-egy surranót, felkérnénk őket, hogy írjanak egy dalt a barangolásról, ugyanis ők írják a saját számaikat, s ha a tetejébe még egy koncertet is adnának, akkor talán pont a sztárság kapujában csípnénk el őket. És attól kezdve mindenki a sikerrel rokonítaná a surranójukat.

A reklámfőnök szólalt meg:
– Honnét tud maga erről az együttesről, Mrs. Raisin?
– Ez a hobbim – felelte Agatha. – Ösztönösen felfigyelek azokra, akik meglátásom szerint hírnévre hivatottak. És mindig ráhibázom.
Vitára bocsátották az ötletet, és amikor úgy látszott, hogy el akarják vetni, Agatha kíméletlenül lehengerelte őket az érveivel. Titkon arra vágyott, hogy valami nagyvállalatnak dolgozhasson, nem pedig ezeknek a sutyerákoknak, mert magában így becézte őket. Le akarta nyűgözni Jamest, amúgy istenigazából. Csakhogy ha megfeszül, Jamest akkor sem tudná lenyűgözni, gondolta búsan.
Végül is úgy határoztak, hogy elfogadják Agatha javaslatát.
– Csak még egy dolog, Mrs. Raisin – mondta Mr. Piercy. – Minket úgy tájékoztattak, hogy Mrs. Laceynek hívják.
– Úgy is van.
– De nem ezt a nevét használja.
– Nem, mert a szakmában már Raisin néven ismernek. Nekem egyszerűbb így.
– Tiszta sor, Mrs. Raisin. Irodára szüksége lesz?
– Nem, otthonról fogok dolgozni. Felveszem a kapcsolatot az együttessel, és holnap jelentkezem.

AGATHA FELVILLANYOZVA hajtott vissza Carselyba. Hanem ahogy a kocsijával a fák képezte zöld alagútban a falu felé tekergőzött, egyszerre csak búnak eresztette a fejét. Bement a saját házába, ahol az üzleti papírjait meg a számítógépét tartotta. A régi, píáros beidegződésnek engedelmeskedve már korábban elmentette az együttes és menedzsere nevét a számítógépébe. Aztán kihúzta a telefonkönyvstószból a gloucesterit, és a Bestnél ütötte fel. H. Bestből egy csomó volt.
Letelepedett hát, hogy végigtelefonálja őket. Az egyik H. Bestről kiderült, hogy az általa keresett menedzser apja. Megadta Agathának Harry Best elérhetőségét, s ő már tárcsázta is a számot, aztán röviden körvonalazta a Cotswoldi surranó népszerűsítésére kiötölt tervét.
– Nem is tudom. Frissek vagyunk, és ropogósak. Sokba leszünk maguknak – mondta Harry Best azzal a jellegzetes Temze-parti kiejtéssel, amelyet Agatha roppantmód leverőnek talált.
Agatha mély levegőt vett.
– Ezt négyszemközt kell megvitatnunk – jelentette ki. – Odamegyek. Adja meg nekem a címét.
A menedzser egy churchdowni címet adott meg. Churchdown voltaképpen nem is Gloucesterhez tartozik. Amikor Agatha elhajtott James háza előtt, és megpillantotta az ezredes arcának fehér foltját az ablakban, eszébe jutott,

hogy nem fog hazaérni vacsorára. Egy jó feleség ilyenkor felhívná a férjét, és szólna neki, hogy késni fog.
– De én már nem vagyok jó feleség – mondta ki Agatha fennhangon, és erősen megmarkolta a kormányt.

SŰRŰ FORGALOM VOLT, és az A40-esen nem csupán az útlezárásokkal kellett megbirkózni, de még a fásult traktorosokkal is, akik tíz mérföldes óránkénti sebességgel vánszorogtak. Agatha elfáradt és lelombozódott, mire végre odaért a címre. Legszívesebben hagyta volna az egészet a csudába, és már repült is volna vissza Jameshez, hátha ki tudja engesztelni, hátha rendbe hozható még ez a színehagyott házasság. De az elhanyagolt villaépület előtt már várt rá egy cingár, gyérülő haját lófarokban viselő férfi.
Agatha alaposan szemügyre vette, amikor odament hozzá. Apró, csücsöri szájára lógó karvalyorrán okuláré csücsült, a félbevágott lencséjű fajtából. Agatha úgy saccolta, hogy negyven felé járhat, cowboycsizmából, farmernadrágból és fekete bőrkabátból álló öltözéke a fiatalosság megőrzésére tett görcsös igyekezetről árulkodott.
Mr. Harry Bestet Agatha éppoly kevéssé nyűgözte le, mint ő Agathát. Egy töpszli nőt látott maga előtt francia kontyba tűzött, fényes, barna hajjal. Kerek képén szép száj és csinos orrocska ül, viszont barna gombszeméből csak úgy süt a gyanakvás.
– Agatha Raisin vagyok – rázta meg Agatha erélyesen a menedzser petyhüdt, nyirkos mancsát. – Bemehetnénk, hogy beszéljünk az üzletről?
– Hogyne. Kövessen.
A szobáról, ahová beléptek, lerítt, hogy csak úgy tessék-lássék takarították ki. A papírkosárból kidagadtak az üres kólásdobozok. Az egyik karosszékben Agatha kazalnyi napilapot meg képes magazint vett észre a díszpárna alá suvasztva.
Agatha rátért az üzletre. Vázolta a kampányt, az ötletét, hogy egy új dallal népszerűsítenék a bakancsot, azután az árról kezdtek egyezkedni. A menedzser azon címszóval próbálta feljebb srófolni az összeget, hogy ha az együttes nekiáll valamit reklámozni, a közönség még azt találja hinni, hogy nem elég sikeresek. Mire Agatha rámutatott, hogy nem egy sikeres popsztár tűnt már fel reklámokban.
– Michael Jackson például – mondta lendületesen.
Harry Best ellenállása rohamosan lankadt. Agatha a nagyanyjára emlékeztette, a vaskezű asszonyra, aki kora gyermekkorában rettegésben tartotta a kis Harryt. A végén sikerült megállapodniuk. Harry egyetlen előnyét látta a dolognak: rábírta Agathát, hogy béreljen ki a bandának egy próbatermet, minthogy hamarosan kilakoltatják őket a cimborája garázsából.

Mikor aztán Agatha elment, már sötét volt, késő́re járt, és kopogott a szeme az éhségtől. Hazafelé megállt egy útszéli csehónál, és elfogyasztott egy könnyű vacsorát, hozzá egy pohár vizet. A következő feladat: James.

CARSELY LAKÓI, akik éppen akkor sétáltatták a kutyájukat az Agatha és James házának otthont adó Orgonás-dűlőn, később azt mesélték, hogy jól hallották Agatha ordítozását meg a porceláncsörömpölést. Tudniillik James eltökélte, hogy a sarkára áll. Keresetlen szavakkal Agatha értésére adta: haladéktalanul verje ki a fejéből ezt a szamárságot, hogy dolgozni fog, és viselkedjen férjes asszonyhoz méltón.
Ha James mindeközben dühös lett volna, Agatha talán-talán kapitulál. Az ezredes hangjában megbúvó higgadt megvetés azonban kihozta a sodrából. James gyötrődő képet vágott, mintha a neje fejfájást okozna neki. Agatha soha nem gondolta volna magáról, hogy ő is tányértörő asszony, de mert úgy esett, hogy pont a konyhában zajlott a vita, Agatha egy egész polcnyi étkészletet lesöpört a padlóra, és toporzékoló táncot lejtett a törmeléken.
– Rosszul vagyok tőled – mondta James csendesen. Azután kisétált, és otthagyta a lángba borult arcú, ziháló, önmagából kifordult Agathát.
Ő kimerülten összecsomagolta a cókmókját, és mindent áthordott a saját házába. Aztán visszament, hogy felsöpörje a ripityára törött porcelánt, bedobozolta a törmeléket, és kitette a kuka mellé. A saját készletéből áthozott pontosan annyi darab tányért, mint ahányat eltört, és kirakosgatta őket James polcára. Aztán hívta a macskákat, azok meg követték a szomszédba, miközben a hátukon még mindig égnek meredt a szőr az ijedtségtől, amit gazdájuk hisztérikus jelenete váltott ki belőlük. Odahaza Agatha nyugalmat erőltetett magára. Később majd elnézést kér Jamestől a tányérpusztítás miatt.

MÁSNAP RENGETEG VOLT A TENNIVALÓJA – beszámoló a cipővállalatnak, próbaterembérlés, találkozó az együttessel. Agathának korábban is akadt már dolga popegyüttesekkel, és a Stepping Outot üdítően megnyerőnek találta. A banda három fiatalemberből meg három leányzóból állt. Mind kamaszkorúak voltak. Megjelenésük takaros, vidám. Agatha úgy érezte, nyert ügye van. Fejest ugrott a munkába, de valahol a lelke mélyén egyfolytában ott lappangott a bánat. Bárcsak a bizalmába avathatna valakit, de senki, senki nem tudhatja meg, hogy Agatha Raisin házassága megfeneklett.
Többször is eszébe jutott: fel kéne hívnia Jamest, hogy tisztázza magát, és bocsánatot kérjen tőle. De mindannyiszor ellenszegült a késztetésnek. Hogy lehet James ennyire begyöpösödött? Ugyanakkor az is igaz, gondolta törődötten, hogy ő meg gyalázatos jelenetet rendezett, tört-zúzott, úgy viselkedett, mint valami halaskofa. Miért épp a halaskofákat emlegetjük, ha

durvaságról vagy trágárságról van szó?, merengett. És egyáltalán miféle halaskofák? Alighanem még a régmúlt idők halpiacáról.
Harry Best eközben Agathát tanulmányozta. Micsoda nő! Elég csak arra gondolni, milyen lelkesen vállalkozott, hogy segít behordani a felszerelést a próbaterembe, és milyen könnyen megtalálta a hangot a fiatalokkal. Nem is olyan merev ez az Agatha, mint amilyennek képzelte. Ami azt illeti, szőtte tovább gondolatait a menedzser, időnként úgy fest, mint aki mindjárt elsírja magát. Fura egy nőszemély.
Agatha szomorú volt, amikor véget ért a hosszúra nyúlt nap. A legények közül kettő már nagyban dolgozott a csámborgós nótán.
– Ne izgassák magukat, ha régimódira sikerül – ösztökélte őket korábban Agatha. – Csak vidám dal legyen, hogy a kirándulók önkéntelenül ezt fütyüljék.
Úgy hajtott haza Carselyba, hogy felvértezte magát az újabb összecsapásra. De mikor belépett az ezredes házába – amelyre soha nem tudott a kettőjük otthonaként gondolni –, sötét némaság fogadta. Zakatoló szívvel szaladt fel a hálószobába, és benézett a ruhásszekrénybe. James minden ruhája ott volt a helyén.
Lehuppant az ágyra, és azon tűnődött, hogy mitévő legyen. Hol lehet ez a James? Talán a kocsmában.
Utána kellene menni. Csak nem fog patáliát csapni nekem a falubeliek szeme láttára, gondolta Agatha, elfeledve, hogy általában ő szokott patáliát csapni.
Átment a saját házába, búzaszín selyem nadrágkosztümbe bújt, bronzszínű gyapjústólát kanyarított a vállára, és megfontolt léptekkel a kocsma felé vette az irányt. Fesztelen lesz és jókedvű, mintha mi se történt volna.
A puszta tény, hogy nem ül ölbe tett kézzel, hallatlan örömmel töltötte el, miközben a virágba borult orgonafák alatt sétált, amelyekről az utcát elnevezték. Agathának volt egy gyenge pontja, mégpedig az, hogy egy percig sem ismerte volna be magának: tart Jamestől. Azt még csak-csak beismerte volna, hogy fél az elvesztésétől, na de hogy a szó szoros értelmében reszket a férjétől, ilyesmi meg sem fordulhatott Agatha fejében, aki az évek során vaskos páncélt növesztett a lelkére. Azt sem látta be, hogy a szerelem már-már elfogadhatóvá tette az elfogadhatatlant – a megaláztatásokat, a megvetést, a konok hallgatást és a kötetlen, baráti gyengédség hiányát.
Mosolyogva lépett be a Vörös Oroszlánba.
Aztán már nem mosolygott.
James a kandalló közelében üldögélt egy sarokasztalnál, és kedélyesen nevetgélt egy karcsú szőkeséggel, akiben Agatha Melissa Sheppardre ismert. Míg ő a párocskát figyelte, Melissa előredőlt, és megszorította James kezét.
Az eseményekről utóbb beszámoló Miss Simmsnek, a Carselyi Nőegylet titkárának szavaival élve, Agatha Raisin „tisztára begőzölt”. Valósággal fulladozott a féltékenység keserű epéjétől. Egy szempillantás alatt

felelevenedtek benne az addig elszenvedett gyötrelmei. Odacsörtetett a meghökkent Melissához, és ráripakodott:
– Szállj le a férjemről, te ringyó!
Melissa felemelkedett, fogta a táskáját, és Agatha mellett eloldalogva kiviharzott. Agatha áthajolt az asztal fölött.
– Te szemét! – rikácsolta. – Megöllek a tüzelő szukáddal együtt!
James a dühtől elborult arccal felállt, és elkapta Agatha csuklóját.
– Ne csinálj cirkuszt – sziszegte.
Agatha kitépte magát a férfi kezéből, megragadta a férje fél korsó sörét, rázúdította James fejére, aztán sarkon fordult, és kirohant. A macskakövön botladozva egészen hazáig szaladt. Otthona biztonságában aztán leült a konyhában, és vigasztalhatatlanul zokogott.
Azután felment, hideg vízzel jó alaposan arcot mosott, és felfrissítette a sminkjét. James mindjárt itt lesz, hogy folytassák a marakodást, és ő teljes fegyverzetben akart elébe állni.
Ekkor csöngettek. Agatha megigazgatta a frizuráját, kihúzta magát, és letrappolt a lépcsőn.
– Na, ide figyelj… – kezdte, amikor ajtót nyitott. De nem James állt ott, hanem Agatha régi jó barátja, Sir Charles Fraith.
– A szomszédban kerestem, és James mondta, hogy itt van – így Charles. – Bemehetek?
– Miért ne? – kérdezett vissza Agatha hűvösen, és látogatóját faképnél hagyva visszamasírozott a házba.
– Mi baj van? – kérdezte Charles, aki utánament a konyhába. – Csak azt ne mondja, hogy máris vége a házasságának.
– Ne legyen ostoba – mondta Agatha. – Végtelenül boldogok vagyunk. Italt?
– Whiskyt, ha van.
Agatha nem tudta eldönteni, hogy elküldje-e Charlest arra az esetre, ha James visszajönne, vagy inkább marasztalja, ha James netalán mégse mutatkozik. Előrement a nappaliba, begyújtott a gondosan bekészített kandallóba, és a malátawhiskyből emberes adagot töltött Charlesnak, aztán magának is.
Charles a kanapéra telepedve tanulmányozta Agathát, aki az egyik karosszékbe roskadt le vele szemben.
– Maga sírt?
– Nem. Vagyis de. Megvágtam magam.
– Hol?
– Hogyhogy hol?
– Aggie, ne erőlködjön. Előttem nem kell megjátszania a boldog feleséget.
Agatha szótlanul nézett rá. Charles itt ül az ő nappalijában immáron sokadjára, s mindig ápolt, elegáns és magának való, akár egy macska.
Elgyötörten megvonta a vállát.

– Hát jó. Tudja meg, hogy katasztrófa ez a házasság.
– Inkább nem mondom, hogy én megmondtam.
– Ne is!
– Szerintem az a baj, hogy James lélekben még mindig agglegény, ragaszkodik a megcsontosodott életviteléhez, és maga a műkajáival meg a büdös bagójával akadályozza őt ebben. Az öltözködését kritizálta már a férje ura?
– Állandóan. Hogy találta ki?
– Köztudomású a maradi fickókról, hogy amint nőül vették vágyaik netovábbját, kritizálni kezdik az öltözködési stílusát, holott kezdetben épp az szította fel a vonzalmukat. Fogadok, hogy James megtiltotta magának a tűsarkút, és túl erősnek találja a sminkjét.
– Ostoba vagyok, igaz? Pedig tudhattam volna. De látszólag olyan sok volt bennünk a közös.
Charles belekortyolt az italába, és együtt érzőn nézett Agathára.
– Az emberek képtelenek felfogni, hogy a szerelem tényleg vak. Azt hiszik, lelki társra leltek a szerelmesükben. Lerázzák magukról az egyedüllét embertelenségét, és már ketten vannak az egész világgal szemben. Így aztán összeházasodnak, és mi történik? Egy idő után átnéznek az asztal fölött a reggelinél, és egy vadidegent látnak.
– Azért vannak még boldog házasságok. Ezt maga is tudja.
– Akadnak szerencsés kivételek, de a többségnek be kell érnie a kompromisszumokkal.
– Arra céloz, hogy öltözködjem úgy, ahogy James akarja, és éljek olyan életet, amilyet James elvár tőlem?
– Csak ha a felesége akar maradni. De járhatnak családterápiára is.
– Nem értem, mit tudhat egy magafajta agglegény a házasságról.
– Elég, ha jó megfigyelő az ember.
Agatha a hajába túrt.
– Gőzöm sincs, mitévő legyek. Kínos jelenetet rendeztem a kocsmában. James azzal a Melissa nevű némberrel flörtölt, és történetesen tudomásom van róla, hogy egyszer már volt egy futó kalandjuk.
– Tudja, James nem gazember. Az is lehet, hogy maga piszkálta fel az akarnokságával.
– Ez még nem minden. Nem engedi, hogy dolgozzam!
– Miért, dolgozik?
– Megbízásos szerződésem van egy mircesteri cipővállalattal. James a plafonon van ettől. Azt mondja, dolgozzanak azok, akik rászorulnak.
– Talán jobb lenne, ha megint mindketten külön életet élnének, és visszatérnének az alkalmi randevúzáshoz.
– Működni fog ez – hárított Agatha. – Szeretem Jamest. És észhez fogom téríteni.

– Ő meg szokta beszélni valakivel a gondjait?
Agatha nevetett.
– Hogy James?! Ugyan!

EZENKÖZBEN JAMES a paplak nappalijában üldögélt a lelkész nejével, Mrs. Bloxbyval szemben.
– Nem jöttem későn? – kérdezte éppen James.
– Egyáltalán nem – felelte Mrs. Bloxby, akit mulattatott, hogy Jamesnek a jelek szerint fel se tűnt: a ház asszonya hálóingben és pongyolában fogadta.
– Tanácstalan vagyok, nem tudom, mit csináljak Agathával – mondta James. – Borzasztóan aggódom.
– Miről van szó? Kér egy teát, vagy valami erősebbet?
– Nem, úgy érzem, szétrobbanok, ha nem beszélem meg valakivel. Ön Agatha barátja.
– Remélem, igen jó barátja.
– Mondott önnek valamit a házasságunkról?
– Ha panaszkodott volna is, úgysem árulnám el. De ami azt illeti, nem panaszkodott. Mi volt az a cirkusz a kocsmában? Körbejárta a falut a hír.
– Átugrottam a kocsmába, Melissa is ott volt, úgyhogy ittunk egyet. Agatha meg betoppant, és féltékenységi jelenetet rendezett.
– Érthető. Itt mindenki tudja, hogy magának volt egy kisebb… khm… liezonja Melissával még a házasságkötésük előtt.
– Nos, van még más is. Agatha csapnivaló háziasszony.
– Doris Simpson takarít nála, mármint Mrs. Raisin házában. Miért ne takaríthatna magánál is?
– Mert Agatha kötelessége lenne.
– Maga túlontúl régimódi. Nem várhatja el egy sikeres üzletasszonytól, aki világéletében bejárónőt tartott, hogy a saját két kezével takarítson magára.
James oda se hederítve folytatta.
– És nagyon jól tudja, mennyire utálom a bagófüstöt. Mégis dől belőle a cigarettaszag.
– Mrs. Raisin már akkor is dohányzott, amikor maguk megismerkedtek.
– Megígérte, hogy leszokik. Ő maga mondta. Meg azt is, hogy az én házamban soha nem fog rágyújtani. De folyton füstöl, valahányszor azt hiszi, hogy épp nem nézek oda.
– Érdekesen fogalmaz: „az én házamban”. Furcsafajta házasság a maguké. Miért bátorította Mrs. Raisint, hogy tartsa meg a házát?
– Mert az enyém túl kicsi.
– Kettőjüknek együtt biztos van annyi pénzük, hogy eladják a házukat, és átköltözzenek egy nagyobba.
– Lehetséges. Most meg munkát vállalt. Piármegbízást valami mircesteri cipővállalatnál.

– Miért baj az?
– Agatha nincs rákényszerülve, hogy dolgozzon.
– Szerintem Mrs. Raisinnek jót tesz, ha időről időre munkába áll. Nem éreztette vele esetleg, hogy rossz feleség? Sokat szokott morogni?
– Csak ha Agatha rosszul csinál valamit, olyankor mindig csúnyán néz rám, és trágárságokat vagdos a fejemhez.
– És gyakran megesik, hogy rosszul csinál valamit?
– Állandóan… ehetetlen ételeket tálal elém, hanyagul vezeti a háztartást, úgy öltözködik, mint egy szajha…
Mrs. Bloxby feltartotta a kezét.
– Álljunk meg egy percre. Mrs. Raisin mint szajha? Ezt kikérem magamnak. Ő mindig tipp-topp. Ahogy én látom, maga elég sokat morog, és nem ismeri a kompromisszumokat. Tudom, hogy mind ez idáig megrögzött agglegény volt, de most már nős ember, kénytelen lesz bizonyos engedményeket tenni. Miért olyan harapós és ingerlékeny maga?
Hosszas csöndet követően James felsóhajtott.
– Van itt még valami. Az utóbbi időben visszatérő fejfájás kínoz, kivizsgáltattam magam, és úgy néz ki, agydaganatom van. Hamarosan be is kell mennem kezelésre.
– Ó, szegény ember. Operálható, ugye?
– Először kemoterápiával próbálkoznak.
– Mrs. Raisin bizonyára kiborult.
– Nem tudja, és maga se mondja el neki.
– De hát tudnia kell róla. Ez a házasság lényege: osztozni jóban és rosszban.
– Az az érzésem, hogy ha elmondom neki, akkor már nem marad számomra remény, mert a daganat egyszerre túlságosan is valóságossá válna. Egyedül kell megküzdenem ezzel.
– Hiszen látszik magán, hogy iszonyatos nyomás alatt van. A házassága látja kárát a hallgatásának.
– Akkor sem szabad elmondania Agathának! Meg kell ígérnie, hogy nem mondja el neki!
– Rendben van. De könyörögve kérem, gondolja ezt át. Mrs. Raisin nem szolgált rá, hogy így viselkedjék vele. Mondja el neki.
James a fejét rázta.
– Ez az én keresztem, egyedül kell hordoznom. Agatha teljes mértékben a maga ura. Például továbbra is a korábbi asszonynevét használja, mintha az én nevem nem lenne elég jó neki. Még ön is Mrs. Raisinnek hívja.
– Mert megkért rá. Nézze, lehet, hogy Agatha hallgatna magára, ha csupán ezt az egy dolgot kifogásolta volna, de maga egyfolytában csak a hibát keresi benne.
– Erről is ő tehet – nyakaskodott James. – Na de most már mennem kell.
– Kérem, maradjon még egy pillanatra. Nagyon meg lehet rémülve.

James félig már felállt a székéből, de most visszaroskadt, és a kezébe ejtette a fejét.
– Mrs. Raisin nagyon nagy segítségére lenne – mondta Mrs. Bloxby szelíden.
– Sose lett volna szabad elvennem – mormogta James.
– Feltételezem, hogy szerelmes volt belé.
– Ó, igen, de Agatha borzasztóan rendetlen és bosszantó.
– Szerintem túl szigorúan ítéli meg, mert meg van rémülve, és beteg.
James felállt.
– Gondolkodni fogok rajta.

AHOGY HAZAFELÉ SÉTÁLT, feltámadt benne a bűntudat, amiért túl hosszasan locsogott Agatha hiányosságairól. Nincs mit tenni, egyszerűen elmondja Agathának, hogy mi a helyzet. De mikor befordult az Orgonás-dűlőre, rögtön felismerte a neje háza előtt parkoló kocsit. Sir Charles Fraith kocsiját. Ilyen késői órán! Lám-lám, Agatha újból felvette a régi allűrjeit. De ezért még megfizet!

Kettő

A FALUBAN BOZÓTTŰZKÉNT TERJEDT a pletyka, hogy Agatha és újdonsült férje külön fedél alatt él, és nem beszél egymással. Mrs. Bloxby megőrizte a titkot, hogy Jamesnek agydaganata van. Még férjének, Alf Bloxby lelkésznek se mondta el, aki Agatha elbaltázott házasságáról értesülve mindössze annyit jegyzett meg rosszmájúan: „Nem is értem, hogy képes valaki elviselni azt a nőszemélyt."

Jamest gyakorta látták együtt Melissa Sheppardd el, Agathát meg Charlesszal.

Talán állandósult volna is ez a szerencsétlen konstelláció, ha James nem értékeli át a nézeteit. Félt a haldoklástól. Nem akart úgy eltávozni, hogy keserűséget és sérelmeket hagy maga mögött. Arra vágyott, hogy hiányozzon. Hogy gyászolják.

Vásárolt hát egy nagy csokor vörös rózsát, és megjelent Agatha küszöbén pontosan egy héttel az esemény után, amely Nagy Kocsmai Balhé néven híresült el a faluban.

Agatha ajtót nyitott, s egy pillanatig csak állt ott, és nézte őt, aztán a csokorra vándorolt a tekintete.

– Bújj be – mondta, és megindult a konyha felé, nem törődve azzal, hogy James követi-e vagy sem. – Foglalj helyet – mondta aztán a konyhapultnak dőlve. – Miért jöttél?

A helyes, ésszerű válasz így hangzott volna: „agydaganatom van, Agatha, és azt hiszem, bele fogok halni", ehelyett James annyit mondott:

– Szörnyen nézel ki.

Agatha szeme alatt mély táskák húzódtak, és a haja is elvesztette fényét. Zsákszerű otthonkaféleséget viselt lapos talpú szandállal.

– Ki se látok a munkából. Kávét?

– Kérek szépen.

– Valódi – mondta Agatha, miközben bedugta az elektromos kávéfőzőt. – Ebben a házba nincs ólommentes.

– Nem baj – felelte James hosszú lábát kinyújtóztatva.

Agatha leült vele szemben. Mintha hallgatólagos megállapodás született volna közöttük, mindketten megvárták, amíg elkészül a kávé. Agatha kitöltötte két bögrébe, azután Jamesre nézett.

– Szóval, még mindig találkozgatsz azzal a tramplival.

– Társaságra volt szükségem, míg te Charles Fraith mellett lebzselsz.

– Charles csak a barátom.

– Minő változás – gúnyolódott James. – Cipruson még viszonyod volt vele.

– Az még az esküvőnk előtt történt. Te meg összegabalyodtál Melissával.

– Csak barátok vagyunk – mondta hűvösen James. – Nem lenne szabad dolgoznod. Nem vagy rászorulva. Borzalmasan festesz.

– Nos, Mr. Kicsattanó Gyönyörűség, már ezer éve szekálsz engem, hogy ne fessem magam, és dobjam el a magas sarkút. Örülnöd kéne. Miért jöttél? Hogy megint engem macerálj?
– Arra gondoltam, adhatnánk még egy esélyt a házasságunknak – mondta James.
– Miért?
– Mert nem szokásom megfutamodni, ahogy neked sem.
– Nehezedre esett volna azt mondani, hogy mert szeretsz?
– Jaj, Agatha, hiszen ismersz. A turbékolás nem az én asztalom.
– Hát jó. Meg lehet próbálni. De nem találkozhatsz többet Melissával.
– Ő a barátom.
– Nem találkozom többet se Charlesszal, se más férfival, ha te sem találkozol többet Melissával.
– Áll az alku.
Agatha váratlanul elmosolyodott.
– Címeres tökfejek vagyunk mind a ketten – mondta boldogan. – Itt várj, megyek sminkelni. Jó neked, James. Azt szeretem benned igazán, hogy mindig fitt vagy, csupa egészség. – Azzal kiment a konyhából. El kellett volna mondanom neki, gondolta James. De este úgyis együtt vacsorázunk. Majd akkor elmondom.

A BOLDOGSÁG FIATALÍT. Aznap délután Agatha frissen és harcra készen ment vissza dolgozni. A csámborgós szám könnyed, fülbemászó dalocska lett. A Delly Cipő elégedettségét fejezte ki Agathának, akinek az lesz a következő feladata, hogy az új surranó meg az új dal népszerűsítése végett megszervezzen egy koncertfellépést Mircesterben. Vásárolt magának egy üveggyöngyökkel kirakott sötétkék ruhát. Szögletes nyakkivágású, meglehetősen merész darab volt. Továbbá vett fényes harisnyát meg harisnyatartót, ez utóbbit ugyan ki nem állhatta, de szenvedélyes éjszakára számított, és a szent cél érdekében kész volt sutba dobni a kényelmet.
Hazavitte a zsákmányt, és készülődni kezdett az előtte álló estére. Úgy volt, hogy James Oxfordba viszi vacsorázni egy francia étterembe a Blue Boar Streeten.
Megfürdött, és gondosan kikészítette az arcát, aztán addig kefélgette a haját, amíg az vissza nem nyerte valamelyest a régi fényét. Belebújt a ruhába, és megállt a tükör előtt.
Szemöldökét ráncolta.
A bolt neonvilágításában még elragadóan csillogott-villogott a sok flitter meg gyöngy. A késő délutáni nap hálószobaablakon beáradó fényében ordenáré, ízléstelen és taszítóan öregasszonyos lett az összhatás. És ugyanez a könyörtelen napfény vetült az arcára is, világosságot derítve Agatha Raisin serkenő bajuszkájára. Letépte magáról a ruhát, mely gyűrött csomóban hullt

a padlóra. A fürdőszobában szőrtelenítőkrémet pacsmagolt az orra meg a felső ajka közti területre, azután végigtúrta a szekrényt az alkalomhoz illő viselet után. Az ötödik átöltözés után hirtelen eszébe villant, hogy a szőrtelenítőkrémről teljesen megfeledkezett, most is csak az arcán jelentkező égő érzés juttatta eszébe. Uzsgyi, ki a fürdőszobába lemosni! Felső ajka fölött skarlátpiros csík virított.

– Utálom, hogy öreg vagyok – ordította bele Agatha a tükörbe.

Visszatalpalt a hálószobába, és lógó orral választott ki egy fehér szaténblúzt, hozzá rövid, fekete bársonyszoknyát. És most az arcával is csinálnia kell valamit. Eredetileg úgy tervezte, hogy csupán leheletfinom smink lesz rajta, de vagy egy kilónyi alapozó fog kelleni ahhoz, hogy elleplezze vele azt a csúf, vörös bélyeget.

AMIKOR AZTÁN BESZÁLLT James kocsijába, jóllehet az ezredes kommentár nélkül pillantott végig rajta, ő így is érezte a rosszallását. El kéne mondania neki, de egyszerűen képtelen lett volna megvallani, hogy belépett a bajuszszőrtelenítés korába.

James valójában azt hitte, hogy Agatha dacból mázolta így ki magát. A következő héten megkezdődik a kemoterápiás kezelés. Amikor majd hullani kezd a haja, valamit muszáj lesz mondania Agathának. Eredetileg aznap este akarta elmondani neki, mert magában jóságosnak, együtt érzőnek és gyengédnek képzelte el Agathát. Csakhogy Agatha még soha az életben nem volt jóságos vagy gyengéd, gondolta most keserűen.

Így hát az Oxfordba vezető úton és végig a vacsora alatt James az új könyvéről locsogott, melyben a második világháborús normandiai partraszállással foglalkozik. Agatha megkockáztatta az észrevételt, hogy nyilvánvalóan épp elegen írtak már erről a témáról, de azonnal rájött, hogy már megint rosszat mondott. Mint mindig, amikor James társaságában volt, ezúttal is úgy érezte, hogy a sértettség áttörhetetlen falával néz szembe.

– Beszéljünk inkább arról, amiről valóban beszélnünk kellene – vágta el Agatha James történelmi eszmefuttatását. – Biztosíthatlak, hogy Charles csak a barátom. Semmi sincs köztünk. De mi a helyzet veled és Melissával? Egyáltalán hogy jutott eszedbe, hogy meghívod egy italra?

James képére kiült a szokásos, egyszerre utálkozó és törődött kifejezés, ami olyankor suhant át az arcán, amikor bizalmas irányt vett a beszélgetés.

– Mondtam már, úgy esett, hogy ő is ott volt a kocsmában. Tudtam, hogy te Charlesszal vagy, így aztán… Muszáj ezt boncolgatnunk?

– Igenis muszáj – mondta Agatha. – Háltál vele?

– Nem – mondta James. Nem állhatta a szépítő kifejezéseket. Amit Melissával művelt, aligha nevezhető hálásnak.

– Szavadat adod rá?

– Kénytelen vagyok elhinni, amit te Charlesról mondasz, és neked is el kell hinned, amit én Melissáról mondok, másképp semmi értelme folytatni. – A férfi egyszerre csak elmosolyodott. – Borítsunk fátylat erre az undok perpatvarra.
A mosoly elandalította Agathát.
– Ami a munkámat illeti. A koncert a jövő héten lesz, utána szabad ember vagyok.
– Az jó – mondta James. El kéne mondanom neki, hogy rákos vagyok, gondolta. Talán majd holnap.

SZERETKEZTEK AZNAP ÉJJEL. Jamesnek nem volt éppen erőssége az ágyban való intim terefere, Agatha mégis megpróbálkozott vele.
– Jó ötletnek tűnt, hogy mindketten tartsuk meg a házunkat, James, de én arra jutottam, hogy nem túl praktikus. Mi lenne, ha mind a kettőt eladnánk, és vennénk valahol egy nagyobbat?
James örök lábatlankodóként tekintett Agathára, aki rettenetes szakácsnő, ráadásul dohányos. Így inkább halk hortyogást színlelt.
Agatha a holdfényben félkönyékre támaszkodva odalesett férje szemlátomást alvó arcára, majd apró sóhajjal visszahanyatlott a párnájára. Lehet, hogy be kellene érnie a házasság James-féle verziójával. Úgy látszik, James jobban szeretné, ha külön élnének, és csak alkalmanként találkozgatnának. Előbb befejezi a rábízott munkát, aztán… talán tényleg ki lehetne próbálni a James-módszert.

A KÖVETKEZŐ NÉHÁNY NAPBAN tökéletes harmónia uralkodott. James a számítógépénél ült, és dolgozott, Agatha pedig a piárfeladatait intézte. Esténként a vacsoraasztalnál találkoztak, aztán ágyba bújtak, és szeretkeztek. Megy ez, mint a karikacsapás, gondolta Agatha vidoran.
Mígnem a harmadik napon úgy határozott, hogy a saját mosógépével mossa ki a szennyesét, és egyúttal a kertjére is vet egy pillantást. Éppen berakta az első adagot, amikor csöngettek. Ha Charles az, rágódott Agatha, akkor kénytelen leszek elhajtani. De amikor kinyitotta az ajtót, cimboráját, Bill Wong detektívfelügyelőt pillantotta meg a küszöbön. Bill húszas éveiben járó fiatalember volt, kínai származású apjától örökölt, keleties arcvonásokkal. A mindig pufók Bill most kifejezetten slank és fess volt, ezért mikor bementek a konyhába, Agatha kijelentette:
– Maga szerelmes.
– Honnét tudja?
– Jól néz ki, és mindig jól néz ki, amikor szerelmes. Ki a szerencsés?
– Bolti eladó. A Miranda butikban dolgozik.
Ott már jártam, gondolta Agatha, és egy merev arcú vöröske szolgált ki.
– Csak nem az a vörös?

– De igen, ő az én Marym.
– Bizonyára jóval idősebb magánál.
– Egy cseppecskét. Én szeretem az érett asszonyokat. Na és milyen a házasélet?
– Jó. Voltak ugyan köztünk súrlódások, de szerencsére meg tudtuk beszélni. Nem történt valami szaftos gyilkosság?
– Semmi. Csak a szokásos kábítószer-razziák, kocsilopások meg betörések. Hogyhogy megtartotta a házat?
– Ez modern házasság, Bill. Nem mászunk rá egymás nyakára.
– Anyagilag bátran megengedhetnének maguknak egy nagyobb házat, ahol annyi helyük lenne, amennyit csak akarnak.
Agatha mérgében az ajkába harapott. Időközben újból felvetette az ötletét, hogy költözzenek nagyobb házba, James azonban időhúzásra játszott, mert elkente a választ: „Jó, majd megfontolom."
– Ó, nekünk tökéletes így.
Újból csöngettek.
– Vajon ki lehet az? – Agatha ajtót nyitott, és Melissa Shepparddel találta magát szemben. Már mozdult volna, hogy a képébe vágja az ajtót, de Melissa felkiáltott:
– Beszélnünk kell! Szerencsétlen James.
Agatha rövid habozás után udvariatlanul mindössze annyit mondott:
– Na gyerünk. – Előrement a konyhába, bemutatta Melissát Billnek, majd a nyomozóhoz fordult: – Azt hiszem, ez most magánügy, Bill.
– Világos. Majd felhívom, együtt ebédelhetnénk valamikor.
Agatha kikísérte, és úgy ment vissza a konyhába, mint akinek a fogát húzzák.
Melissa lebarnult hasát szabadon hagyó, szűk topot viselt kurta szoknyával, napbarnított, csupasz lába magas sarkú szandálban végződött.
– Mi van? – szegezte neki a kérdést Agatha.
– Ide kellett jönnöm. Aggódom szegény Jamesért, hogy vajon hogy viseli a kezelést. De ő nem áll velem szóba.
Agatha lassan leült. Abban a pillanatban olyan érzése támadt, hogy kettészakadt, és a másik fele a magasban lebegve tekint alá a két nőre, akik egy vidéki ház konyhaasztalánál ücsörögnek.
– Miféle kezelést? – kérdezte. Száraznak és porosnak hallotta a saját hangját.
– Természetesen a rákterápiát.
– Ja, vagy úgy. – Agatha szíve összevissza vert, vére a fülében dobolt. – Egész jól bírja.
– Jaj, de örülök! Biztosan megrázta magát a hír, ráadásul ilyen röviddel a házasságkötésük után.
– Már túljutottam az első sokkon. Magamra hagyna most, kérem?
Melissa felállt.
– Legyünk barátnők, Agatha. Annyi bennünk a közös.

Agatha felnézett a kemény, napbarnított arcra, és így szólt:
– Ide hallgasson, édesem, a franc se közös bennünk, úgyhogy vonszolja ki a ványadt valagát a konyhámból, és ide ne tolja még egyszer a képét. És szálljon le Jamesről!
– Majd ha James is leszáll rólam – riposztozott Melissa. Egy pillanatra megállt, de Agatha csak ült tovább moccanatlanul, akár egy szobor.
Melissa vállat vont, és kisétált. Agatha hallotta, ahogy csapódik a bejárati ajtó.
James. Rákos. James. Rákos. Ez ismétlődött a fejében újra meg újra. És nem neki mondta el a betegségét, hanem Melissának.
Megint csöngettek.
Agatha felállt, és indult az ajtóhoz, mint egy robot.
– Jesszasz – mondta Sir Charles Fraith. – Maga fehér, mint a fal.
– Rettenetes dolog történt – mondta Agatha. – Jöjjön be.
– Jamesről van szó?
Agatha némán bólintott.
A konyhában Charles lenyomta Agathát egy székre, és hozott neki egy pohár brandyt.
– Igya ki.
– Én ezt nem értem. – Agathából fuldokolva tört fel a zokogás, beleremegett az egész teste.
Charles megfogta a kezét, és türelmesen várta, hogy Agatha lecsillapodjék.
– Nekem elmondhatja, Aggie.
Agatha így is tett, közbe-közbe megbicsaklott a hangja, és felháborodott siránkozással fejezte be:
– Neki elmondta, nekem meg nem.
– A fő dolog, Aggie, hogy a fickó rákos. Rettentő sokk lehetett ez neki. A sokk fura dolgokat vált ki az emberből. Talán könnyebb volt olyasvalakinek elmondania, aki nem áll hozzá olyan közel. Talán úgy érezte, hogy ha elmondja magának, azzal mintegy megerősíti a rettenetet.
– Megölöm – mondta Agatha. – Megölöm a rohadékot.
– Meglehet, hogy máris úton van a halál felé. Milyen típusú rákja van?
– Nem tudom! Atyaisten, ha tüdőrák, akkor engem fog okolni, mert dohányzom!
– Aggie, ez marhaság. Ballagjon át szépen a szomszédba. Tudom, hogy szörnyű lehetett éppen Melissa szájából hallani a hírt, de a fickó rákos, s ez mindennemű féltékenységet vagy haragot felülír. Itt várok egy órán át, ha addig nem jön vissza, akkor elmegyek. De addig itt leszek, hátha szüksége lesz rám. Na, menjen.
– Mindjárt, csak rendbe szedem magam.
– Most nincs idő szépítkezni. Indulás!

JAMES A HELYBELI VEGYESBOLTBAN VOLT. Épp egy zacskó kávéért nyúlt fel a polcra.
– Drágám, hogy vagy? – búgta egy hang a háta mögött.
James megfordult, és elsötétedő arccal pillantotta meg Melissát.
– Hagyj nekem békét, Melissa. Megmondtam már, hogy hiba volt. Szeretném helyrehozni a házasságomat.
– Agathát szörnyen felzaklatta a betegséged.
James elhűlve bámult rá. A zacskó kávé a padlóra esett.
– Elmondtad neki?!
– Nem álltál szóba velem, és aggódtam miattad, úgyhogy Agathától érdeklődtem meg, hogy mi van veled.
– Ostoba tyúk! – kelt ki magából az ezredes. – Ki tudnám tekerni a nyakad, csak befogd végre azt a lepcses szádat.
Szinte tapintható volt a döbbent csend, majd Melissa idegesen felvihogott.
– Nem is szóltál neki. Eltaláltam?
James kivonult a boltból. Amikor befordult az Orgonás-dűlőre, az első dolog, amit észrevett, Charles BMW-je volt, amely ott állt Agatha háza előtt.

– NINCS OTTHON – panaszolta Agatha Charlesnak, amikor visszajött. – És ma lesz a koncert. El kell rohannom Mircesterbe. Nem tudom, hogy fogok helytállni.
– Essünk túl rajta. Majd én odaviszem. Maga most nincs vezetőképes állapotban.
Agatha felvonszolta magát az emeletre, kikészítette az arcát, és szénszürke kosztümöt vett fel csíkos kartonblúzzal. Tanácstalan volt. Jóllehet korábban szentül megfogadta, hogy nem találkozik többet Charlesszal, James betegségének híre borzasztóan felkavarta.
Ahogy Mircester felé hajtottak a koncertre, Charles váratlanul így szólt:
– Tudja, Aggie, James fura pók, de nem rossz ember. Felejtse el, hogy elmondta Melissának. Segítsen neki legyőzni a rákot. Ez a legkevesebb, ha tényleg szereti őt. Aggie!
Ám Agatha némán bámulta az elsuhanó tájat, és nem válaszolt.
Amint megérkeztek a koncert helyszínéül szolgáló nagy sátorhoz, Agatha máris belevetette magát a munkába: elcsevegett a sajtóval meg a hanglemezcégek képviselőivel. Az együttes már szerződésben állt egy lemezcéggel, Agatha véleménye szerint egy igencsak kutyaütő céggel.
Kitartott a jó idő, gyönyörű este volt. Agatha korábban arra biztatta a Delly Cipőt, hogy minél olcsóbban kínálják a jegyeket. A Midlands TV éppen a kamerákat állította fel, és Agatha azt szerette volna, ha minél nagyobb tömeg verődik össze.

Amikor elfoglalta helyét az első sorban, és megkezdődött a koncert, csak akkor kerítette hatalmába a búbánat. A Stepping Out a vadonatúj, csámborgós nótával zárta műsorát, pezsdítően vidám hangulatot teremtve.
– Tuti befutó – suttogta Charles, de Agatha szobormerev maradt.
A banda egyik ráadást játszotta a másik után. Aztán a Delly Cipő vezérigazgatója, Mr. Piercy ragadta magához a mikrofont. Dicshimnuszt zengett az új surranóról, majd:
– Örülök, hogy mindenki jól érezte magát. Biztos vagyok benne, hogy mindannyian szeretnénk hálás köszönetet mondani a koncert szervezőjének, Mrs. Agatha Raisinnek. Agathát kérném a színpadra.
Charles megbökte Agathát, hogy magához térítse, ő meg úgy ballagott fel a színpad oldalában levő lépcsőn, mint valami holdkóros.
– Szerintem tartson egy rövid beszédet – sziszegte Mr. Piercy.
Agatha kábultan nézte a tömeget. Aztán állított a mikrofonon.
De mielőtt megmukkanhatott volna, a sátor végében valaki elkiáltotta magát:
– Rendőrség! Utat kérünk.
Agatha szemét ernyőzve tekintett ki a közönségre. Rendőrök és nyomozók törték maguknak az utat az emberkása kellős közepén.
– Ez is a show része, nem igaz? – kérdezte Mr. Piercy.
Agatha úgy érezte, menten vége van a világnak. Biztosra vette, hogy most hozzák James halálhírét.
Wilkes detektívfelügyelő, a mircesteri nyomozóhivatal embere lépett oda hozzá, és megfogta a könyökét.
– Jöjjön velünk, Mrs. Raisin.
Agatha hagyta, hogy levezessék a lépcsőn, és a szótlanságba dermedt tömegen keresztül kivigyék az éjszakába.
– Mi ez az egész? – kérdezte, miközben tudatában volt, hogy Charles nyomban ott terem mellette.
– Ha volna szíves velünk fáradni Carselyba, Mrs. Raisin.
– Ne kínozzák tovább – bődült el Charles. – James meghalt?
– Nem tudjuk – mondta Wilkes. – Mindenesetre eltűnt, és dulakodásra utaló nyomokat találtunk.
Agatha sosem fogja elfelejteni a hazautat, amikor mintha valami sötét rémálom nyelte volna el. Imádkozott Istenhez, akiben csak félig-meddig hitt, mindent megígért, ami csak az eszébe jutott, alkudozott, esdekelt, csak James életben legyen.

AGATHÁHOZ MENTEK, mert a fehér overallos helyszínelők még nagyban dolgoztak James rendőrségi szalaggal elkerített ajtaja mögött.
– A helyzet a következő – fogott bele Wilkes. – Egy bizonyos Mrs. Melissa Sheppard épp itt ment el Mr. Lacey háza előtt, és látta, hogy nyitva van az ajtó. Nem törődött volna vele, de egy sötét foltra lett figyelmes a bejárati

lépcsőn. Megnézte közelebbről, meg is érintette, és friss vérnek bizonyult. Benézett a házba, és látta, hogy fel vannak forgatva a bútorok. Akkor értesített minket. Mr. Lacey kocsija eltűnt. Átfésüljük a környéket, hátha a nyomára bukkanunk. Az előzetes kikérdezések során tudomásunkra jutott, hogy maga, Mrs. Raisin életveszélyesen megfenyegette Mr. Laceyt. Megtudtam továbbá, hogy ragaszkodott a korábbi asszonynevének megtartásához, s hogy jóllehet nemrégiben összeházasodtak Mr. Laceyvel, külön élnek. Mrs. Sheppard azt is elmondta nekünk, hogy Mr. Laceyt agydaganattal kezelik, s hogy az eltűnt neki ezt elmondta, magának viszont nem. Igaz ez?

– Csakugyan megfenyegettem Jamest féltékenységből, mert azt hittem, viszonya van Mrs. Shepparddel – mondta Agatha. – De James sosem hazudik, és biztosított róla, hogy nem feküdt le vele. Ki is békültünk.

– Mrs. Sheppard meglehetősen közlékeny volt velünk, és ő azt mondja, kétszer is volt szexuális kapcsolat közte és Mr. Lacey között Lacey önnel kötött házassága óta.

– Ez nem igaz – mondta Agatha fahangon.

– Meg kell kérdeznem, merre járt a mai napon.

Agathának az volt az érzése, hogy egy másik nő felelget helyette a kérdésekre. Beszámolt a napjáról, és Charles hozzátette, hogy vele töltötte az egész délutánt és estét. Agatha egész este a sajtó és a tévések szeme előtt volt.

– Úgy tűnik, dulakodás történt. Egyelőre nem tudjuk, hogy a vér Mr. Laceyé-e vagy a támadójáé. Ujjlenyomatot és vérmintát kell vennünk magától, Mrs. Raisin. És öntől is, Sir Charles. Többen hallották, ahogy Mr. Lacey megfenyegette Mrs. Sheppardöt a vegyesboltban. A fültanúk szerint azt mondta, ki tudná tekerni a nyakát.

Ismerem én egyáltalán Jamest?, merengett Agatha. Lehetséges, hogy szerelmes volt Melissába?

– Vádolják Mrs. Raisint valamivel? – kérdezte Charles.

– Egyelőre nem.

– Egyelőre – gúnyolódott Charles. – Hibátlan alibije van. Több száz ember rá a tanú. Hát nem látják, hogy teljesen kikészült a sokktól? Agatha nem megy sehová. Hagyják békében!

De Agatha és Charles is kénytelen volt hozzájárulni, hogy vért és ujjlenyomatot vegyenek tőlük, továbbá meg kellett ígérniük, hogy másnap bemennek a rendőrkapitányságra, s csak ezután hagyták őket békén.

– Jobb lesz, ha maga most elmegy, Charles – mondta Agatha.

– Biztos? Ugye nem fog butaságot csinálni?

Agatha megrázta a fejét. Charles mégis ragaszkodott volna a maradáshoz, ha nem toppan be a lelkészné.

– Szegénykém – kesergett Mrs. Bloxby.

– Nem fér a fejembe. James rákos, és nem is szólt nekem.
– Nekem elmondta – így Mrs. Bloxby.
– Hát persze. Valószínűleg a fél világnak elmondta!
– Azt mondta, hogy neked azért nem szól róla, mert nem akarja kőbe vésni az igazságot.
Agatha a kezébe temette a fejét.
– Most mit csináljak?
– A jelek szerint a saját kocsiján távozott, tehát nem súlyos a sérülése. Lehet, hogy az nem is az ő vére.
– De miért támadták meg? Jamesnek nincsenek ellenségei.
– Tartok tőle, hogy egy darabig még biztosan nem fognak leszállni rólad a rendőrök.
– Miért pont én?
– Többen hallották, hogy megfenyegeted.
– Na és Melissa? Istenem, az a nő azt állítja, hogy kétszer is lefeküdt Jamesszel, mióta házasok vagyunk. Hogy tehette ezt velem James?
– Agyára ment a rettegés a ráktól. Hoztam a holmimat. Melletted maradok éjszakára.
– De mikor őt kéne keresnem!
– Ejnye, no. Te nem tehetsz semmit. A rendőrség mindent tűvé tesz James után. Kocsival ment el, tehát életben van.
Agatha hagyta magát felvezetni az emeletre. Mrs. Bloxby megengedte neki a vizet, és az ágyon ülve várta, hogy Agatha előkerüljön a fürdőszobából.
– Most pedig be az ágyba – rendelkezett a lelkészné. – Itt leszek a másik szobában. Hívj, ha szükséged van valamire.
Agatha még sokáig éberen kapaszkodott a takarójába, miközben a legszörnyűbb gondolatok cikáztak az agyában. Önmagát hibáztatta. Ha valamiképpen jobb feleség lett volna, akkor James a bizalmába avatja. Valami azt súgta neki, hogy James nem mondott igazat, és mégis lefeküdt Melissával. Melissának semmi oka nem volt rá, hogy hazudjon a rendőröknek. És James nem Melissánál keresett volna vigaszt, ha ő, Agatha jó hozzá. Amikor már azt hitte, hogy soha nem fog elaludni, valósággal belezuhant egy rémálomba, amelyben hálóingbe öltözötten kajtatta Jamest úttalan utakon.
Arra ébredt, hogy Mrs. Bloxby a vállát rázogatva keltegeti:
– Megint itt vannak a rendőrök, Agatha. Feltétlenül beszélni akarnak veled. Megtalálták James kocsiját.
Agatha kikászálódott az ágyból, ledobta a hálóingét, és magára kapkodta a ruháit.
– És James? Őt is megtalálták? – kérdezte.
– Sajnos még nem.
Agatha lement Wilkeshoz, aki Bill Wong meg egy rendőrnő társaságában várta.

– Szóval megtalálták a kocsit – mondta Agatha. – Hol?
– Az erdőben, rögtön az A44-es út előtt – felelte Bill.
– Találtak valami nyomra vezető jelet a kocsiban?
– Csak még több vért – mondta Wilkes, és Agatha felnyögött. – Úgy látszik, tényleg megsérült.
– Láthatnám a kocsit?
– Nem, elszállíttattuk, hogy átvizsgálják. Tud valakiről, akinek oka lehetett megtámadni Mr. Laceyt?
– Nincs senki – mondta Agatha. – Hiába töröm a fejem.
– Legjobb lesz, ha velünk jön Mircesterbe, és vallomást tesz.
– Hadd hívjam fel a férjemet – mondta Mrs. Bloxby. – Elkísérem Mrs. Raisint.

AMIKOR ELHAJTOTTAK James háza előtt, Agatha jól látta a fehér ruhás, ujjlenyomatport szóró, kutakodó embereket. Dermedtség szállta meg. A kapitányságon engedelmes, jó kislányként válaszolgatott az összes kérdésre, miközben Mrs. Bloxby mellette ült, és a kezét fogta.
A lelkészné azon töprengett, feltűnik-e vajon Agathának, hogy mennyire képtelenül hangzik a sztorija. Igen, egyszer már hozzá akart menni Jameshez, de elfelejtette megemlíteni neki, hogy fogalma sincs, él-e még a férje, Jimmy Raisin. Igen, Jimmy felbukkant, és meghiúsította a frigyet. Igen, Jimmyt utána holtan találták. Nem, nem volt éppen szívélyes a viszony közte és James között. Nem, nem tudta, hogy James rákos. Mrs. Bloxby nem sejthette, hogy az őt ért sokk ellenére Agathának eszében sincs bevallani, hogy Melissától értesült James betegségéről.
Mrs. Bloxby pontosan tudta, hogy a koncerten készült videofelvételeket kockáról kockára át fogják nézni, és tanúkat hallgatnak ki, hogy ellenőrizzék Agatha alibijét. Vajon a vérfoltok alapján meg tudják majd állapítani, hogy mikor támadták meg Jamest? A falubeliek gyakorta sétáltatják kutyáikat az Orgonás-dűlőn. Amennyiben fényes nappal történt a támadás, valaki bizonyára hallott vagy látott valamit. Melissa jóval gyanúsabb, mint Agatha. Hiszen kettőjük közül ő volt a szerető. Mit lehet róla egyáltalán tudni? Még aránylag új jövevénynek számít. Nagyon odalehetett Jamesért, ha képes volt kikezdeni vele egy ilyen kis lélekszámú faluban.
A kihallgatásnak sehogy sem akart vége szakadni. Agatha rettenetes lelkiállapotban van, gondolta Mrs. Bloxby. Ezt nekik is tudniuk kellene.
Végezetül Agatha aláírta a vallomását, befejeződött a kihallgatás. Figyelmeztették, hogy nem hagyhatja el az országot, és álljon továbbra is a rendelkezésükre.
Amikor kiléptek a kapitányságról, Charles már várta őket.
– Engem is jól kivallattak – mondta derűsen. – Megebédelünk?
– Nekem muszáj hazamennem – mondta Mrs. Bloxby. – Alf azt se tudja, hogy eljöttem.

– Értem – mondta Charles. – Akkor én hazaviszem Aggie-t. És beszélek a fejével.
Mrs. Bloxby kételkedőnek tűnt. Félrevonta Charlest.
– Legyen nagyon figyelmes Mrs. Raisinnel – suttogta. – Óriási megrázkódtatás érte.
– Bízza csak rám.
Charles karon fogta Agathát, aki hagyta, hogy a férfi átvezesse a téren Mircester centruma felé.
– Mikor evett utoljára? – kérdezte Charles.
– Nem emlékszem. Úgy volt, hogy a műsor után majd bekapok valamit. – Idegesen megrángatta Charles karját. – A koncert! Fel kell hívnom a lapokat.
– Felejtse el. Sokkal égetőbb megbeszélnivalóink vannak. – Charles ekkor arra lett figyelmes, hogy Melissa lépked előttük. – Gyerünk be ide – húzta maga után Agathát egy étkezdébe, amely a Pam Éléskamrája nevet viselte. – Biztos jól főznek.
Egy sarokasztalhoz telepedtek.
– Majd én rendelek – mondta Charles. A büfébe illő kínálat áttanulmányozása után két nagy szendvicset rendelt, mellé egy üveg ásványvizet.
– Nos, Aggie – mondta aztán. – Vajon mi a ménkű történhetett?
– Nem tudom – felelte Agatha. – Hiába jártatom az agyam. Biztos vagyok benne, hogy ha jobb feleség lettem volna, akkor James megbeszéli velem a dolgait. Még azt se mondta el, hogy rákja van.
– Bizony, a távolság megszépíti a dolgokat – mondta Charles keresetlen őszinteséggel. – Ezt azonnal fejezze be. Önmarcangolással nem jutunk egyről a kettőre. Az a baj, hogy James rigorózus alak. A házasságuk is ezen bukott meg. Inkább haragudjon rá! Megkérdezték tőlem, hogy tudok-e James és Melissa viszonyáról. Tényleg viszonyuk volt?
– A nő azt állítja, lefeküdtek párszor a házasságkötésünk után. Jamest is megkérdeztem, de ő tagadta.
– Tehát nem csupán házasságtörő, ráadásul még hazug is. Maga együtt nyomozott vele néhány korábbi gyilkossági ügyben. Nem lehet, hogy a múltból bukkant fel valaki?
– Nekem is eszembe jutott. De mind vagy a dutyiban ülnek, vagy halottak.
– Akkor valami rokon? Vagy barát?
– Lehetséges.
– Itt a szendvicse. Egyen.
– Nem tudok.
– És mit óhajt tenni Jamesért? Tovább dagonyázik egy valótlan világban, ahol minden a maga hibája?
– Charles!
– Szedje össze magát, édesem. A mártíromság árt a szépségének.
Agatha dühödten nézett a férfira.

– A férjemnek nyoma veszett, az is lehet, hogy meghalt, és maga most is csak sérteget?
– Erre valók a barátok.
Agatha ingerült szendvicsmajszolás közben jól megmondta neki a magáét.
Charles barátságosan végighallgatta, és amikor látta, hogy Agatha befejezte az evést, kérte a számlát.
– Menjünk vissza – mondta. – Hátha van valami fejlemény.

JAMES LACEY KÁBÁN TÉBLÁBOLT a parton a dorseti Bridportban. Esteledett. Feje szakadatlanul hasogatott, és ő el se tudta képzelni, mit keres ott, csak annyit tudott, hogy mintha már napok óta bolyongana.
Tengerészsapkát viselő, pöttöm kis nő toppant elébe nagy hirtelen.
– Nicsak, ez James, James Lacey! Rémesen nézel ki.
James eltompult agya valahogy beazonosította a hölgyet.
– Harriet.
– Mindjárt kihajózunk Franciaország felé. Tubby már a fedélzeten van. A fejeddel meg mi történt? Alvadt vér van a hajadon. Mit műveltél?
– Kocsmai csetepaté – mondta James, miközben próbálta elhessegetni magától egy lecsapni készülő kalapács és a szétforgácsolódó bútordarabok emlékét. – Túlélem.
Tudta, hogy hamarosan újból elárasztják majd az agyát a közelmúlt szörnyűséges eseményei. És ugyanebben a pillanatban eszébe jutott egy kolostor a dél-franciaországi Agde-ban, amelyet egyszer régen meglátogatott. Eszébe jutott a klastromi nyugalom, a kerengőbe ferdén beeső napfény. Olyan érzése támadt, hogy a biztonság várja ott.
– Nem vinnétek magatokkal Franciaországba?
– Szerintem inkább keress fel egy orvost, és nézesd meg a fejed.
– Alig vérzett. Nem olyan vészes. El akarok innen menni, Harriet.
– Nálad van az útleveled?
James kotorászott egy kicsit a zakója belső zsebében.
– Igen, nálam van – mondta meglepődéssel a hangjában. Próbált visszaemlékezni, hogy minek is hozta magával az útlevelét, de nem jutott dűlőre.
– A csomagjaid?
– Nincs csomagom. Azt már előreküldtem – improvizált James.
– Úgy festesz, mint aki ebben a gúnyában hált. Még szerencse, hogy megbízható úriembernek ismerlek, különben még azt találnám hinni, hogy a rendőrök elől szöksz.
– Nem előlük – mondta James. Harriet kérdő tekintettel pislogott fel rá, aztán megvonta a vállát.
– Akkor gyere. Azonnal felszedjük a horgonyt.

Három

MÁR HÁROM HETE VOLT ANNAK, hogy James eltűnt. Agatha kikelt a rendőrök ellen. A legmodernebb kommunikációs lehetőségek korát éljük, valaki biztosan látta őt valahol. Noha hiányzott az útlevele, ruhát egy darabot se vitt magával. Tehát valahol ruhát kell vásárolnia, ahhoz meg pénzt kell felvennie. Kell hogy legyen valami nyom!

De nem volt.

Bizonyságot nyert, hogy a házban, illetve a kocsiban talált vér James vére. Bill azt mondta, még mindig várják a többi teszt eredményét a helyszínelők pepecselős igyekezetével összegyűjtött haj- és szövetszálakról, miegymásról, de Bill szerint mostanság eléggé túlterhelt a labor.

Bizony nemcsak a rendőrség tekint első számú gyanúsítottként a legközelebbi hozzátartozóra. Amikor Agatha betért a helyi kocsmába, vagy a vegyesboltban vásárolt, rögtön megérezte a hangulatban beállt változást, amint átlépte a küszöböt.

Minden nappal egyre mélyebb depresszióba süllyedt. Alig volt ereje kimászni az ágyból, ha pedig mégis fel bírt kelni, akkor alaktalan otthonkában bóklászott. Hébe-hóba mardosó bűntudat hasított belé, hiszen kutya kötelessége lenne nyakába venni a vidéket, hogy megkeresse Jamest. Aztán eszébe jutott, hogy a rendőrség az összes rendelkezésére álló forrást latba vetve keresi az eltűntet, és akkor újból visszazuhant a tehetetlen búslakodásba.

Időközben James rokonai is felhagytak a telefonálással. Az ezredes nővére, éppúgy, mint a nénikéi, félreérthetetlen célzásokat tettek arra vonatkozólag, hogy sosem került volna sor erre az aggasztó és gyalázatos eseményre, ha James nem veszi el Agathát. Végül Agatha inkább kihúzta a telefont a falból.

A harmadik hét végén Agatha húzódozva bár, engedett az ajtócsengő hívó szavának.

– Egy csomószor próbáltalak hívni – mondta a lelkész neje, és kisepert egy szürke hajtincset szelíd arcából. – Nem vetted fel. Már azt hittem, elutaztál.

– Gyere be. Kérsz kávét?

– Inkább teát.

A konyhában Mrs. Bloxby aggódva figyelte Agathát.

– Azon tűnődtem, vajon volt-e már idő d kitakarítani Jamesnél.

– Erőm nem volt hozzá – felelte Agatha színtelen hangon.

Letett Mrs. Bloxby elé egy bögre teát, aki előbb a kezébe vette a bögrét, majd letette, anélkül hogy beleivott volna, és így szólt:

– Drága jó Mrs. Raisin, szilárd meggyőződésem, hogy a tettek mezejére kell lépned, máskülönben teljesen megbetegíted magad.

– Ugyan mit tehetnék én, amire a rendőrség nem képes?

– Ez eddig még egyszer sem tántorított el téged. Ide hallgass, segítek kitakarítani a szomszédban. Te meg átnézhetnéd James papírjait… ó, tudom én, hogy a rendőrség már mindent átvizsgált… de talán elkerülte valami a figyelmüket.
– Akkor se látom értelmét – mondta Agatha cigarettára gyújtva.
– Én meg annak nem látom értelmét, hogy így elhagyod magad. Mintha bizony James már halott lenne.
– Mit jelentsen az, hogy elhagyom magam? – kérdezte Agatha pikírten.
– Nem fogok kertelni. Táskás a szemed, bajuszod van, és szőrös a lábad.
Kaján szikra villant meg Agatha gombszemében.
– Ez a női egyenjogúság – mondta. – Hisz' csak a férfiak kedvéért borotválkozunk.
– Én azért borotválom a lábamat, mert szúr és viszket, amikor kiserken rajta a szőr – mondta Mrs. Bloxby. – Azt hittem, Charles barátod melletted lesz, és segít.
– Próbálkozott is, de én látni se akartam.
– Mrs. Raisin, akkor most átmegyünk a szomszédba vagy sem? Nem érek rá egész nap. Mások is vannak még az egyházközségben, akiknek szükségük van a segítségemre!
Agatha megütközve pillogott. Soha így még nem replikázott vele a barátnője.
– Jól van, na. Máris hozom a kulcsokat.
– Előbb leszel szíves rendbe hozni magad.
Agatha feltrappolt az emeletre. Mintha először tenné ezer év kihagyás után, szemügyre vette magát az egész alakos hálószobai tükörben, és halálra vált a korosodó, szedett-vedett csoroszlya látványától, aki nyúzottan bámult vissza rá.

MRS. BLOXBY EZENKÖZBEN türelmesen várakozott odalent. Ha Mrs. Raisin ilyen hosszan elidőzik, az azt jelenti, hogy tatarozza magát, és Mrs. Bloxby még mindig nem ocsúdott fel az Agatha toprongyossága felett érzett döbbenetéből.
Amikor aztán Agatha előkerült, megint csinos volt és rendezett, könnyű blúzt viselt szoknyával, sima lábára harisnyát húzott, szőrmentesített arcát vékonyan felvitt smink fedte.
– Kösz, hogy megvártál – dohogta. – Mehetünk.
– Nem is voltál azóta Jamesnél?
– Csak elvétve ugrottam át – mondta Agatha, ahogy felidézte magában az éjszakákat, amikor az ezredes párnájába zokogott, meg a nappalokat, amikor James kedvenc, agyonhordott szvetterébe fúrta az arcát. – Egyszerűen nem bírtam rávenni magam a rendrakásra, habár tulajdonképpen nem is hagytak kupit a rendőrök.

Kisétáltak a napsütésbe. Milyen furcsa, hogy a világ rendje sértetlennek tűnik, gondolta Agatha. Pelyhes felhők függtek a mélykék cotswoldi égbolton, akárha gyerekkéz pingálta volna oda őket. A sövényen már felütötték fejüket az első rózsák, friss és illatos volt a levegő.

Agatha kinyitotta James házát. Mrs. Bloxby hátralépve szemlélte a tetőt.

– A nádtetőre ráférne már a felújítás – kiáltotta. – Tudok is egy jó mesterembert. De elég sokba kerül, úgyhogy előbb talán meg kellene várni, visszajön-e egyáltalán James.

Bement a házba Agatha nyomában.

– Máris elhúzom a függönyöket, és kinyitom az ablakokat.

Kisvártatva az egész ház napfényben fürdött. Mrs. Bloxby körülnézett. Vékony porréteg ült meg a bútorokon, és a szőnyeg továbbra is vérfoltos volt.

– Szerintem te nézd át a papírokat, én meg közben nekifogok a takarításnak.

Agatha odament a sarokban álló öreg, redőnyös íróasztalhoz, James abban tartotta a hivatalos iratokat meg a leveleit. A rendőrök előzőleg mindent lefoglaltak, s a visszaszolgáltatott papírok most bezacskózva hevertek az asztal lapján. Az, hogy a cselekvés útjára lépett, parányi energialöketet adott Agathának.

Háta mögül a takarítószerek megnyugtató csörömpölése hallatszott, ahogy Mrs. Bloxby előkereste a szükséges eszközöket a konyhában, és munkához látott.

Agatha több köteg számlát átnézett, és ellenőrizte, hogy biztosan be vannak-e fizetve. Aztán egy kisebb levélkupaccal folytatta, amit befelé jövet a lábtörlőről szedett fel. Újabb számlák az elektromos művektől meg a gáz- és vízszolgáltatótól. Reklámszemét. És egy levél nagy, cikornyás betűkkel Jamesnek címezve. Fogta James ezüst papírvágó kését, és felnyisszantotta a borítékot.

Múlt hét pénteki dátum szerepelt rajta. „Kedves James! – olvasta Agatha. – Feltétlenül le kell ülnünk beszélgetni. Remélem, már otthon vagy. Sajnálom, hogy beszéltem Agathának a betegségedről, de honnét tudhattam volna, hogy nem mondtad el neki? Látogass meg, kérlek! Közel kerültünk egymáshoz, szeretkeztél velem, nem hagyhatsz csak úgy faképnél. Szépen kérlek, hívj fel, drágám, vagy ugorj át! A te Melissád.”

Agatha remegő kézzel olvasta a levelet. Ádáz düh kerítette hatalmába. Az eltűnése óta már-már szentté avatta Jamest, gyengéd érzésekkel ruházta fel, amelyeknek az ezredes sohasem volt a birtokukban, és Agatha mindeközben önmagát átkozta a történtekért. Korábbi megnyilatkozásaival szembehelyezkedve arra a következtetésre jutott, hogy James soha nem volt hűtlen hozzá. Egy igaz, becsületes ember nem lehet csapodár. Erre tessék. Itt a bizonyíték. Agatha nem gondolt már a rákra. Most csak az járt a fejében, hogy James megcsalta. Istenemre, James Lacey, akár a föld alól is előkerítelek,

és szorulni fogsz. Még az is lehet, hogy a rákot is csak kitalálta! Hiszen a rendőrség már az összes létező brit kórházban kereste Jamest, mindhiába.
– Minden rendben? – kiáltotta Mrs. Bloxby.
– Hogyne, persze – dünnyögte Agatha. – Csak jött egy-két számla.
– Intézd el, én folytatom a takarítást. – Mrs. Bloxby jobbnak vélte, ha ő maga súrolja fel a vért.
Agatha elővette James csekkfüzetét. Majd bolond lesz befizetni helyette a nyamvadt számláit. De persze csekket sem írhatott alá a nevében, ugyanis külön bankszámlájuk volt. Nyomorult James. Hagyni kéne, hogy zárják csak el nála a gázt, a vizet meg a villanyt.
Átment a saját házába a csekkfüzetéért.
– Nem gondolod, hogy Jamesnek pénzre lesz szüksége? – kiáltotta hátra. – A rendőrség biztosan figyeli, nem fizetett-e valahol csekkel vagy hitelkártyával.
– Mmm. – Mindössze ennyi választ kapott. Mrs. Bloxby serényen súrolt, s közben az a szomorú gondolata támadt, hogy ha James nem vesz fel pénzt, akkor bizonyára meghalt.
Miután Agatha végzett a csekkek kitöltésével, ő is beszállt a tisztogatásba.
Aztán visszamentek Agathához kávézni.
– Találkoztál mostanában Melissával? – kérdezte Mrs. Bloxby.
Agatha elpirult, mert a sebtében összegyűrt levél most is ott lapult a táskájában.
– Nem, és nem is akarok.
– Szörnyű bűntudata lehet. Tegnap este nem jelent meg a nőegylet ülésén, pedig általában el szokott jönni. Már vagy egy hete senki se látta. Pedig a kocsija el se mozdult a ház elől.
– Miért nem hívod fel telefonon?
– Próbáltam, de nem veszi fel.
Majd én átmegyek hozzá, amint kitettem a szűrödet, gondolta Agatha, ahogy elfogta a szent harag.
Ekkor megcsörrent a telefon. Agatha először elképedt, aztán eszébe villant, hogy mielőtt átmentek volna Jameshez takarítani, az életbe való visszatérése jelképeként visszadugta a készüléket a falba.
– Vedd csak fel. Én már itt se vagyok – mondta a lelkész neje.
Amint Mrs. Bloxby búcsút intett neki, Agatha felkapta a kagylót.
– Halihó, Aggie! – Charles hangja. – Mi a helyzet? Hiába próbáltam elérni.
– Megvagyok – mondta Agatha. – Bár még mindig eléggé magam alatt.
– Van valami újság?
– Semmi. – Agatha a levélre gondolt, és elhatalmasodott rajta a vágy, hogy beszéljen róla valakinek. Néha szinte már túlontúl angyalinak találta Mrs. Bloxbyt. Elképzelhető, hogy a lelkészné együtt érzett volna Melissával, márpedig azt Agatha nem bírta volna elviselni. – Illetve csak egyvalami – mondta. – Átugrottam Jameshez kitakarítani, és találtam a lábtörlőn egy

Melissától érkezett levelet. Múlt héten postázták ki. Ezek tényleg viszonyt folytattak.
– Azt hittem, ezen már túltette magát.

– DEHOGY TETTEM! – üvöltötte Agatha torkaszakadtából.
– Hékás, mindjárt beszakad a dobhártyám. Hiszen azt mondta…
– Tudom, mit mondtam. James azonban biztosított felőle, hogy nem feküdtek le, és én hittem neki. Én hülye! De kerüljön csak a kezem közé.
– Ez már az én Agathám. Unatkozom. Úgy félóra múlva ott vagyok magánál.
– Na de… – Agatha azt akarta volna mondani, hogy ne jöjjön, ugyanis alig várta, hogy ledorongolhassa végre Melissát, de Charles közben letette. Jól van, akkor őt még megvárja.

AMIKOR CHARLES MEGÉRKEZETT, nyitva találta az ajtót, úgyhogy bement. Agatha a hátsó kertben játszott a macskáival.
– Á, hát megjött – mondta feltápászkodva, és leveregette a füvet a szoknyájáról.
– Nem látszik megviseltnek – jegyezte meg Charles, miközben kritikus szemmel méregette. – Én meg attól féltem, hogy össze van omolva. No, mivel kezdjük? James családjával?
Agatha megborzongott.
– Elegem van James családjából, a nénikéi meg a nővére egyfolytában arra célozgatnak, hogy kutya baja se lenne, ha nem vett volna el engem feleségül.
– És mi van Melissával?
– Mi lenne? – kérdezte Agatha harciasan.
– Szerintem tegye félre a büszkeségét, és látogassuk meg. Elvégre James mégiscsak elmondta neki, hogy rákos, ellenben magának nem szólt róla. Talán más dolgokat is megosztott Melissával.
– Az volt a tervem, hogy előbb kiteszem magát, aztán átmegyek hozzá, és jól lehordom.
– Inkább ne, így semmit se szedne ki belőle. Másképpen mondva: most meg akarja találni Jamest vagy sem?
– Meg akarom találni, és beadom a válókeresetet.
– Helyes. Akkor indulás.
– Utálom az egészet.
– Jobb, mint semmit se tudni. Gyerünk, Aggie. Legyünk túl rajta.
Miközben átszelték a falut, Agatha pontosan tudta, hogy kandi szempárok tűnnek fel az ablakokban megrebbenő függönyök mögött. Én vagyok az áldozat, nem James, üzente némán a leselkedőknek. Én vagyok a becsapott, az elhagyott. Aztán eszébe jutott James agydaganata, és gondolatban felnyögött.

Melissa háza nádfedeles volt, akárcsak Agatháé. De míg Agatha nem sok gondot fordított a háza előtti kicsiny előkertre, Melissánál rózsaszín, sárga és vörös rózsák tömkelege virított a fehérre mázolt kerítést is beszőve. A fehérre festett ajtóból sárgaréz kopogtató meredt ki, hanem Agatha azt is észrevette, hogy a kopogtató fénytelen. Furcsa, gondolta. Elvégre Melissa folyton azzal henceg, hogy milyen kiváló háziasszony.

Megragadta a kopogtatót, és erélyesen bezörgetett. Várakozás közben az volt az érzésük, hogy az egész falu visszafojtja a lélegzetét. Hatalmasra nőtt a csend. Se egy kocsi nem hajtott el arra, se a kutyák nem ugattak, és nem dübörögtek a traktorok a közelben elterülő szántóföldön.

Charles átnyúlt Agatha előtt, és próbaképpen elfordította a kilincset. Az ajtó kitárult.

– Agatha – suttogta Charles. – Itt valami bűzlik.

– A csatorna? – találgatott Agatha, noha rögtön elsápadt az orrába toluló édeskés, rothadó szagtól.

– Szerintem egy lépést se tovább, inkább hívjuk a rendőrséget – mondta Charles.

Ám Agathán újult erővel ömlött el a Melissa iránt érzett düh.

– Nézzünk csak szét. Valószínűleg elment hazulról, és a konyhában felejtett valami romlófélben levő ételt. A fene essen ebbe a lotyóba, szerintem tudja, hol van James, és utánament.

– Agatha, hagyja ezt abba…

De Agatha már bevonult a házba, és hangosan szólongatta Melissát.

Egyre orrfacsaróbb lett a bűz, de Agathát hajtotta a mérge. Benyitott a konyhába, és földbe gyökerezett a lába. Melissa a konyhaasztalra borulva ült. Tetemét legyek döngték körbe: kövér, jóllakott legyek. Charles átkukucskált Agatha válla fölött, úgy mondta:

– Hívjuk a zsarukat, Aggie.

– Zsaruk – suttogta Agatha kiszáradt, elfehéredett ajakkal. – Talán természetes módon halt meg.

– A legyek miatt nem látni, de be van zúzva a koponyája. – Charles finoman megtaszajtotta. – Rajta, hívja őket.

Agatha bebotorkált a nappaliba. Tárcsázta a 999-et, és elfúló hangon bemondta nekik a címet azzal, hogy rendőrökre és mentőre van szükségük. Azután kitámolygott az előkertbe, s csak úgy nyelte a friss levegőt.

– ’Reggelt – szólította meg egy öregember, aki a kerítés fölött bámult rá. – Szép napunk van.

– Nagyon szép – mondta Agatha. Az öreg egy pillanatig gyanakvóan fixírozta, aztán ment a dolgára.

Jaj, James, gondolta Agatha, mit tettél?

KÉSŐBB AGATHA NAPPALIJÁBAN gyűltek össze: Wilkes, Bill Wong, egy másik nyomozó meg egy sovány, marcona ábrázatú rendőrnő.
Agatha átadta nekik a levelet, elbeszélte, mi volt rá a reakciója, s hogy meg akarta mondani a véleményét Melissának. Arról mélyen hallgatott, hogy maga akarta megtalálni Jamest. Amikor arról kérdezték, hogy hol tartózkodott az elmúlt napokban, Agatha az igazsághoz híven azt válaszolta, egészen Mrs. Bloxby látogatásáig túlságosan levert volt ahhoz, hogy kimozduljon.
– Úgy hallottam, szinte lehetetlen pontosan meghatározni a halál idejét – mondta Charles.
– A tetem kihűlt, de még nem állt be a hullamerevség, vagyis már több mint harminchat órája halott – mondta Wilkes. – A legyek majd elárulják nekünk a részleteket.
– A legyek? – hüledezett Agatha.
A rendőrnő, aki eddig hallgatott, hirtelen hátravetette a fejét, és lehunyt szemmel darálta:
– A halál beállta után a test szaglani kezd, ami odacsalogatja a legkülönbözőbb rovarokat. Általában a dipterák érkeznek elsőnek, közülük is a dongólegyek és a Sarcophagidae családba tartozó húslegyek. Az anyaállatok elhelyezik a petéket a testben, elsősorban a nyílások környékén, illetve a sebekben. A húslegyek nem petéket, hanem lárvákat raknak le. Hozzávetőleg egy nappal ezután, fajtól függően, a petékből parányi lárvák kelnek ki. Ezek a szövetekből táplálkoznak, és gyorsan nőnek. Kis idő múlva levedlik a kültakarójukat, és belépnek a második lárvaállapotba. Folytatják a táplálkozást, majd másodszor is vedlenek. Ez körülbelül négy-öt napot vesz igénybe. Amikor a lárvák már teljesen kifejlődtek, mozogniuk kell, ezért elkezdenek helyet változtatni. Ez már a báb előtti állapot nyolc-tizenkét nappal a peték lerakása után. A petétől a bábállapotig terjedő fejlődési folyamat jellemzően tizennyolc-huszonnégy napig tart. Ennek pontos ideje a fajtól és a környezet hőmérsékletétől függ, így tehát a rovarok életkorának meghatározásával a tudósok a halál idejét is meg tudják határozni.
Szája úgy záródott össze, akár egy csapda.
– Ez valami vicc? – szegezte neki a kérdést Agatha.
– Köszönjük, Morrison – mondta Wilkes. – De nem ez a megfelelő hely és idő, hogy törvényszéki orvostani kiselőadást tartson nekünk. – Agathához fordult: – Immáron megkettőzött erővel folyik a férje utáni hajsza.
– Azt hiszik, James tette, ugye? Rögtön gondoltam. De miért?
Morrison közrendőr újfent hátravetette a fejét.
– Szerelmi bűntett – jelentette ki.
– Nem tudjuk, ki tette – mondta Bill Wong. – Le kell ásnunk Melissa Sheppard múltjába, hogy megtudjuk, volt-e esetleg rosszakarója. Az is lehet, hogy Mr. Lacey eltűnésének semmi köze a nő halálához.

MÁSNAP HARRIET COMFREY fürdődresszét feszegető gömbölyded idomaival éppen ejtőzött az Alvó hercegnő fedélzetén az honfleuri kikötőben.
Látta, hogy a férje közeleg a part felől egy halom újságot dajkálva. Amikor a férfi odaért hozzá, Harriet ráripakodott:
– Megszegted a vakációra vonatkozó egyezségünket. Nincs újság!
– Én nem is akartam megvenni a lapokat – mentegetődzött Tubby –, de az összes címoldalon James képe díszeleg. Nézd csak meg!
Harriet megragadta a Daily Expresst. Való igaz, ez tényleg James Lacey fotója. Hamar átfutotta a cikket. Agyonverve találtak rá valami Melissa Sheppard nevű nőre. A rendőrség nyomatékosan kéri Mr. Laceyt, hogy a nyomozás előrevitele érdekében vegye fel velük a kapcsolatot. Mr. Lacey néhány héttel azután tűnt el, hogy dulakodásra utaló nyomokat találtak a gloucestershire-i Carselyban található otthonában. Mr. Lacey megsérült, és a rendelkezésre álló információk szerint agytumorja van.
Harriet döbbent tekintetet vetett a férjére.
– És mi még segítettünk neki kijutni az országból! Jobban tesszük, ha elmegyünk a rendőrségre. Egyébként James javát is szolgáljuk azzal, ha elmondjuk a rendőröknek, hogy mi őt még a gyilkosság előtt szedtük fel.
– Ki tudhatná, hogy nem ment-e vissza? – borongott Tubby. – Úgy értem, miután megkért, hogy vigyem ki csónakkal arra a sziklás partszakaszra. Képzeld csak, mit mondanának a rendőrök: „Eddig miért nem jelentkezett?”, „Fejsérülést említett?”. Bűnpártolás. Meg a többi. Lőttek a vakációnknak.
Harriet az ajkába harapott.
– Akkor inkább hallgassunk. Az útlevél-ellenőrzést úgyis kikerülte.
– Előbb-utóbb akkor is nyakon csípik. Megkérdik tőle, hogyan jutott el Franciaországba, ő meg majd szépen beköp minket.
Nejének arca konok kifejezést öltött.
– Elfelejtjük, és kész. Nem keveredhetünk bele. És nincs több újság, Tubby.

AHOGY JÖTT, úgy el is vonult a sajtó meg a tévé. Nyári kábulat telepedett Carselyra. Jamesnek továbbra sem volt nyoma.
Agatha és Charles próbált Melissával kapcsolatos információkat kicsikarni Bill Wongból, de ő egyre csak azt szajkózta, többet ér neki az állása annál, hogy fecsegjen. Mivel a főnökeinek már régebben is meggyűlt a bajuk Agatháékkal, megtiltották Billnek, hogy bármit mondjon nekik.
– A lapoknak talán van valamijük – mondta Agatha két héttel Melissa meggyilkolása után. – Hírekhez kell jutnom. Utóvégre továbbra is gyanúsított vagyok. Még Bill is furcsa szemmel néz rám. Azt mondják, a nő már vagy öt napja heverhetett ott holtan. Már nincs tejesemberünk, és Melissa a vegyesboltban szokta megvásárolni az újságokat. Ha mind a mai napig

házhoz szállítanák nekünk a tejet, valaki már felfigyelt volna a küszöbön felgyűlt üvegekre.
– Hogy érti azt, hogy a lapoknak talán van valamijük? – kérdezte Charles. – Olvastuk mindet, egyetlen napot se hagytunk ki.
– A következőre gondolok: volt a mircesteri iskolában az a hajmeresztő, lövöldözős história néhány nappal Melissa meggyilkolása után. Öt gyerek meghalt. Borzasztó. De kiütötte a lapokból Melissa megölését. Na már most elképzelhető, hogy valamelyik újságíró nagyban gyűjtögette a háttéradatokat, míg rá nem szóltak, hogy ejtse a sztorit. Bemehetnénk a Mircesteri Hírlaphoz érdeklődni.
– Ez így egy kicsit erőltetett dolog.
– Elfelejti, hogy évekig dolgoztam a sajtóval. Bárhogy is, még mindig jobb, mint semmit se csinálni.
Charles tornyot formált az ujjaiból, és azt nézte, mialatt Agatha türelmetlenül várakozott. Az ehhez hasonló alkalmakkor szokott eltűnődni azon, hogy vajon mennyire ismeri jól Charlest. Rátarti, mint egy macska, méregdrágán ruházkodik, arcvonásai érzékenységet sugároznak, de jól fésült, világos sörénye alatt kifürkészhetetlen a tekintete.
– Üsse kő – mondta Charles. – Végül is jobb, mint ha itthon ücsörögnénk.

AGATHA MEGÍTÉLÉSE SZERINT a Mircester Hírlap szerkesztője inkább könyvelőnek látszott, mint szerkesztőnek. Mr. Jason Blacklock szertartásos volt, és precíz, hírmondóba maradt barna hajszálait pedánsan rágereblyézte rózsaszín feje búbjára, hosszúkás orra végén aranykeretes szemüveg ült.
– Hallom, a segítségemre van szüksége, Mrs. Raisin – mondta, Agathához intézve a szavait. – Azért fogadtam magát, mert ebben én sztorit szimatolok.
– Ha segít nekünk – mondta Agatha –, a végén megkapja a sztoriját, méghozzá exkluzív kivitelben. Áll az alku?
– Áll. Szóval, mit szeretne?
– Felteszem, hogy egy vagy több riportere is foglalkozott Melissa Sheppard meggyilkolásával.
– Természetesen.
– És az iskolai lövöldözés után elfektették a sztorit.
– Igen.
– Szeretnénk többet tudni Melissa múltjáról, és eszünkbe jutott, hogy az újságírói talán kipiszkáltak valamit.
– Mit érdekli az magát? Detektívet játszik?
– Mi nem játszunk – felelte Agatha élesen. – Még mindig gyanúsított vagyok, és a férjem is az. Tudni akarom, volt-e valaki Melissa életében, aki ártani akarhatott neki.
Mr. Blacklock váratlanul elbődült:
– Josie!

Girhes leányzó állt elő a hívásra. Lila, flitteres topot viselt hosszú, fekete szoknyával, hozzá ortopéd külsejű bakancsot.
– Hol van Colin Jaeger?
– A kocsmában – jött a lakonikus válasz.
– Jó. Kísérje oda Mrs. Raisint és Sir Charles Fraitht a Hiúz és Hordóba, és üzenem Colinnak, hogy mondjon el nekik mindent, amit a Sheppard-gyilkosság kapcsán kiderített.
– Oké zsoké.
Agatha és Charles az egyszálbélű Josie nyomában kiment a szobából, le a lépcsőn, s már az utcán voltak, amikor Agatha megszólította a lányt:
– Többet kéne ennie.
Josie hátradobta lelappadt loboncát, és szemtelenül végigmustrálta a tömzsi Agathát.
– Magának meg kevesebbet kéne ennie, mami.
– Te pofátlan kis dög – acsarkodott Agatha. – Legszívesebben beletaposnám a csontos, alultáplált testecskédet a legelső csatornába.
– Na de hölgyeim – fogta kérlelőre Charles. – Túl meleg van a civódáshoz. Itt a kocsma. Josie, szóljon annak a Colinnak, aztán már mehet is vissza dolgozni.
Josie dohogott valamit, aztán belökte a kocsma lengőajtaját, kis híján szájon vágva vele Agathát.
– Maga cukkolta fel, Aggie. Higgadjon le. Nem valami bölcs dolog megjegyzéseket tenni mások kinézetére. – Charles kinyitotta előtte az ajtót.
Josie épp egy ápolatlan fiatalemberrel beszélt, aki a bárpultnál állt söröskorsóval a kezében. Josie feléjük bökött a hüvelykujjával, majd olyan hévvel csörtetett ki mellettük, hogy majdnem feltaszította őket.
– Colin Jaeger? – kérdezte Agatha. A fiatalember bólintott. – Én Agatha Raisin vagyok, az úr pedig Sir Charles Fraith. Mondta a kis liba, hogy Melissa Sheppardre vagyunk kíváncsiak?
– Valamit mondott.
– Leülhetünk itt is, mondjuk, ott, annál az asztalnál, vagy az irodában vannak a feljegyzései?
A legény a hőségre fittyet hányva viseltes tweedzakóban volt. Egyik zsebéből noteszt húzott elő.
– A lényeg itt van.
Charles Agathának gin-tonikot, magának whiskyt rendelt, azután leültek Colinnal egy asztalhoz. Ő a noteszében lapozgatott.
– Ide skubizzanak – mondta. – A tökéletes gyorsírás. A szerkesztőnk váltig állítja, hogy gyorsírni tudni kell. Csakhogy manapság már mindenki olyan kis diktafonocskával rohangál. De be kell ismerni, sok információt rögzíthetünk ezzel a módszerrel.
– Na és mit tud mondani nekünk Melissáról? – kérdezte Agatha, aki már nagyon be volt sózva. – Él még a férje?

– Lassan a testtel. Megfizetik az infót?
– A szerkesztőjének fizetünk – füllentette Charles sebtében, ugyanis látta Agathán, hogy leckéztetésre készül. – Úgyhogy elő a farbával!
Colin sóhajtott.
– Hol is van? Az iskolai lövöldözésről oldalakat írtam. Áhá, megvan. Háttéradatok. 1992-ben hozzáment Luke Sheppardhöz. Egy év múlva válás békés úton.
– Beszélt Mr. Shepparddel is? – kérdezte Charles.
– Akartam, de közbejött a lövöldözés.
– Megvan a címe?
– Blockley, Parson's Terrace 14.
Charles feljegyezte.
– Még valami?
– Amikor hozzáment Luke Sheppardhöz, akkor még Mrs. Dewey volt.
– A kutyafáját! Ez már kettő. Mr. Dewey kiféle-miféle?
– Worcesterben lakik. Turnpike Lane 5.
– És meddig voltak házasok?
– Három évig. Nézzük csak, 1988-tól 1991-ig.
– Több férj is van még? – kérdezte Agatha.
– Én csak ezeket találtam.
– Még valami?
– Hát… ez meg az magáról, Mrs. Raisin, meg a boldogtalan házasságáról.
– Most Melissa házasságáról beszél?
– Nem éppen.
– Az én házasságom nem volt boldogtalan – mondta Agatha fogvicsorítva.
– Ahogy tetszik, de a szomszédok nem ezt mondják ám. Üvöltözés, repkedő tányérok, satöbbi.
– Visszatérhetnénk Melissára? – így Charles. Látta Agathán, hogy majd' szétveti a düh.
– Nincs már mit mondanom. Hallják-e, legalább egy italra igazán megvendégelhetnének.
– Előbb Melissáról beszéljen – mondta Charles.
– Mondom, hogy nincs tovább. Eddig jutottam. A volt férjekig. A címüket még megszereztem, aztán lefújták a sztorit.
– Gyerünk, Agatha – állította fel a nőt Charles. – Induljunk.
– Na és az italom? – makacskodott a firkász.
– Nem érünk rá – vágta oda Charles, és kiterelte Agathát a kocsmából.
– Maga olyan zsugori, Charles – mondta Agatha. – Nem szíveltem a kis patkányt, de egy italt azért fizethetett volna neki.
– Talán majd legközelebb – mismásolta el a választ Charles. – Most irány Blockley. Az elég közel esik Carselyhoz. Seperc alatt ott lehetett a pasas, hogy

agyoncsapja a nőt, miután őrült féltékenységi rohamában elagyabugyálta Jamest.

JAMES LACEY KESKENY, fehér priccsen feküdt ébrenlét és álom között lebegve a francia Pireneusokban található bencés rendi Szent Anzelm-kolostorban. Egy napja érkezett napszúrástól gyötrődve. Járt már itt korábban is, így pontosan tudta, hogy ez zárt rend. Akkor megengedték neki, hogy a szomját oltsa, és megpihenhetett a kerengőben, mielőtt folytatta vándorútját. Ez alkalommal a rendbe való felvételét kérte, és azt a feleletet kapta, hogy szemlátomást beteg. Előbb pihenje ki magát, és gyógyuljon meg, aztán majd meglátják.

Miután elvált Tubbytól és Harriettől, lassan poroszkált dél felé, a szabad ég alatt hált, alig evett, de valahogy mindig tovább botorkált, mert hajszolta az aggodalom, a bűntudat s a félsz az agyában egyre növekvő szörnyetegtől.

Most egy pillanatig Agathára gondolt, aztán becsukta a szemét, és erőlködött, hogy elaludjék.

Négy

A MOSTANRA FALUVÁ ZSUGORODOTT Blockley hajdanán virágzó malomváros volt. A malmokból mára lakások lettek, és a telekárak a csillagos égbe szöktek. A szögletes tornyú templom és a cotswoldi kőből épült, György-stílusú sorházak uralják a falut. A hosszan és szélesen elterpeszkedő főutca hajdanán tele volt kis üzletekkel, de ma már csupán a féltő szeretettel megőrzött, többosztásos kirakatablakok jelzik, hogy itt valamikor boltok álltak.

Jóllehet egyike a festőibb cotswoldi falvaknak, a népművészeti boltok, nádfedeles vityillók és múzeum híján többnyire elkerülik a turisták meg a turistabuszok, s inkább az olyan népszerűbb helyekre tódulnak, mint Bourton-on-the-Water, Stow-on-the-Wold vagy Chipping Campden.

Charles és Agatha letért az A44-es útról a falu felé.

– Szegény Blockley, errefelé találhatóak a környék legvacakabb útjai – mondta Charles.

– Mi ennek az oka? – érdeklődött Agatha szórakozottan. Ritka nyugalom lett úrrá a lelkén, hiszen végre-valahára csinál is valamit, és nem kívánta elrontani a jókedvét a James hűtlenségén való elmélkedéssel.

– Itt dübörögnek el a northwicki ipari parkba tartó teherautók – mondta Charles. – Tönkreteszik a burkolatot a faluba vezető két főúton, és hatalmas kátyúk maradnak utánuk, majd mindössze annyi történik, hogy két fickó feltölti a lyukakat szurokkal, ami a teherautók súlya alatt nemsokára ugyanúgy besüpped.

– Valami nagykutyának, mondjuk, parlamenti képviselőnek kellene felkarolnia az ügyet. Merre van a Parson's Terrace?

– Nem tudom. Ott a posta. Megkérdezzük.

Akárcsak Carselyban, a postahivatal egyúttal vegyesboltként is szolgált. A pult mögött álló nő elmagyarázta nekik, hogy a boltból kilépve balra induljanak el, aztán balra, és megint balra. A Parson's Terrace-t a hegy tetején fogják megtalálni.

– Lehet, hogy nincs is otthon – mondta Charles. – Lehet, hogy dolgozik.

– Azért csak menjünk oda. Ezekben a falvakban sokan dolgoznak otthon. Ilyen számítógépes izéket – mondta Agatha bizonytalanul.

A Parson's Terrace parányi házikók sorának bizonyult.

– Megjöttünk – mondta Charles, amikor leparkolt.

– Ej, de jól jönne most valami hivatalos jelvény, amit megvillanthatnánk – kesergett Agatha.

– De nekünk nincs olyanunk. No, lássuk.

Charles bezörgetett az ajtón.

– Mindenesetre van itthon valaki – mondta a közeledő léptek hallatán.

Amikor kinyílt az ajtó, először azt hitték, hogy egy tinédzsert látnak. Piros pántlikákkal copfba kötött fekete haja volt a leányzónak, és bokorugró szoknyát viselt, bokazoknit meg szandált. Hatalmas szeme jóformán betöltötte kicsiny arcát.
– Mr. Shepparddel szeretnénk beszélni, ha lehet – mondta Agatha azon az enyhén gügyörésző hangon, amellyel a gyermekeket nem túlságosan kedvelő gyermektelenek szoktak beszélni a kiskorú emberpéldányokkal.
– Luke még dolgozik. Én nem segíthetek? Megan Sheppard vagyok.
– Á, mikor ér haza az édesapja, kedvesem?
A nő hatalmas szeme még hatalmasabbra kerekedett a derűtől.
– Mrs. Sheppard vagyok, maga pedig az a bizonyos Agatha Raisin, akiről a lapokban olvastam.
– Válthatnánk önnel pár szót? – kérdezte Charles.
– Kerüljenek beljebb. Épp kávézni készültem. Megihatnánk a kertben. Gyönyörű időnk van.
Követték a nőt a sötét kis vityillón át: a szűkös konyhán és a levegőtlen nappalin keresztül csinos kertbe jutottak, pontosabban a teraszra, ahol székekkel körülvett asztal várta őket.
– Foglaljanak helyet. Máris hozom a kávét.
Amikor eltűnt, Agatha odasziszegte Charlesnak:
– Maga szerint mennyi idős?
– Harmincas évei végén?
– Kizárt!
– A bokazokni, Agatha. Ez a nő jóval idősebb annál, mint ahogyan öltözködik.
Amikor Megan visszajött, és letette az asztalra a tálcát a kávéskancsóval meg a csészékkel, Agatha górcső alá vette az arcát. Napfényben már jól látszottak a parányi szarkalábak Megan szeme körül, de így is figyelemre méltón fiatalkának tűnt.
– Nem tudtam, hogy Mr. Sheppard újranősült – mondta Agatha. – Ez nem volt benne a lapokban.
– Miért lett volna bennük? – így Megan, miközben kitöltötte a kávét. – Csak a gyanúsítottak nevét szokták lehozni.
– Én Charles Fraith vagyok – szólalt meg Charles, és elfogadta a nőtől a csésze kávét. Rózsás porceláncsészében. – Éppenséggel az ön férje is gyanús lehetne. Elvégre az áldozat a volt felesége.
– Mindenki tudja, hogy a férjemnek semmi köze nem volt ahhoz a nőhöz. – Megan hanghordozása arra utalt, hogy ezzel nekik is tisztában illene lenniük.
– Miért vált el tőle a férje? – kérdezte Agatha. – Talán rájött, hogy a nő megcsalja?
– Mármint hogy az ön férjével?
– Nem – vágta rá Agatha élesen. – Valaki mással.

– Á, dehogy. Tudják, belém szeretett. – Megan vakító mosolyt villantott Charlesra, aki visszasomolygott rá.
– És mivel foglalkozik a férje? – kérdezte Charles.
– Övé a Fess Urak. Az egy mircesteri üzlet. Igazán arcátlanság, hogy ilyeneket kérdeznek. Hisz' maguk nem rendőrök.
– Mrs. Raisin eltökélte, hogy felkutatja a férjét. Mindenkit kifaggatunk, aki kapcsolatba hozható Melissával. Ön ismerte őt?
– Természetesen nem. Honnan ismertem volna?
Agatha egyre ingerültebb lett. Többek között azért, mert a gyereklányos, babaházas meg babacsészés Megan mellett vén tramplinak érezte magát.
– Nos, először is, ha Melissa tudta, hogy a férje maga miatt hagyta el őt, esetleg megkereste magát.
– Á, dehogy. Tölthetek még, Charles?
– Köszönöm. Pompás ez a kávé.
Megan újratöltötte a csészéjét.
Agathának leküzdhetetlen mehetnékje támadt. Megan úgysem segíthet nekik. Rég úton kéne lenniük Mircester felé, hogy kifaggassák a férjet. Rájött, hogy mindenképpen tudniuk kell, milyen ember volt Melissa. Ki kell deríteniük, volt-e valami a viselkedésében vagy a jellemében, amivel kiprovokálhatta a gyilkosságot. Agatha a lelke mélyén nem tudta elhinni, hogy Jamesnek benne lenne a keze. Akárki támadta meg az ezredest, utána Melissa megölésével folytatta. Agatha türelmetlenül nézett Charlesra, de ő csak mosolygott, és élvezte a napsütést.
– Hogy ismerte meg a férjét? – kérdezte Charles.
– Az üzletében dolgoztam eladóként. Elkezdtünk eljárogatni egy italra munka után, a többi meg jött magától. Luke nem volt boldog a nejével.
– Miért? – tudakolta Agatha.
– Hát ezt tőle kell megkérdezniük, ha egyáltalán hajlandó beszélni róla.
– Így fogunk tenni – mondta Agatha. – Gyerünk, Charles.
– Jöjjenek máskor is – mondta Megan, de e szavait egyedül Charlesnak célozta. – Ugye, kitalálnak?

– KIS KURVA – morogta Agatha, amikor elhajtottak.
– Nem is tudom – mondta Charles. – Én elragadónak találtam.
– Az ég szerelmére! Abnormális, ha egy felnőtt nő bokazokniban mászkál, és copfos kislányban adja elő magát.
– Neki jól állt.
– Mindegy, irány Mircester. Tudja, Charles, az előbb odabent azon gondolkoztam, hogy nem is tudjuk, milyen volt Melissa valójában. Úgy értem, emberileg.
– Akkor előbb Mrs. Bloxbyhoz menjünk. Melissa ugyebár tagja volt a nőegyletnek vagy mifenének.

– Igen.
– Tudjuk meg, milyen véleménnyel volt róla Mrs. Bloxby. Mert biztos volt róla véleménye.
Agathát megmagyarázhatatlan féltékenység kerítette hatalmába. Mindig is büszke volt a remek emberismeretére. Ugyan mit mondhatna nekik Mrs. Bloxby? Ha még ő, Agatha sem figyelt fel semmilyen furcsaságra Melissával kapcsolatban, a lelkészné hogyan vett volna észre bármit?

A PAPLAK KERTJÉBEN is kávéval traktálták őket. Mrs. Bloxby habkönnyű fánkot kínált mellé. A csontja velejéig városi egér Agatha gyakorta irigyelte a falusi egereket az ügyes kezük miatt. Ők bezzeg nem esznek mikrókaját. Ők bezzeg nem kertészetben kinevelt növényekkel népesítik be a kiskertjüket.
– Mrs. Sheppardről kérdeztél – mondta Mrs. Bloxby. – Tegyen a fánkjára egy keveset a házi cseresznyelekváromból, Sir Charles.
Bárcsak tisztában lennék a befőzés mikéntjével, gondolta Agatha. Na persze megtehetem, hogy jó drágán megveszem, legőzölöm róla a bolti címkét, és felragasztom rá a sajátomat. A kutya se venné észre a különbséget. Igen, lehet, hogy meg is csinálom.
– Tudja, azon morfondíroztam – mondta Charles lekvárt kanalazva a fánkjára –, hogy Agathával ellentétben Melissa rendszeresen eljárt a nőegyletbe, és ön talán már kialakított róla valamiféle véleményt.
– Halottakról vagy jót, vagy semmit – mondta Mrs. Bloxby. – Micsoda badarság, ha jobban belegondolok. Utóvégre sokkal rosszabb, ha éltükben szidjuk őket. Ez valami régi babona lehet, hogy az ember megfosztja az illetőt a mennybe jutás lehetőségétől.
– Ha Melissa a mennybe igyekezett, már úgyis odaért – mondta Agatha, türelmetlenül fészkelődve a kerti székben.
– Reméljük.
Mrs. Bloxby az egyetlen, tűnődött Charles, aki ezt komolyan is gondolja.
– Csodaszép a kert – mondta elismerően körbetekintve.
– Köszönöm. Sajnos a lila akác most nem a legszebb. Egyébként rendkívül látványos szokott lenni, de idén elfagytak rajta a virágok.
– Melissa – erőltette a témát Agatha. – Azért vagyunk kíváncsiak a véleményedre, mert tudnunk kell, hogy volt-e valami a személyiségében, ami ideális áldozattá tette azáltal, hogy erőszakos viselkedést váltott ki másokból.
– Az is egy kiváltó ok, hogy viszonya volt egy nős férfival – mondta Mrs. Bloxby.
– Igen ám, de ez azt jelenti, hogy csak Aggie lehet a tettes – mondta Charles –, márpedig nem ő az, és én egy percig se hiszem, hogy az eltűnt James lenne a hunyó. Mellesleg a nők mindig csalják a férjüket, de emiatt még senkit sem tettek el láb alól.

– Szerintem viszont a nők sokkalta hűségesebbek, mint ahogy maga gondolja, Sir Charles. Hadd gondolkozzam. Mrs. Sheppard… Nos, eléggé kiismerhetetlen volt, pedig be nem állt a szája.
Charles vett még egy fánkot. Agatha pedig követte a példáját, annak ellenére, hogy derékban már szorította a szoknyája, de hamar meggyőzte magát, hogy ezt csak beképzeli.
– Hogyhogy be nem állt a szája? – kérdezte Charles.
– Rengeteget karattyolt az időjárásról, receptekről, virágokról, a falusi életről, arról, hogy a falusi boltocskák végnapjukat élik, meg ilyenek, viszont soha nem beszélt magáról.
– Volt közeli barátja a faluban?
– Nem, senki. Gyakran láttam őt hol ezzel, hol azzal társalogni, de barátja igazából nem volt.
– Maga kedvelte? – kérdezte Charles.
– Hát nem.
– Miért?
– Az volt az érzésem, hogy csak megjátssza a falusi hölgyet, de valójában nyughatatlan, elégedetlenkedő és hiú. Szerintem félt tőle, hogy megcsúnyul. Azt éreztem rajta, hogy is mondjam csak, mintha ki lenne éhezve az izgalmakra. Talán csak azért kezdett ki Jamesszel, mert ettől kívánatosnak érezte magát. Elképzelhető, hogy más asszonyok férjével is ugyanígy viselkedett, de ezt nem tudom biztosan. Alkalmasint élvezte a hatalmat és azt a felfűtöttséget, ami a házasságtörő kapcsolattal jár.
– Most jövünk a jelenlegi Mrs. Sheppardtől – mondta Agatha. – Fura kis nő, úgy öltözködik, mint egy gyereklány.
– Szerintem igencsak vonzó – dünnyögte Charles, mire Agatha szúrós pillantással sújtotta.
– Nem is tudtam, hogy Mr. Sheppard újra nősült. Persze nem ismertem őt. Mrs. Sheppard már a válás után költözött ide. Jamesről van valami hír?
Agatha megrázta a fejét.
– És ezt elég különösnek találom. Hiszen rákos. Az ember azt várná, hogy majd felbukkan valamelyik kórházban.
Charles jóízűen lenyalogatta az ujjai hegyére tapadt lekváros fánkmorzsákat.
– Amondó vagyok, Aggie, hogy menjünk át Mircesterbe, és beszéljünk a férjjel. Használhatnám a fürdőszobát?
– Tudja, merre van? Végig a folyosón, aztán jobbra.
Amikor Charles elment, Mrs. Bloxby komoly képpel nézett Agathára.
– Belegondoltál már, hogy az utóbbi időben komoly stressznek voltál kitéve, s hogy talán jót tenne, ha elutaznál egy időre, és megpróbálnál kikapcsolni?
– Hogyhogy? – kérdezte Agatha meglepetten. – Tudod jól, hogy fel kell derítenem ezt a gyilkosságot. Minden mástól eltekintve változatlanul James a fő gyanúsított. Tovább kell tudakozódnom.

Mrs. Bloxby azt akarta mondani, hogy attól fél, Agatha olyasmit is megtudhat Jamesről, amit nem szívesen hallana, de csak annyit mondott:
– Légy óvatos. Nehogy megint veszélybe sodord magad.
– Majd vigyázok. Bárcsak te is megismerhetnéd a mostani Mrs. Sheppardöt. Nekem egyáltalán nem tetszett.
– Na és Sir Charlesnak?
– Hogy Charlesnak! Ő odáig volt tőle.
– Ajjaj.
– Nem vagyok féltékeny – csattant fel Agatha. – Nem érdekel, ha Charlesnak megtetszik valaki.
– Ha te mondod. Á, már itt is van Sir Charles. Számíthatok rád a nőegylet holnap esti ülésén, Mrs. Raisin?
– Azt hiszem – dünnyögte Agatha, jóllehet azt kívánta, bár sose lépett volna be közéjük. A faluba költözésekor csak azért csatlakozott a nőegylethez, mert igyekezett megfelelni a falusi ember szerepkörének, mint amikor sütni próbált, vagy eljárt a templomba.

– KÍVÁNCSI VAGYOK, bepoloskázták-e a telefonját – mondta Charles, amikor elindultak Mircester felé.
– Megtennék?
– Valószínűleg. Nyilván abban reménykednek, hogy James felveszi magával a kapcsolatot.
– Nem tetszik ez nekem. Charles, maga tényleg azt hiszi, hogy James meghalt?
– Dehogy hiszem. Ha James meghalt volna, arról már tudnánk. Nem rejtőzködhet örökké. És amikor majd visszatér, magának szembe kell néznie a ténnyel, hogy nem lett volna szabad hozzámennie.
– Már megbeszéltük a dolgokat. Működött volna. Jamesnek most ápolásra, törődésre lesz szüksége.
– Nem tudom elképzelni magát szárazdajkaként, Aggie.
– Akkor nem volt még szerelmes.
– Szerintem maga egy álom-Jamesbe szeretett bele, aki nem létezik.
– Nem vagyok álmodozó!
– Dehogynem, a mogorva külső csak megtévesztés.
– Fogja be, és hajtson, Charles.
Az út hátralévő részét néma csendben tették meg.
– Vajon jóképű? – merengett Agatha, miközben átvágott a parkolón Charlesszal.
– Luke Sheppard? Abból indult ki, hogy Melissa vonzó nő volt?
– Csak annak, aki szereti az inas, kiélt szőkéket meg az iskolás lánynak öltözött, középkorú törpeasszonyokat.

– A jó harmincasok ma már nem számítanak középkorúnak. És ha mégis, akkor maga egy matuzsálem, Aggie.
Könnycsepp gördült le Agatha arcán, s ő fojtott hangon felzokogott.
– Ejnye, no! – mondta Charles megriadva, és zsebkendőt nyújtott Agatha felé, aki a blúza ujjával akarta letörölni a könnycseppet. – Nehogy összeomoljon nekem! Van kedve meginni valahol egy italt? Enni valamit? Csak fánk van a gyomrunkban.
Agatha dacosan kifújta az orrát.
– Jól vagyok. Csak nem fér a fejembe, hogy az ördögbe tudott James így becsapni.
– Szerintem az én erkölcseim is megsínylenék, ha azt hinném, hogy a halálomon vagyok.
– Kizárt dolog. Magának nincsenek erkölcsei.
– Na látja, ez már az én Aggie-m! Gyerünk. Ez az a férfidivatüzlet. Szent isten, nézze azt a borzalmas blézert azzal a címerfélével a zsebén.
Filigrán, sötét hajú nő rendezgetett egy nagy halom inget a bolt hátulsó traktusában. Tetőtől talpig feketében volt: rövid, fekete szoknyában, fekete harisnyában és mélyen kivágott, fekete blúzban.
– Talán a harmadik Mrs. Sheppard – mormogta Charles.
Agatha odasasszézott a nőhöz.
– Mr. Sheppardhöz jöttünk.
– Szólok neki. Ki keresi?
– Agatha Raisin és Sir Charles Fraith.
A nő eltűnt a bolt mélyében. Előbb duruzsolás hallatszott, aztán megjelent Luke Sheppard. Alacsony, erős fizikumú, szőke férfi kék, véreres malacszemmel, szája nagy, ajka vaskos. Széles mellkasára ugyanolyan címeres blézer borult, mint amelyet Charles az imént lefitymált.
– Miben segíthetek? – kérdezte.
– Nagyon elfoglalt? – kérdezte Charles. – Nem ülhetnénk le valahol beszélgetni?
– A szomszéd kocsmában. Tartaná addig a frontot, Lucy?
– Hogyne, Luke – mondta a sötét hajú eladóhölgy. És ábrándosan mosolygott hozzá.
Átsétáltak a szomszédos Zöld Ember sörszagú homályába. Aránylag üres volt a kocsma. Charles állítólag otthon felejtette a tárcáját, amit Agatha egy pillanatig sem hitt el neki, de azért kifizette az italokat, és letelepedtek az egyik asztalhoz.
– Gondolom, a volt nejem haláláról van szó – mondta Luke Sheppard. – Hallottak valamit?
– Semmi újat – felelte Agatha. – Tudja, a férjemet gyanúsítják, és szeretném tisztázni a nevét.
– Nem értem, hogy gondolja. Senki másnak nem volt indítéka.

Látva, hogy Agatha a felfortyanás határán egyensúlyoz, Charles gyorsan rávágta:
– Mi csak szeretnénk teljes képet kapni Melissáról. Úgy tűnik, senki sem ismerte őt igazán. Tudja, ha lenne róla elképzelésünk, milyen is volt valójában, talán rájönnénk, hogy miért gyilkolták meg.
– Hát azért – mondta Luke –, mert összeszűrte a levet James Laceyvel.
– Árulja el a kedvemért, milyen volt Melissa.
Luke akcentusa, a midlandi kiejtés finomított változata hirtelen erőteljesebbé vált.
– Egy istenverte színésznő volt, úgy ám. A maga teremtette szappanopera hősnője. Egyébként is állandóan a szappanoperákon lógott. Úgy egy hónappal a meggyilkolása előtt elmentem hozzá. Több pénzt akart. A fene se tudja, miért, mikor volt neki bőven. Meg is mondtam neki, hogy a válásunkkor szép kis summa ütötte a markát. Tette magát, mintha tősgyökeres vidéki volna, főzésről meg virágokról hablatyolt, meg hogy hogyan készítsünk védőhuzatot a kanapénkra. Még kötény is volt rajta!
– Miért vette el feleségül? – kérdezte Agatha.
– Azért, mert amikor megismertem, akkor még az előkelő szajhát játszotta. Mindent beígért nekem. – Oldalba bökte Charlest. – Maga tudja, mire gondolok.
– És aztán?
– Szentül hitte, hogy jó az ágyban, de elég ramatyul teljesített.
Akkor meg mit láthatott benne James?, tűnődött Agatha.
– Nem lettünk okosabbak – búslakodott Charles. – Attól, hogy egy nő szeret színészkedni, még nem feltétlenül vált ki másokból gyilkos indulatokat.
Agatha lopva tanulmányozta Luke Sheppardöt. Nem kedvelte a fickót, de be kellett látnia, hogy erős állati vonzerő árad belőle.
– Most vissza kell mennem dolgozni – mondta poharát kiürítve Luke. – Ha eszembe jut valami, majd tudatom önökkel.
– Itt a névjegyem – mondta Agatha.
Luke felállt, és azt mondta:
– Miért nem hagyják ezt a rendőrségre?
– Nem ez lesz az első ügy, amit felgöngyölítek – hencegett Agatha.
Luke harsányan felröhögött.
– Pont mint Melissa. Amikor nem a szappanoperákat bámulta, akkor Miss Marple-t meg Morse felügyelőt nézett. Ez is az egyik fantazmagóriája volt. – Azzal elcsörtetett, mielőtt a dühtől fortyogó Agatha megfelelhetett volna neki.
– Ezt most jól megkapta – mondta Charles. – Harapjunk valamit. Adjon egy kis pénzt, Aggie.
– Nem! – reccsent rá Agatha. – Vegyen valamit a saját pénzén.
– Mondtam már, hogy otthon hagytam a tárcámat.

Agatha keze kivágódott, benyúlt Charles zakójába, és előhúzta a pénztárcáját.
– Íme.
– Nahát, pedig biztos voltam benne, hogy nincs nálam.
– Jó trükk, Charles. Na, hozza azt az ételt.
Charles két sajtos szendviccsel jött vissza, ami a legolcsóbb tétel a kocsmák étlapján.
– Hát, nem jutottunk sokkal előbbre – mondta. – Kivéve ezt a Miss Marple-ügyet. Mert mi van akkor, ha Melissa mint önjelölt detektív kiszagolt valamit, aminek valaki nagyon nem örült?
– Meglehet – mondta Agatha, amint a szendvicsét szétnyitva borúsan nézegette a kókadt salátalevéllel takargatott, olajosan fénylő sajtszeletet. – Reménytelennek tűnik az egész, de nem torpanhatok meg. Ha abbahagyom a kutatást, megint deprimált leszek.
– Tudom – mondta Charles. – Ha itt végeztünk, benézünk a kapitányságra Billhez. Ő talán hallott valamit.
Agatha evett, amennyit bírt. Charles befalta a szendvicsét, majd azt is, ami Agatha tányérján maradt.
– Egyre melegebb van – mondta Charles, amikor kiléptek a napsütésbe.
Elgyalogoltak a kapitányságig, ahol Bill Wong után érdeklődtek, és azt a választ kapták, hogy várjanak. Valamikor régen szárnyaszegett próbálkozás történt az ügyeleti helyiség kicsinosítására, de a cserepes növények azóta vagy hervadásnak indultak, vagy már el is száradtak, és az összekaristolt dohányzóasztalt beterítő újságok is több évesek voltak.
Végül szólította őket az ügyeletes tiszt, és megnyomott egy gombot, hogy bemehessenek. Bill a folyosón várta őket.
– Itt jó lesz – nyitott be az egyik kihallgatószobába. Amikor leültek, megkérdezte: – Mi újság?
– Mi is ezt akartuk kérdezni – mondta Agatha.
Bill széttárta a kezét.
– Semmi. Egyáltalán nincs hírünk Jamesről. Az összes újság lehozta a fotóját, meg a tévében is bemutatták. Ellenőriztük a kikötőket és a repülőtereket. Semmi eredmény.
– Kizárólag őrá koncentrálnak? – kérdezte Agatha. – Csak mert akkor az igazi gyilkos közben kereket old.
– Boldog-boldogtalant kihallgattunk. Ez egyszerűen felfoghatatlan. A Carsely jellegű falvakban virágzik a pletyka. És akkor itt ez a gyilkosság, Laceyt megtámadják, és senki nem látott semmit. Agatha, nem lehet, hogy megint összevesztek Jamesszel, és maga hozzávágott valamit?
– Nem. Nem is voltam otthon aznap este.
– Az igaz.
– Lehallgatják a telefonomat?

– Ha így volna is, nem árulnám el. De fogalmam sincs. Nincs meg hozzá a fokozatom, hogy beavassanak az efféle intézkedésekbe. Ha bepoloskáznak egy telefont, ahhoz belügyminisztériumi engedély kell.
– Nekünk már van egy lehetséges gyanúsítottunk – mondta Agatha.
– Azt hittem, megállapodtunk, hogy ebbe most nem folynak bele. De mindegy, ki az?
– Luke Sheppard.
– Vagy úgy. Alibije van arra az időre, amikor Jamest megtámadták. Melissa halálának időpontját nem tudjuk pontosan meghatározni, de valamikor az éjszaka folyamán halhatott meg, öt nappal a tetem felfedezése előtt.
– No és hol tartózkodott Luke Sheppard James eltűnésének éjjelén?
– Az egész estét a Rotary Club találkozóján töltötte.
– És Melissa meggyilkolásakor?
– A nejével romantikázott Oxfordban, a Randolph Hotelben. Az asszony születésnapját ünnepelték.
– A francba! – meresztette a szemét Agatha morózusan.
– Próbálunk képet alkotni Melissáról – mondta Charles. – Kipuhatolni, volt-e olyan jellemvonása, ami az elkövetőt a gyilkos tettre sarkallta. Maguknak sikerült kideríteniük valamit?
– Csupáncsak annyit, hogy mindenki a tökéletes vidéki hölgyet látta benne. Kétszer vált el, de mindkét alkalommal békés körülmények között.
– Mi viszont megtudtuk Sheppardtől – mondta Charles –, hogy Melissa fantaszta volt, aki a tévében látott figurákat majmolta. Rajongott a szappanoperákért meg a krimisorozatokért, és abban tetszelgett, hogy Miss Marple-nak képzeli magát. Lehet, hogy rájött valamire, és valaki nem örült ennek.
– Ez is egy lehetőség, bár nem túl valószínű. Bárcsak megtalálnánk James Laceyt, hogy tisztábban lássunk. De tovább próbálkozunk. Nem adjuk fel. Szóval, maguk maradjanak ki ebből.
– Régen nem így viselkedett velem – nyafogott Agatha. – Régen örömmel vette a segítségemet.
– Az még azelőtt volt, hogy több ízben is hajszál híján megölette magát. Lehet, hogy még nem sikerült felfognia, de kedvelem magát, Agatha.
– Most jól megcsinálta – mondta Charles az Agatha arcán legördülő krokodilkönnyek láttán.
– Mi rosszat mondtam? – kérdezte Bill, mialatt Agatha a könnyeit szárogatta.
– Kicsit érzékeny a szentem. Na, jöjjön, Aggie, menjünk innen. – Azzal Charles benyúlt Agatha hóna alá, és talpra segítette.

A WORCESTERI TURNPIKE LANE, ahol Melissa első férje élt, új építésű lakóövezetnek bizonyult, s a város peremterületén helyezkedett el.

– Biztos benne, hogy folytatni akarja? – kérdezte Charles, amikor leparkolt az 5-ös szám előtt.
– Igen, jól vagyok.
– Hát mégis érző szíve van, Aggie.
– Hányszor mondjam még, hogy ne szólítson Aggie-nek! A férjem talán meghalt, egy gyilkosság gyanúsítottja, és ez untig elég, hogy kiboruljon miatta az ember. Most akkor beszélünk a pasassal vagy sem?
Kiszálltak, és szemügyre vették a házat. Kissé kidolgozatlannak tűnt, rikító sárga színben pompázott, és vele egyforma házak vették körbe.
– Nem nagyon törődik a kerttel – jegyezte meg Charles a ház előtti, sittel pettyezett, gyomos földszakaszt elnézve.
Charles megnyomta a fehér csengőgombot a fehérre festett ajtón. Agatha újfent elcsodálkozott rajta, hogy semerre se látni a szabadban játszó gyerekeket. Manapság a gyerkőcök iskola után egyből hazarohannak, és az interneten szörfölnek, televízióznak, vagy a számítógépes játékaikkal szórakoznak.
Kutyáját sétáltató nő fékezett le a kertkapuban, és őket figyelte.
– Akar valamit? – kiáltotta oda neki Agatha.
– A helyi polgárőrséget képviselem – mondta a nő –, és nem láttam még magukat itt.
– Hát most már látott – csattant fel Agatha. – És fegyverem van. Bumm, bumm, most lelőttem magát! – Azzal hátat fordított, és türelmetlenül bámult a csukott ajtóra.
Már éppen azt akarta mondani Charlesnak, hogy a prédájuk, úgy látszik, nincs otthon, amikor résnyire nyílt az ajtó, s egy vizenyős szem lesett ki rajta.
– Mr. Dewey? – kérdezte Agatha.
– Nem veszek semmit.
– Nem akarunk eladni semmit – mérgelődött Agatha. – Mrs. Agatha Raisin vagyok, ez meg Sir Charles Fraith. Beszélni szeretnénk magával.
– Miről?
– Melissa Sheppardről.
– Vagy úgy. – Az ajtó szélesre tárult.
– Minden rendben van, Mr. Dewey? – kiáltotta a kertkapuban ácsorgó nő, a kutyája meg élesen felvakkantott.
– Azért jöttünk, hogy lelőjük ezt az embert – kiabálta Agatha a nőnek. Aztán visszafordult. – Legyen szíves, Mr. Dewey, engedjen be minket. Nem diskurálhatunk a küszöbön álldogálva, miközben ez a kibírhatatlan nőszemély le se veszi rólunk a szemét.
– Jöjjenek be.
Charles visszanézett a kerti ösvény felé, és látta, hogy a polgárőrnő mobiltelefont vesz elő a zsebéből. Az volt az érzése, hogy mondania kéne

valamit, de Agatha már benyomult a házba, így aztán Charles csak megvonta a vállát, és követte.

A kicsiny nappali, ahová Mr. Dewey bevezette őket, éppolyan jellegtelen volt, mint a ház külső frontja. Barna padlószőnyeg. Vadonatúj, háromrészes ülőgarnitúra kagyló formájú kanapéval. Nyersszínű dohányzóasztal. Sehol egy kép, fotográfia, könyv vagy magazin, ami oldotta volna a szoba kopárságát. Agathában az is felmerült, hogy a pasas a konyhában él.

– Mr. Dewey – fogott bele, miután leültek.

– John. Szólítsanak nyugodtan Johnnak.

Pöttöm kis emberke volt semmit el nem áruló arcvonásokkal, aranykeretes szemüvegben, öltözéke fehér pólóból, élére vasalt farmerből, fényes, fehér tornacipőből meg egy kövér rózsákkal díszített nejlonkötényből állt, amely Megan csészéit juttatta Agatha eszébe.

– Szóval, John, talán olvasott már rólunk a lapokban.

– Ühüm, maga az a nő, akinek a férje megölte Melissát.

– Erről van szó. Mi nem hisszük, hogy ő tette. Az eltűnése előtt valaki megtámadta a férjemet, és úgy véljük, hogy ugyanaz a személy végzett Melissával, aki megtámadta.

– Nem látom értelmét ezeknek a kérdéseknek – mondta a férfi. – A rendőröknek már mindent elmondtam.

– Mi máshogy kérdezünk – így Agatha. – Azt szeretnénk kideríteni, hogy milyen volt az igazi Melissa. Hogy volt-e benne valami, amivel kiprovokálta, hogy megöljék.

– Teljesen átlagos volt, kicsit idegesítő.

– Ön mégis elvált tőle.

– Nem, ő vált el éntőlem. Még csak nem is veszekedtünk. Nem vitatkoztam vele. A házat már a válás után vettem. Az én házam az én váram. Melissa meglehetősen kacatos volt.

– Kacatos?

– Tudják, mindig volt valami hóbortja, egyik nap a varrás, másikon a virágrendezés, tele volt a ház mindenféle vacakkal. És pocsékul főzött.

– Akkor megváltozott, mióta elhagyta önt – mondta Agatha. – Carselyban mindenki ódát zengett a süteményeiről.

– Bah! Nyilván a régi trükköt vetette be.

– Miféle trükköt?

– Ha talált egy jó cukrászdát, törzsvásárló lett, aztán eltüntette a bolti csomagolást, és úgy csinált, mintha ő maga készítette volna a süteményeket. Szavamra, csak az alamuszi, hitvány ember tesz ilyet.

Charles odasandított Agathára, tudniillik Agatha éppen azzal vált hírhedtté, hogy bolti finomságokat próbált elsózni a saját süteményeiként.

– Hűséges volt magához?

– Biztosan nem. A válás után azon melegében hozzáment Sheppardhöz. Nekem azt mondta, hogy valami virágkötő tanfolyamra, főzőiskolába vagy valami ilyesmire jár. Ha jobban belegondolok, baromi jól tudott hazudni. – John idegesen felvihogott, és a szája elé kapta ápolt kezét. – Elnézést a kifejezésért.

Odakintről egyre közeledő szirénavijjogás hallatszott.

– Köszönjük – pattant fel Charles. – Indulás, Agatha.

– Ne, várjon még egy kicsit, Charles. Ez egyre érdekesebb. Úgy értem… Elhallgatott, amikor hirtelen tudatára ébredt a szirénának meg a kerékcsikorgásnak. Azután sztentori hang harsant:

– Körülvettük a házat. Jöjjenek ki feltartott kézzel.

John Dewey rémült pillantást vetett rájuk, kirobogott a nappaliból, és bezárta maga után az ajtót.

Charles kinézett az ablakon.

– Nyakunkon a rendőrség, Aggie. Az a hibbant nőszemély tényleg elhitte magának, hogy le akarja puffantani Deweyt.

– Most hogy jutunk ki? – rángatta Agatha az ajtót. – Ez bezárt minket.

– Legjobb lesz, ha kimászunk az ablakon – mondta Charles –, mielőtt még ránk törik az ajtót, és lefújnak könnygázzal.

Nekiveselkedett az ablaknak, de hiába feszegette.

– Most mondja meg. Rá van festve, itt nem lehet ablakot nyitni.

Agatha felmarkolta a sárgaréz piszkavasat az üres kandalló mellől, ahol szemlátomást sohasem gyújtottak még be. Nekiállt kiütögetni az üveget.

– Kimegyünk! – ordította el magát Charles, amikor meglátta, hogy az egyik mesterlövész célba veszi őket. – Ne lőjön!

Amikor Agatha az utolsó üvegszilánkot is kiütötte, kimásztak a rendőrségi és televíziós reflektorok fényárjába.

– Földre! – üvöltött rájuk egy hang.

– Tegye, amit mondanak, Aggie – mondta Charles intő hangon –, különben sose jutunk ki innen.

Mindkettőjüket megbilincselték, és a járőrkocsikhoz hurcolták. Agatha a járőrkocsi ablakán kinézve megpillantotta a polgárőrnő diadalittas arcát, aki épp nagy lelkesen nyilatkozott egy tévériporternek.

– EZT A CIRKUSZT! – nyögött fel Agatha, amikor órákkal később végre kiengedték őket a worcesteri őrszobáról. – Fizetem az ügyvédjének járó honorárium felét, Charles, elvégre engem is képviselt.

– Az egészet magának kéne fizetnie. Mi ütött magába, hogy azt mondta annak a nőnek, le akarjuk lőni Mr. Deweyt?

– Vicc volt!

– Rossz vicc. Most hazaviszem.

– Találkozunk holnap?

– Holnap nem. Dolgom van.
– Ó. – Elege van belőlem, gondolta Agatha. Magamra maradtam. Komoly erőfeszítésébe került, hogy ne bőgje el magát.

NAGY MEGLEPŐDÉSÉRE aznap éjjel úgy aludt, mint a bunda, és James eltűnése óta először ereje teljében ébredt.
Tápláló reggelit készített magának, megetette a macskáit, kiengedte őket a kertbe, aztán azon kezdett tűnődni, hogy mit csináljon a nap hátralévő részében. Ekkor csöngettek. Charles, gondolta, és boldog volt, hogy mégsem kell egyedül lennie.
De az ajtóban Bill Wong állt.
– Jöjjön csak – mondta Agatha. – Gondolom, már tudja, mi volt tegnap este Worcesterben. Sok hűhó semmiért.
– Még jó, hogy Charles kerített egy rámenős ügyvédet, különben vádat emelhettek volna maguk ellen a rendőrség idejének vesztegetése miatt. Az a polgárőrnő, Miss Harris hajlamos rá, hogy minden bokor mögött gonosztevőt szimatoljon, és ez a maguk nagy szerencséje. Már megint kotnyeleskedik, Agatha. Pedig én figyelmeztettem.
– Igyon egy kávét, üljön le, és hallgasson meg – mondta Agatha. – Bár a rendőrség félbeszakított, az volt az érzésem, hogy nyomon vagyok.
– Igazán? Mi már kihallgattuk a fickót.
– Igen ám, de miket kérdeztek tőle? A szokásos badarságokat, hol volt ön ezen és ezen a napon, blablabla. Én viszont azt próbálom kideríteni, hogy milyen is volt Melissa. De ezt már mondtam. Szerintem remek támpont lenne. Ha ki tudnám deríteni, milyen ember volt, és kiket ismert, talán arra is rájövök, hogy ki volt a gyilkosa.
Egy csésze kávét nyújtott Billnek. Ő Agathát tanulmányozta, kerek képén ülő mandulavágású szeme kíváncsiságot tükrözött.
– Na és mit derített ki?
– Hogy fantáziavilágban élt, és egyebek között detektívnek képzelte magát, de ezt már meséltem. A csalástól sem riadt vissza, hogy fenntartsa a látszatot, miszerint ő a tökéletes háziasszony. Bolti süteményeket vett, aztán úgy csinált, mintha maga sütötte volna őket.
Bill nevetett.
– Emlékszik a megismerkedésünkre? Benevezett egy pitesütő versenyre, a bíró elhalálozott, amikor megkóstolta a művét, aztán kisült, hogy úgy vette azt a pitét, egyszóval csalt.
Agatha elvörösödött.
– Szóval találjon ki valami jobbat.
– Miért jött el hozzám, Bill?

– Küldtek. Hogy tudjam meg, miben sántikál. Wilkes szerint hagynunk kéne magát garázdálkodni, mert a hebrencskedésével egyszer már sikeresen elvezetett minket a gyilkoshoz. Én azonban ezt nem szeretném.
– Nem eshet bajom. A lehetőségeim nem haladják meg a rendőrségéit, Bill. Azt viszont nem akadályozhatja meg, hogy kérdezősködjem. Emlékszik arra a régi televíziós show-műsorra, az volt a címe: „Mi a mesterségem?" A végén mindig azt mondták: most pedig álljon fel önök közül az igazi, mondjuk, repülőpilóta. Én is így érzek Melissával kapcsolatban. Szeretném megkérni az igazi Melissa Sheppardöt, hogy álljon elő.
– Hogy vannak mostanában Charlesszal?
– Ahogy mindig. Charles remek társaság, csak hát, tudja, gyenge jellem. Nem lehet építeni rá. Jön-megy. A macskáimra emlékeztet. Azt hiszem, kedvelnek engem, főleg amikor enni adok nekik. Azt hiszem, Charles is kedvel, leginkább amikor azt hazudja, hogy otthon hagyta a tárcáját, és én állom a vacsoráját.
– A keserűség beszél magából. Charles ennél sokkalta jobb barát.
– Ha maga mondja. – Agathára hirtelen rátört a fáradtság. – Hogy alakul a szerelmi élete?
– Jól. Ezúttal visszavettem a tempóból. Nem forszírozom, hogy minél sűrűbben találkozzunk. És nem szaladok vele egyből haza, hogy bemutassam a szüleimnek.
– Nagyon helyes – mondta Agatha, akinek már volt szerencséje Bill szüleihez, és az volt róluk a véleménye, hogy csírájában fojtanának el bármely bimbódzó románcot. – Akárhogy is, szerintem Charles kiszállt. Elég jó pénzt kaptam a legutóbbi piármegbízatásomért. Képzelje csak, a főnök, Mr. Piercey először azt hitte, én szerveztem oda a rendőröket, hogy még nagyobb hírverést csapjak.
– Na, és mi jót csinál ma?
– Á, csupa unalmas dolgot. Este ülésezik a nőegylet. Arra gondoltam, hogy viszek valami süteményt.
– De, ugye, nem maga fogja megsütni?
– Még az is megeshet. Nem lehet az olyan nehéz.

AGATHA BIZTOSRA MENT, legalábbis ő így hitte, és süteményport vásárolt, amihez csak vizet kell hozzáadni. De alighanem túl forróra állította a sütőt, ugyanis a csokoládétorta, amivel próbálkozott, kívül feketére égett, belül viszont ragacsos és folyós maradt, így végül a szemetesben landolt. Agatha ezek után átment James házába, hogy lehallgassa az üzenetrögzítőt, de nem volt rajta üzenet. Erőt vett magán, és nem szaladt fel az emeletre, hogy belefúrja arcát James párnájába. Hisz' csak a fájdalmát duzzasztotta volna vele. Valahányszor annak rendje és módja szerint aggódni kezdett az ezredes agydaganata miatt, a mellőzöttség és a veszteség érzése minden egyebet felülírt.

Odafigyelve készülődött a carselyi nőegylet esti ülésére: csinos nyári ruhát öltött, amely mindkét oldalon fel volt hasítva, szem elé tárva azt, amit Agatha az utolsó szexepiljének tartott: a lábát.

A paplak kertjében ülve, ölében egy csésze teával meg tányéron egy szelet tortával, csak fél füllel hallgatta Carsely leányanyáját, Miss Simmset, aki felolvasta a legutóbbi ülésen készült jegyzőkönyvet. Faluhelyen aligha számít fehér hollónak egy leányanya, Agatha mégis mindig elcsodálkozott azon, hogy ez a konvenciókra rendkívül sokat adó, középkorú, középosztálybeli hölgyekből álló alakulat éppen Miss Simmset jelölte ki titkárnak.

Mrs. Bloxby, az elnöknő emelkedett szólásra – Carselyban fütyülnek a politikai korrektségre –, és a közelgő falusi mulatság előkészületeiről kezdett beszélni. Ez egyszer Agatha nem jelentkezett egyik feladatra sem. Belefáradt már ezekbe a csip-csup kis ügyekbe, és úgy vélte, hogy eddig is épp eleget tett már a faluért.

Nőtársai éppenséggel nem néztek keresztül rajta, amikor az ülés hivatalos része lezárult, inkább megérdeklődték, hogy van-e már valami híre a férjéről, majd sietősen odébbálltak. Miss Simms volt az egyetlen, aki odahúzta mellé a székét, és azt mondta:

– Nem lenne mégiscsak jobb, ha ön is részt venne, kedvesem? Kell valaki a tombolához. Legalább elterelné a gondolatait.

– Ahogy én most érzem magam – felelte Agatha –, egy falusi mulatság nem tudná elterelni a gondolataimat.

Miss Simms hasztalan húzkodta lefelé a combharisnyája csipkeszegélyéig felszaladt kurta szoknyáját.

– Tudok valamiben segíteni?

– Azt próbálom kiókumlálni, hogy milyen ember volt igazából Melissa Sheppard.

– Feslett, ha engem kérdez.

– Hogyhogy?

– Pár hónappal ezelőtt felmentem vele Londonba. Most épp nincs udvarlóm, és Melissa mesélt nekem egy szinglibárról, azt mondta, hogy menjünk együtt oda. Úgyhogy elmentem vele. Hát, elég zűrös hely az, ha érti, mire gondolok.

Én elvárom az udvarlóimtól, hogy öltönyt viseljenek, és legyen saját autójuk. Erre mellénk csapódik három motoros fickó bőrszerelésben, láncokkal teleaggatva, Melissa meg azt mondja: „így, ahogy vagyunk, elmegyünk Jake-hez”, mert úgy hívták az egyik krapekot. Mire félrehívom, és kérdőre vonom: mégis hogy képzeli ezt?! Ilyen bárdolatlan alakokkal, ráadásul hárman vannak. Ő addigra már elég szépen felöntött a garatra, és azt mondja nekem, hogy aszongya: „minél többen vannak, annál jobb”. Na, akkor leléptem, aztán valahogy elvergődtem a Paddingtonra, és vonattal kellett hazabumliznom, ugyanis odafelé Melissa kocsijával mentünk. Később, mikor megkérdeztem tőle, hogyan boldogult, azt mondja, simán, meg hogy nem gondolta volna rólam, hogy ennyire prűd vagyok, úgyhogy többé szóba se álltam vele.

Ez már valami, gondolta Agatha.

– Szeretnék beszélni ezekkel a motorosokkal – mondta. – Nem lenne kedve elkísérni Londonba, és megmutatni őket? Törzsvendégnek tűntek?

Miss Simms kétkedve nézett rá a hihetetlenségig művi szempillái alól.

– Annak tűntek, de…

– Ne féljen – mondta Agatha. – Minden költséget én állok, kifizetem magának a bébiszittert, és nem akarok felszedni senkit.

– Jó. Akkor benne vagyok.

– A múltkor hány órára mentek oda?

– Úgy kilenc tájban.

– Jó. Hét körül indulunk, addigra lecseng a forgalom.

Nem sokkal azután, hogy Agatha hazaért, megcsörrent a telefon. Charles hívta.

– Mi a helyzet?

Agatha afeletti örömében, hogy a férfi végül mégsem hagyta el, megkönnyebbülten beszámolt neki a szinglibárról.

– Én is megyek.

– Rendben van – mondta Agatha rövid habozás után. – Elég zűrös hely, úgyhogy ne piperkőcnek öltözzön.

Charles nevetett.

– Én piperkőcnek?

És tényleg elhiszi, hogy nem az, gondolta Agatha. Mókás.

Öt

VAJON LONDON MINDIG ilyen mocskos és lepusztult volt? – tűnődött Agatha. Bizonyosan nem. A szinglibár a Piccadilly Circusnél volt, nem holmi sivár kültelki részen, ahogy Agatha képzelte. Igaz persze, hogy forró nyaruk volt, ami valahogy mindig elhasználttá teszi a várost. Charles egy mélygarázsban talált parkolóhelyet, macskaugrásnyira a bártól.

Agatha selyem nadrágkosztümben volt, amely odahaza, a hálószobai tükörben még roppant ízléses, elegáns viseletnek tetszett. Ám ahogy a tömegben caplattak, Agatha kifigyelte, hogy a nők lenge nyári ruhában vagy nagyon rövid szoknyában meg leheletnyi topban vannak, és madárijesztőnek érezte magát mellettük. Lapos talpú, aranyszín bőrcipő fedte a lábát, de ő magas sarkú után áhítozott. Miss Simms tűsarkakon billegett, s a szoknyája már-már a közönségesség határát súrolta, ahogy szokásához híven most is ki-kivillant alóla a harisnya vége. Charles halványkék pamutinget vett fel szövetnadrággal és mokaszinnal. Agathának olyan érzése támadt, hogy ő az egyetlen, aki kirí a kozmopolita összképből.

Miss Simms szinglibárjáról kiderült, hogy igazából diszkó.

– Biztos, hogy ez az a hely? – kérdezte Agatha. Az előttük becsődülő fiatalok egytől egyig trendin öltözködtek.

– Aha, ez az – mondta Miss Simms Charles karjába kapaszkodva. – Nem az én műfajom.

Agatha kifizette a belépőt, és lementek egy tágas terembe, ahol párosával rángatóztak az emberek a villódzó stroboszkópfényben. A zene iszonytatóan hangos volt, mindennemű beszélgetést ellehetetlenítve ütlegelte a dobhártyájukat.

Megcélozták a bárpultot, és abban a kérészéletű pillanatban, amikor szünet állt be a zenében, Agatha megkérdezte:

– Látja őket?

– Egyelőre nem – mondta Miss Simms. Feltornázta magát a bárszékre, s az ilyeténképpen közszemlére tett selyemharisnyájának és fodros bugyijának köszönhetően azonmód felkérték táncolni.

Agatha odahajolt Charleshoz, és belerikoltotta a fülébe:

– Csak az időnket fecséreljük.

Ahogy egyik szám követte a másikat – ezek itt még mindig a Village People-nél tartanak! –, Agatha kezdett begorombulni. Miss Simms még nem jött vissza. Ez nem szinglibár, hanem tinidiszkó. Melege volt, elfáradt, és majd' megsüketült.

Már éppen oda akarta ordítani Charlesnak, hogy szedjék össze Miss Simmset, és meneküljenek ebből a hangzavarból ki, a szabad levegőre, amikor váratlanul felbukkant előttük Miss Simms egy nagydarab fiatalemberrel.

– Ő az egyik – harsogta.
Charles félrevonta a fiatalembert, és kiabálva közölt vele valamit. Aztán Agatha felé bökött a fejével, és együtt kisoroltak a klubból.
– Hála a jó istennek – mondta Agatha, nagyokat szippantva a szmogos levegőből. – Ez itt Jake – mutatta be a fiút Miss Simms. – Az egyik azok közül, akik együtt voltak Melissával.
Jake nem tűnt igazán balhés figurának. Fekete pólót viselt, meg fekete nadrágot ormótlan bakanccsal, de egész kellemes arca volt.
– Mi ez az egész? – kérdezte Jake, mikor végre sikerült asztalt kapniuk egy közeli kocsmában. – Olvastam, hogy kicsinálták a csajt. Semmi közöm a dologhoz.
– A helyzet a következő – mondta Agatha –, a férjem eltűnt, és őt gyanúsítják a gyilkossággal. Fogalmam sincs, milyen volt Melissa igazából. Maga például milyennek találta? Mi történt maguk közt?
– Hát, kezdjük ott, hogy abban a világításban nem lehet rendesen látni, meg erősen ki is volt festve a csaj. Mikor hazamentünk, jobban megnéztem magamnak, és arra gondoltam, a fenébe is, nem süllyedhetek odáig, hogy megdugok valakit, aki az anyám lehetne. Egyébként is totál részeg volt. Jó sokat piálhatott a klubban.
– Így volt – vetette közbe Miss Simms.
– Nasakkor kupaktanácsot tartottunk a többiekkel, vagyis Jerry meg Wayne haverommal a konyhában, ők meg aszongyák, dobjam ki a macát. Erre visszamegyek hozzá, és mondom neki: „le kell lépjél, randink van a csajainkkal.” Mire ő, hogy ő is tudna nekünk mutatni ezt-azt, mintha most jöttünk volna le a falvédőről, vagy mi. Elég ciki volt. – Pimaszul Agathára vigyorgott. – Ezek az idősebb tyúkok tisztára le vannak züllve. – Miss Simms kuncogva kortyolt valami kék italból, amely tele volt gyümölccsel, és apró papírernyőket szúrtak bele díszítésnek. – Megmondtam neki, hogy ezt gyorsan verje ki a fejéből. „Húzzál el”, mondom. Kért egy italt indulás előtt, én meg adtam neki. Aztán kimentem a konyhába, és szóltam a haveroknak, hogy mingyár’ kidobom, de mire visszamentem, az öreg tyúk addigra bealudt a kanapén. Na, lecipeltük a földszintre, és leültettük a járdára, háttal a korlátnak, utána meg visszamentünk a klubba. Amikor megjöttünk, úgy éjjel kettő körül, a maca már nem volt ott.
Charles elgondolkozva nézett Jake-re.
– Tisztázzunk valamit – mondta. – Addig értem, hogy fiatalabbnak hitte Melissát a valós koránál, és felcsípte, de miért vitte magával a cimboráit is? Vagy mindnyájan le akartak vele feküdni?
– Mit képzel maga rólunk? – hördült fel Jake.
– Nem vagyunk rendőrök – mondta Agatha –, és cseppet sem érdekelnek az indokai. Lehetek őszinte? Egyvalamit biztosan tudok Melissáról, hogy fantaszta volt. Szóval, miért mentek bele a játékba? És ne mondja nekem,

hogy fiatalabbnak hitték Melissát a valós koránál. Narkó! Az a buta tyúk nyilván azt hazudta maguknak, hogy tud szerezni anyagot.
– Úgy nézek én ki, mint egy drogos? – hárított Jake.
– Bökje már ki – fogta kérlelőre Agatha. – Ígérem, nem szólunk a rendőröknek. Tudnom kell, meddig volt képes elmenni Melissa a hazugságaival.
– És ez megér nekünk ötven fontot – kapott a szón Charles.
Jake leszegett fejjel ült a helyén. Aztán így szólt:
– Miért bízzak magukban?
– Mert nem vagyunk rendőrök – mondta Charles. – Egyébként nem néz ki drogosnak. Na, mi volt az? Fű?
Jake vállat vont, aztán:
– Hát, ja. Azt mondta, hogy a pasija díler, és tud nekünk szerezni a legjobb kolumbiaiból. Meg hogy majd tőlem felhívja az ürgét. De mikor hazaértünk, elkezdett ránk nyomulni, úgy értem, mind a hármunkra. Komolyan undorító volt. Mondtuk neki, hogy hívja már fel a paliját, de ő folyton azt hajtogatta, hogy majd később, előbb szórakozzunk egy kicsit. Úgyhogy kettesben hagytuk egy üveg whiskyvel, és kupaktanácsot tartottunk a konyhában, megállapítottuk, hogy hazudik, de mire visszamentünk, addigra kinyúlt, ahogy már mondtam, aztán meg otthagytuk a járdán, ahogy mondtam. Ostoba, vén szar. – Agathához fordult. – Láttam a fotóját a lapokban. Lenyúlta magától az öregét, nem igaz?
Agatha elfordította a tekintetét.
– Hagyjuk ezt most – mondta Charles. Aztán Miss Simmshez fordult: – Maga semmit sem tudott erről?
– Semmit. Abban a klubban a saját szavát se hallja az ember.
– Hol az ötven fontom? – követelődzött Jake.
– Kifizetné, Aggie? – kérdezte Charles. – Én le vagyok égve.
– A diszkóbelépőt is én fizettem.
– Nálam itt a csekkfüzetem – mondta Miss Simms a kispénzűek tájékozatlan nagylelkűségével.
– Hagyja csak. – Charles felállt, és elővette a tárcáját. Leszámolta a bankókat, és átnyújtotta Jake-nek. – Adjon neki egy névjegyet, Aggie. Csörögjön ránk, Jake, ha még valami eszébe jut.
– Jó. Akkor én mentem. – Jake felállt, aztán lepillantott Miss Simmsre. – Visszamegyek a diszkóba. Maga nem jön?
– Természetesen nem – felelte Miss Simms kimérten. – Hazamegyek a barátaimmal.
Miss Simms rosszallóan nézett az eloldalgó Jake után.
– Pimasz fráter! – mondta. – Én az érettebb urakat kedvelem. Apropó, Eddie visszajött hozzám.
– Az meg ki? – kérdezte Agatha.

– Ő az én utolsó előttim – mondta Miss Simms. – Irtó kedves. Cheltenhamben dolgozik, fürdőszoba-berendezéseket árul. Elhagyta az asszony. Persze nem miattam. Rólam soha nem szoktak tudni. Nem vagyok én cafka, mint egyesek. Nem, egy orvosi felszerelésekben utazó fazon miatt hagyta el a felesége.

MIUTÁN HAZAFUVAROZTÁK Miss Simmset, Agatha és Charles leült Agathánál a konyhában, és a rendelkezésükre álló csekélyke információt emésztették.
– Tudja, mi fáj nekem? – szólalt meg Agatha. – Minél többet tudunk Melissáról, annál borzasztóbb, hogy James összeállt vele.
– Azt hiszem, a halálra ítélt férfiak néha olyasmire vetemednek, ami egyébként meg se fordulna a fejükben. Aztán meg Jamest mindig is a legádázabb féltékenység fűtötte.
– Jamest?!
– Igen, Jamest.
– Én még sose gondoltam rá úgy, mint féltékeny férfira – mondta Agatha. – Nyilván mert jómagam is rettenetesen féltékeny vagyok.
– Agatha beismeri egy hibáját! Szentséges ég!
– Lapozzunk. Mi a véleménye Melissa állítólagos drogdíler barátjáról?
– Hogy magának milyen éles esze van! Miből jött rá, hogy kábítószer van a háttérben?
– A hasamra ütöttem. Mit össze nem hordott Miss Simms, hogy az egy zűrös hely. Ő olyan kis szende. Azt hittem, egyenest az alvilágba merülünk alá, de egész pofás kis dizsi volt. Legkevésbé sem szinglibár. Mi vihette oda Melissát?
– A szex?
– Nem tudom. Kezdem azt hinni, hogy tényleg kihívta maga ellen a sorsot. Elvégre azok a srácok veszélyesek is lehettek volna. De maradjunk csak a drogdílernél, aki állítólag a szeretője volt. Bárcsak igaz lenne! Akkor máris meglenne a motiváció.
– Én nem hiszek ebben a drogdílerben. Ha Melissa rá tudta venni Miss Simmset, hogy utazzon fel vele Londonba, akkor talán másokkal is cimborált a faluból.
– Valószínűleg tévedésből pécézte ki Miss Simmset – mondta Agatha epésen –, mert ugyanolyan laza erkölcsűnek hitte, amilyen ő maga is volt. Csakhogy ennek az elvárásnak egyetlen falunkbeli se felel meg.
– Talán mégis volt valaki. Hiszen a felszínen Melissa volt a falusi háziasszony iskolapéldája, persze csak ha eltekintünk a kis kalandjától Jamesszel. Tudja, Aggie, egyszerűen nem hagyhatjuk ki Jamest a pakliból.
– Nem ő tette!
– Viszont belekeveredett valamibe, aminek az lett a folyománya, hogy megtámadták, feltehetően ugyanaz az ember, aki megölte Melissát.

– S ezzel máris visszakanyarodtunk a férjekhez. Még nem tudtunk rendesen elbeszélgetni Mr. Deweyval.
– Egyelőre hagyjuk őt békében – esedezett Charles. – A mindenségit, de elfáradtam. Nem maradhatnék itt éjszakára?
– Tudja, merre van a vendégszoba.
– Behozom a táskámat a kocsiból.
Agatha elnézte, ahogy kimegy, s míg az egyik énje mulatott rajta, addig a másik bosszankodott. Többször is előfordult már, hogy Charles beköltözött hozzá. Mindig vagy azért, mert unatkozott, vagy mert korosodó nénikéje, akivel megosztotta a házát, úgy határozott, hogy jótékonysági partit ad, és Charles inkább kimaradt a buliból. Agatha nagyon is jól tudta, hogy ha Charles udvarolni kezdene valami lánynak – ugyanis feltett szándéka volt megnősülni –, hosszú hónapokra eltűnne az életéből. Azt pedig, hogy mind ez idáig képtelen volt tartós kapcsolatot kialakítani, Agatha Charles fukarságának számlájára írta. Tudniillik azok, akik csínján bánnak a pénzzel, legtöbbször az érzéseikkel is csínján bánnak. Érzelmi és anyagi értelemben egyaránt szűkmarkúak.
– Mi jár a fejében? – Agatha összerezzent. Úgy elgondolkozott, hogy nem is hallotta, amikor Charles visszajött a konyhába.
– Maga – mondta Agatha.
Charles leült, és vidoran nézett rá.
– Hogyhogy?
– Azon morfondíroztam, vajon miért nem volt még soha állandó barátnője.
– És mit gondol, miért?
– Szerintem azért, mert smucig. Melyik nő visel el egy olyan alakot, aki elviszi vacsorázni, de otthon felejti a tárcáját, vagy mint a maga esetében, csak úgy tesz?
– Tréfás egy nő maga. Jut eszembe: még lóg nekem az ötven font felével.

MÁSNAP REGGEL AGATHA későn és a sülő szalonna illatára ébredt. Csak úgy hálóingben letrappolt a lépcsőn, s már félúton járt, amikor eszébe jutott, hogy Charles van nála. Visszaszaladt hát egy gyors zuhanyra meg felöltözni.
Amikor újból lement, azt látta, hogy Charles nagyban reggelizik, és Doris Simpsonnal, a bejárónővel trécsel.
Agatha és a bejárónője azon kevés carselyi asszony közé tartozott, akik keresztnéven szólították egymást.
– Halihó, Agatha – mondta Doris. – Mindjárt kezdek. Ha már végzett odafent, akkor a hálószobákat csinálom először. Hosszú éjszakája volt?
Pillantása Charlesról Agathára vándorolt.
– Hosszú és szűzies – jelentette ki Agatha. – Londonban voltunk, hogy többet tudjunk meg az igazi Melissáról.

– Én takarítottam nála – mondta Doris tompa hangon, miközben kétrét görnyedve előszedegette a takarítószereket az egyik konyhaszekrényből.
Agatha és Charles összenézett.
– Üljön le, Doris – mondta Agatha. – Nem is említette nekem, hogy Melissához is járt takarítani.
Doris nagy ímmel-ámmal leült.
– Nem akartam, a körülményekre való tekintettel. Gondoltam, inkább a nevét se ejtem ki maga előtt. Amúgy is olyan rossz bőrben volt. Borzasztóan aggódtam magáért.
– Próbálunk képet alkotni Melissáról – mondta Charles. – Így talán rá tudunk jönni, miért kellett meghalnia.
– Nem tudom, helyes-e, ha elmondom – így Doris. – Annyira titkolta. De végül is már meghalt.
Agatha és Charles mohó kíváncsisággal figyelte.
– Mi az, amit annyira titkolt?
– Figyelmeztetett – mondta Doris, köténybe bújtatott válla mögé pillantva, és suttogásig halkítva a hangját –, hogy ne nyúljak semmihez, ami az íróasztalán van. Azt mondta, szigorúan titkos megbízást kapott a kormánytól. Azt hiszem, el kellett volna mondanom a rendőröknek.
Agatha felsóhajtott.
– Egyvalamit már kiderítettünk Melissával kapcsolatban: álomvilágban élt, és hazudozott. Milyen sűrűséggel járt hozzá?
– Csak heti egyszer.
– Egészen a haláláig?
– Nem, már előbb felmondtam.
– Miért?
Doris arcát elfutotta a vér.
– Muszáj megmondanom?
– Jobb lenne, ha elmondaná.
– Egyik reggel nem volt ott, amikor mentem. Adott kulcsot, úgyhogy neki is láttam a munkának. A hálószobákkal kezdtem.
Rámeresztette a szemét Agathára.
Agatha fáradt sóhajt hallatott.
– Rajtakapta az ágyban Jamesszel.
– Igen. Megmondtam neki a magamét, visszaadtam a kulcsot, és eljöttem.
James, James, hogy tehetted, ráadásul épp azzal a nővel?, szomorkodott magában Agatha.
Fennhangon annyit mondott:
– Felejtse el, Doris, és a titkos megbízást is nyugodtan elfelejtheti. Egyébként mit gondolt Melissáról?
– Szörnyen kicsinyes volt. Felülbírálta a munkámat. Meg is mondtam neki, ha nincs megelégedve velem, én el is mehetek, de ő kinevetett, és elmesélte,

hogy régen seregnyi szolgálót tartott, még komornyikot is, és megszokta, hogy szemmel tartja a dolgokat. Furcsa módon egy szavát se hittem el. Végül is manapság egy szűk kis körön, na meg persze a királynőn kívül senkinek nincs ennyi szolgája. Szóval, én nem sokra tartottam Melissát.
– Jóllehet elhitte, hogy a kormánynak dolgozik? – kérdezte Charles.
– Nagy dolog. A Cotswolds tele van nyugalmazott katonatisztekkel, akik előszeretettel célozgatnak rá, hogy a háború alatt a titkosszolgálatnál voltak. „Azzal fizettem a bűneimért, hogy a Whitehall szürke kis emberkéinek dolgoztam." Aztán kisül, hogy csak az íróasztalt koptatták valahol. Melissáról azt gondoltam, hogy valami helyi parlamenti képviselőnek gépelgethet, vagy ilyesmi. A rendőrségnek pedig azért nem beszéltem erről, mert Melissa megesketett, hogy hallgatni fogok, na és igazság is lehetett abban, amit előadott nekem. Néha úgy érzem, túl cinikus vagyok. Ez a sok takarítás velejárója. Hozzá is fogok, Agatha.
Amikor Doris eltűnt odafent, Agatha azt mondta:
– Gépelés. Vajon mit gépelt? És ki örököl utána? Ezt nem kérdeztük meg Billtől.
– Kérdezzük meg Mrs. Bloxbytól. Volt Melissának gyereke?
– Fogalmam sincs.
– Akkor irány a paplak.
– Előbb ennék. Nekem is készíthetett volna valami reggelit, Charles.
– Hiszen aludt.
– Jó, majd megoldom magam.
Charles titkon jól mulatott, amikor látta, hogy Agatha egy csomag gyorsfagyasztott curryt vesz elő a hűtőből, és beteszi a mikrohullámú sütőbe.
– Csak nem curryt fog reggelizni?
– Miért ne?
Charles türelmesen várt, míg Agatha kivette az elkészült curryt a mikróból, és látványos élvezettel belapátolta az étvágygerjesztőnek nemigen nevezhető trutymákot, amihez méregerős feketét ivott.
Azután Agatha rágyújtott.
– Én is kaphatnék egy szálat? – kérdezte Charles.
Agatha jeges pillantásban részesítette.
– Hallott már a megengedő viselkedésmintákról, Charles?
– Ez valami pszichológiai izé?
– Más szóval: vegyen magának. Lehet, hogy dohányzom, de senkit sem biztatok arra, hogy kövesse a példámat, főképp, ha az illető minden jel szerint remekül megvan bagó nélkül is.
– Magát egyszer még szentté fogják avatni, Aggie. És ha már a szenteknél tartunk, gyerünk Mrs. Bloxbyhoz.

MRS. BLOXBY ÉPPEN a paplak kertjében locsolt.

– Mindent megszálltak a levéltetvek – panaszolta. – A nagy meleg miatt. Mára hűvösebb időt mondtak, állítólag leesik a hőmérséklet úgy huszonegy fokra. Sose gondoltam volna, hogy megérem a napot, amikor huszonegy fok már hűvös időnek számít Angliában.
– Esőt is jósolnak – mondta Charles. – Mi meg még mindig Melissa jellemét kutatjuk.
Mrs. Bloxby elzárta a slagot, és leült hozzájuk a kerti asztalhoz.
– Kiderítettek már valamit?
Elmondták neki mindazt, amit megtudtak. Mrs. Bloxby figyelmesen hallgatott, majd így szólt:
– A legutóbbi találkozásunk óta sokat gondolkoztam Mrs. Sheppardről. Emlékszem, először az volt a benyomásom, hogy elmebeteg.
– Micsoda?! – kiáltott fel Agatha. – Mint a sorozatgyilkosok?!
– Nem-nem. Az elmebetegségnek is vannak fokozatai. Valahogy nem tetszett nekem a szeme állása. Sokszor volt üveges a tekintete, amiről egy régi ismerősöm jutott eszembe. Akkor azt hittem, én dramatizálom túl, de amit elmondtatok, az mind-mind az elmebetegség egy bizonyos válfajára utal: a kényszeres hazudozás, a lelkiismeret totális hiánya. Így visszatekintve nem nagyon hiszem, hogy Mrs. Sheppard bárkit is kedvelt volna.
– Érdekes – mondta Charles. – Azért jöttünk, mert elgondolkoztunk, vajon megörökölte-e valaki tőle a házát.
– Azt hallottam rebesgetni, hogy nem hagyott végrendeletet, és nincsenek gyermekei.
– Szeretnék benézni abba a házba – mondta Agatha. – Hogy lássam, mit gépelt.
– Amit gépelt, az bizonyíték, és feltehetően bevitték a mircesteri főkapitányságra.
– Akkor is szeretnék bejutni oda.
– Mrs. Simpson takarított Melissánál. Talán megvan még nála a kulcs.
– Azt mondja, visszaadta.
– Lehet, hogy nem kéne elmondanom – mondta Mrs. Bloxby –, de Mrs. Simpson folyton azon aggódik, hogy elveszíti a kliensei kulcsát, és egyszer kikottyantotta, hogy mindig csináltat másolatot.
– Bingó! – kurjantotta Agatha. – Gyerünk, Charles. Menjünk vissza Dorishoz.

DORIS SIMPSON VÁLTIG ÁLLÍTOTTA, hogy álmában se fordulna meg a fejében lemásoltatni az ügyfelek kulcsát, míg Agatha rá nem rivallt, hogy pontosan tudják, mi az ábra. Doris sértődötten közölte, hogy hát tulajdonképpen elképzelhető, hogy van még nála egy kulcs Melissa házához, mire betuszkolták Agatha kocsijába, és hazafuvarozták, hogy azonnal ássa elő azt a kulcsot.

– Az az érzésem, hibát követünk el – mondta Charles, amikor elindultak Melissa háza felé.
– Miért?
– Mert ha Fred Griggs erre talál jönni, nagy slamasztikában leszünk, ha rajtacsíp minket. – Fred Griggs volt a rend helyi őre.
– Nézze! – mondta Agatha, amikor megálltak a ház előtt. – Már levették a rendőrségi szalagot. Majd azt mondjuk, hogy Melissa kölcsönkért tőlem valamit, és azért jöttünk, hogy visszavegyem.
– Mire Frednek az lesz a válasza, hogy miért nem fordultunk a rendőrséghez.
– Én meg azt felelem majd, hogy a rendőrségnek enélkül is épp elég sok a dolga. Ne izgassa már magát, Charles.
Megközelítették a bejárati ajtót.
– Na látja. Ez egy közönséges zár – mondta Agatha, és beleillesztette a kulcsot. – Játszva feltörhető.
– Még most is érezni azt a dögletes bűzt – mondta Charles. – Ujjlenyomatpor borít mindent. Ha bármihez hozzányúlunk, Aggie, szép kövér ujjlenyomatok maradnak utánunk. Nem hoztunk magunkkal kesztyűt.
– Akkor mindent a szemnek. A gépeléshez íróasztal kell. Az a nappaliban nincs. Talán az egyik hálószobát használta dolgozónak.
Felmentek a lépcsőn.
– Rosszat sejtek – dünnyögte Charles.
– Jaj, fogja már be. Ideges leszek magától. Mégis mi történhetne?
Óvatosan sorra nyitogatták az ajtókat: fürdőszoba, hálószoba duplaággyal, tároló helyiség, gardrób; végül egy kisebb szobában íróasztalra és számítógépre leltek.
– Ez az! – ujjongott Agatha. – Na nézzük, miből élünk.
Úgy szeretett volna találni valamit, hogy az ujjlenyomatokkal mit sem törődve rántotta ki az íróasztal fiókjait.
– Üresek. Ezek szerint még most is Mircesterben van az anyag.
– Nem szívesen mondom, de a számítógépen esetleg lehet valami.
– Igaz! – Agatha lehuppant a monitor elé, és bekapcsolta a gépet. – Nézzük az elmentett file-okat. Nahát! Csak egy van, „nőciregény” címmel.
– Nyissa meg. Talán könyvet írt. A nőciregények nőknek szóló dilis könyvek, a szereplők egyfolytában shoppingolnak meg kefélnek, és mindenkit Gucciban meg Armaniban döntenek hanyatt.
Agatha megmozgatta az egeret.
– Áhá. Itt írja le a cselekményt.
Együtt olvasták a szöveget.
– A bestia! – dohogta Agatha. Egy szépséges és pallérozott nő köré épült a cselekmény, aki egy cotswoldi faluba költözik, és beleszeret egy jóképű férfiba, akin hideg, zsarnoki feleség uralkodik. A férfiról adott leírás, habár pocsékul volt megfogalmazva, egyértelműen Jamesre illett.

– Ez én volnék? – tudakolta Agatha ujjával a képernyőre bökve. Charles Agatha válla fölött olvasta a szöveget. – „Mrs. Darcy – olvasta fel Agatha – tömzsi, malacszemű hárpia volt, és hírből sem ismerte a jó ízlést.”
Charles csak nehezen állta meg nevetés nélkül.
– Dehogyis.
Agatha megdermedt.
– Ez mi volt? Mintha egy kocsi állt volna meg odakint.
Charles kinézett az ablakon.
– Ez egy költöztető furgon meg egy személyautó, amiből éppen most szállt ki egy Melissára emlékeztető nő, a kora is nagyjából ugyanannyi lehet. Biztos a testvére. Lépjünk olajra, mielőtt még ránk talál. – Feltépte az ablakot, és hátravetette az elképedt Agathának: – Kapcsolja már ki azt a rohadt gépet!
Kihajolt az ablakon.
– A repkényen le tudunk mászni. Én megyek elöl, hogy elkapjam magát, ha esik.
Agatha kikapcsolta a számítógépet, és ugyanabban a pillanatban lendítette át a lábát a párkányon, amikor odalent kinyílt az ajtó. Lassan, a repkény indáiba kapaszkodva ereszkedett lefelé. Érezte, ahogy szakad a harisnyája.
– Na, még egy kicsit – hallotta Charles susogását. Ekkor a növényzet megadta magát, Agatha pedig lepottyant, estében kilapítva Charlest, aki a puha virágágyban ért földet. – Egy-kettő! – sürgette a ziháló Charles Agathát, amint az legördült róla.
Feltápászkodtak, és elinaltak a hátsó kert magas fallal övezett végébe. Charles alulról tolta Agathát, akinek sikerült valahogy elkapnia a fal tetejét, s egy mélyről jövő nyögéssel feltornázta magát. A túloldalon csalán burjánzott. Agatha behunyta a szemét, ugrott, és néma sikollyal landolt a csalán közt.
Kisvártatva Charles is követte, és a ház mögött futó utcán megálltak.
– Teljesen összecsíptek – nyafogott Agatha. – Hogy nézek ki! Jobb lesz, ha hazamegyek, és kenek rá valamit.
– Tegye azt – mondta Charles –, én addig előrekerülök, és szóba elegyedem a nővel.
– Én is megyek.
– Ilyen állapotban? Keze-lába tele van csaláncsípéssel. Elszakadt a harisnyája, a blúza meg csupa zöld folt a repkénytől. Én is koszos lettem egy kicsit, de legalább sötét a ruhám. Menjen haza, Aggie. Én majd követem.
Agatha vonakodva indult el, de mindjárt kevésbé vonakodott, amikor a házához közeledve egyre jobban égtek a csípései.
Odahaza felszaladt az emeletre, letépte magáról a ruháit, s miután lezuhanyozott, antihisztamin krémet kent a csípésekre. Tiszta alsóneműt vett fel, meg egy bő vászonruhát, felfrissítette a sminkjét, azután lement, hogy megvárja Charlest.

Aztán csak várt és várt, végül türelme fogytán úgy határozott, átsétál Melissa házához, és megnézi, mi folyik ott.
Amikor odaért, a költöztetők éppen hordták kifelé a bútorokat.
– Merre találom a ház úrnőjét? – kérdezte Agatha.
– Elment egy fickóval a kocsmába ebédelni – mondta a brigádvezető.
Agatha sarkon fordult, és a Vörös Oroszlán felé vette az irányt. Rettentő dühös volt. Charlesnak telefonálnia kellett volna, hogy őt is meghívja az ebédre.
Charles egy Melissával rokoni hasonlóságot mutató nő társaságában üldögélt. A nőnek sötét haja volt, vélhetően ez volt Melissa eredeti hajszíne, gondolta Agatha.
– Hiába vártam magát, Charles – közölte harciasan a férfival.
– Most akartam felhívni – mondta Charles. – Ez itt Julia. Julia Fraser, Melissa húga.
– Sajnálattal hallottam, hogy elvesztette a testvérét – mondta Agatha.
– Igazán? – így a nő hűvösen. – Én nem.
Agatha leült.
– Kér valamit enni? – kérdezte Charles. – Mi tojást eszünk sült krumplival.
– Az jó lesz nekem is – mondta Agatha. Charles a bárpulthoz ment, hogy leadja Agatha rendelését, ő meg kíváncsian nézett Juliára. – Ezek szerint nem kedvelte a nővérét?
– Nem.
– Miért?
– Mert hazug ringyó volt. Amikor rástartolt a férjemre, értésére adtam, hogy soha többé nem akarom látni.
– Á. Ő mégis mindent önre hagyott?
– Igen, meg is lepődtem rajta. Csak kiürítem a házat, aztán eladom.
Tehát mégiscsak volt végrendelet! Mrs. Bloxby mégsem mindentudó, gondolta Agatha néminemű megelégedéssel.
– Ki maga? – kérdezte Julia.
– Elnézést. Elfelejtettem bemutatkozni – mondta Agatha, miközben Charles visszajött hozzájuk. – Agatha Raisin vagyok.
– Szegénykém. Hallom, Melissa lecsapott a férjére. Olvastam erről valamit a lapokban. Van már híre róla… hogy is hívják?
– James Laceynek. Nincs.
– Maga a lánykori nevét használja?
– Nem, csak az üzleti életben mindig is Raisinként ismertek, így inkább azt tartottam meg. Van ötlete, hogy ki akarhatta megölni a nővérét?
– Rengetegen. A maga férje, például.
– Ő nem tehette. Megtámadták, szerintünk ugyanaz a személy, aki a nővérével is végzett.

– Nem tudnék kiemelni senkit. Melissával mindig csak a baj volt. Tudták, hogy az apám egyszer még egy kényszergyógykezelést is elintézett neki?
– Nem, hogyhogy?
– Tinédzserkorában, mert kábítószerezett.
Már megint ez a kábítószer, gondolta Agatha.
– Megállapították, hogy Melissa elmebeteg. Kényszeres hazudozó lévén képtelen volt megkülönböztetni a jót a rossztól. Imádott uralkodni a férfiakon, imádta manipulálni őket. Kaméleontermészetű volt. Mindent elkövetett, hogy megtestesítse az adott férfi vágyait, azok meg rendre be is dőltek neki, aztán hamar rájöttek a tévedésükre, mert Melissa sosem tudta huzamosan fenntartani a látszatot. És még csak nem is tehetett róla. Őszintén meglepett, hogy vette magának a fáradságot, és végrendeletet készített. Az a típus volt, aki szentül hiszi, hogy örökké fog élni. Tudom, hogy kegyetlenül hangzik, amit mondok. De Melissa minden érzést kiölt belőlem. Amikor meghallottam, hogy meghalt, az első reakcióm a megkönnyebbülés volt. Nem szívesen gondolok bele, hogy szabadlábon futkos a gyilkosa, másrészt viszont Melissa az őrületbe kergette az embert, és vitriolos nyelve volt.
– Ismerte a férjeit, Sheppardöt és Deweyt?
Julia megrázta a fejét, és eltolta maga elől a tányérját, amihez alig nyúlt hozzá.
– Ezer éve megszakítottam a kapcsolatot a nővéremmel. Nézzék, köszönöm az ételt-italt, de most már megyek. Nem, maradjanak csak. Jól fog esni egy kis séta.
Amikor elment, Agatha Charlesra függesztette vádló tekintetét.
– Miért nem szólt, hogy a kocsmába készülnek?
– Olyan kellemesen eldiskuráltam a nővel, és egyébként is azt hittem, hogy száz évig fogja vakarászni magát.
– Hát csak ne próbáljon még egyszer kitúrni. Ó, te magasságos!
– Mi az?
– Nyitva hagytuk az ablakot a dolgozószobában. Mi lesz, ha Julia szól a rendőröknek?
– Én már becsuktam. Amikor odaértem, egy kicsit elbeszélgettünk, aztán kikéredzkedtem vécére, és amikor felmentem, becsuktam az ablakot.
– Ügyes – mondta Agatha megengesztelődve.
– Ezt értsem úgy, hogy megbocsátott?
– Fogjuk rá. De ne csináljon ilyet még egyszer. Sokat ront a helyzeten, hogy Melissa elmebeteg volt. Ez megsokszorozza a gyanúsítottak számát, és gőzünk sincs, ki tette.
– Én nem sokat tudok az elmebetegekről. Csak egyet ismerek, Hannibal Lectert.
– Ha végzett az evéssel, hazamegyünk, és felütjük az enciklopédiát.

MIUTÁN KIKERESTÉK a szót az enciklopédiában, és az interneten is utánanéztek, Agatha felmordult:
– Miért nem tudnak emberi nyelven fogalmazni?
– Én úgy látom – mondta Charles –, hogy egészen a közelmúltig amolyan gumikifejezésként használták az „elmebeteg” szót. Ha a mi Melissánkat valamivel később küldték volna kényszergyógykezelésre, szerintem antiszociális személyiségzavart állapítanak meg nála. Íme, néhány tünet a lelkiismeretlenség mellett: empátiahiány, arrogáns viselkedésben megnyilvánuló túlzott önértékelés, felszínes, mesterkélt báj. Hajlam az alkohol- és/vagy kábítószerfüggésre, továbbá… khm…
– Továbbá?
– Nem érdekes.
– Mit takargat előlem?
– Devián szexuális szokások.
– Már nem szeretem Jamest – mondta Agatha remegő hangon. – Egy kicsit sem. Hogy volt képes akár csak egy percet is egy ilyen szörnyszülöttel tölteni?
– Ne is törődjön vele. Most, hogy kiokosítottuk magunkat az antiszociális személyiségzavart illetően, semmivel se jutottunk közelebb az elkövető kilétéhez, és még mindig nem tudjuk, hol lehet James.

JAMES LACEY MAJD’ KICSATTANT. A fejfájásai is megszűntek. Részt vett a közös imákon, s a kolostor kiterjedt veteményeskertjében dolgozgatott. Úgy érezte, csoda történt, és az agydaganata, hogy, hogy nem, megszűnt létezni. Michael testvér, a lelki vezetője azonban mit sem sejtett minderről. Neki csak arról volt tudomása, hogy James csendes, jámbor életet kíván folytatni. Tudta, hogy James évekig szolgált a hadseregben. Arról viszont James egy árva szót sem szólt, hogy házas ember, sem pedig arról, hogy miért menekült el. Ha olykor eszébe jutott is Agatha, hamar száműzte őt a gondolataiból. Régi, zűrzavaros életét okolta az agydaganatért. A kolostor vasfegyelme mellett olyan érzése támadt, mintha megint a seregben lenne. Az volt a terve, hogy letölti az újoncidőt, és belép a rendbe. Majd egyszer, valamikor el fogja mondani Michael testvérnek élete igaz történetét. De nem most.

Hat

MÁSNAP AGATHA ÍGY SZÓLT:
– Tegyünk még egy próbát Mr. Deweyval.
– Ha csak megközelítjük a házat, az a flúgos nőszemély rögtön rendőrért fog kajabálni.
– Kötve hiszem, miután egyszer már bolondot csinált magából.
– Igazán? Azt hittem, inkább maga csinált bolondot magából, amikor azt állította, hogy fegyvere van.
– Hagyjuk ezt. Jókora összeget fizettem Deweynak az ablak rendbehozatalára. Egy próbát megér a dolog. Nem ülhetek folyton itthon James miatt aggódva.
– Azt hittem, már nem szereti Jamest.
– Szeretném a kezem közé kapni, és megmondani neki a véleményemet. Gyerünk, Charles.
Worcester felé hajtottak, amikor Agatha azt mondta:
– Mióta megvan az új elkerülő út, hiányzik nekem Broadway. Mindig eltökélem, hogy egy nap elhajtok arra, és megnézem, mi van a jó öreg Broadwayjel.
– Mondok én magának valamit. Ha egyszer végre rájövünk, ki követte el ezt a gyilkosságot, meghívom magát vacsorázni a Lygon Armsba. – A Lygon Arms híres és hírhedten drága szálloda volt Broadwayben.
– Bár ne mondta volna ezt – jegyezte meg Agatha. – Ha drága vacsorával kecsegtet, rögtön az az érzésem, hogy kételkedik a sikerben.
– Hát, majd csak belebotlunk a megoldásba, ahogy szoktuk.
Eveshamhez közeledve Charles dünnyögött valamit, félreállt, és kiszállt a kocsiból.
– Mi baj van? – kérdezte tőle Agatha, amikor visszaszállt.
– Kilyukadt a gumi. Van itt valahol szerviz?
– Nincs pótkereke?
– Nincs. Tavaly elhasználtam, és elfelejtettem beszerezni az újat.
– Hát, ha a következő körforgalom után a Four Pools lakótelep felé megyünk tovább, arra lesz egy hely, a Motorways. Ott pár perc alatt kereket cserélnek magának.
Mire megálltak a Motorwaysnél, a kerék már majdnem teljesen kilapult. Leültek az irodában, és vártak. Aztán jött a szerelő:
– A többi gumi is eléggé el van nyűve.
Agatha jéghideg tekintetet vetett Charlesra.
– Most azonnal cseréltesse le az összeset. Mi lett volna, ha akkor száll el valamelyik, amikor az autópályán repesztünk?
Charles mind a négy gumit lecseréltette, és kért egy tartalékot is.
– Tetszik, amikor a saját pénzét költi – vigyorgott Agatha.

– Ha kérnek kávét, az automatából ingyen vehetnek – mondta a pult mögött álló férfi.
Charles láthatóan felderült, mintha a gondolat, hogy ingyen kap valamit, valamelyest enyhítené az amiatti nyugtalanságát, hogy kénytelen leszurkolni a pénzt az új gumikra.
Agatha egy pohárka kávéval a kezében, ábrándozva üldögélt. Furcsa, gondolta nem először, hogy a város kitörölhetetlenül beleivódik az ember csontjaiba, s hogy még az ipari hulladékban is van egyfajta léleksimogató szépség. Odakint eközben eleredt az eső, és Agatha belélegezte a forró, poros aszfaltra hulló eső jól ismert szagát. Falun mindenfelé virágok nyílnak: levendula, mályva, nebáncsvirág, rózsa, szarkaláb, kardvirág és árvácska, de Agatha az ipartelepek betonmezején kiserkent füzikéket éppoly szépnek látta.
Szinte sajnálta, amikor a kocsi késznek nyilváníttatott.
– Őszintén, Charles – mondta, amikor elhajtottak –, honnét ered a maga zsugorisága? Hiszen jócskán van mit a tejbe aprítania.
– Azt hiszem, az örökösödési adóval kezdődött – felelte Charles. – Ráadásul apám teljesen elhanyagolta a birtokot. Semmi hasznot nem hozott a föld. Kemény csata volt gatyába rázni a dolgokat, és kerítenem kellett egy jó tőzsdeügynököt, hogy fialtassam a pénzt. Nem hagyhattam elveszni a házat meg a birtokot. Megszoktam, hogy beosztással élek, és attól tartok, hogy ez rajtam ragadt. Még mezőgazdasági diplomát is szereztem, és elvégeztem egy könyvelői tanfolyamot, hogy megspóroljam a könyvelőt. Sőt egy időben még a házamból is múzeumot csináltam.
– Nem akarom leszólni a házát – mondta Agatha –, de az egy viktoriánus hodály, nem holmi mezőgazdasági kuriózum.
– Kitaláltam egy kísértetet – mondta Charles. – Egy ügyes trükkel száraz jég hömpölygött a könyvtár falából. A frászt hoztam a látogatókra, akik tömött buszokkal özönlöttek hozzám. De amint fizetőképessé váltam, véget vetettem a viziteknek. Az a tőzsdeügynök valóságos varázsló. Egy vagyont köszönhetek neki.
– Az enyém is érti a dolgát – mondta Agatha, és a továbbiakban értékpapírokról meg részvényekről csevegtek, amíg el nem érték Worcester szélét. – Talán ezúttal nem lesz olyan szerencsénk, hogy itthon találjuk a fickót – mondta Agatha.
Így is lett. Senki sem nyitott ajtót, de legalább a polgárőrnő sem mutatkozott.
– Csöngessünk be a szomszédba – javasolta Charles. – Láttam, hogy megrebben a függöny.
– Inkább ne – vágta rá Agatha. – A szomszéd valószínűleg látta, hogy a múltkor a rendőrség vitt el bennünket. Láttam egy újságost rögtön a lakótelep után. Ott talán tudják, merre van a pasas. Elfelejtettük megkérdezni tőle, hogy dolgozik-e.

A pakisztáni eladó felvilágosította őket, hogy Mr. Deweynak régiségkereskedése van Worcester centrumában, a Marks & Spencer háta mögött, így aztán a város fő parkolójához hajtottak a folyó szomszédságába, ahol fenséges hattyúk vitorláztak föl s alá. Időközben rázendített az eső. Charles elővarázsolt egy óriási esernyőt a csomagtartóból, s annak fedezékében keltek át a főúton a régiségkereskedéshez.

A hely aprócska üzletnek bizonyult, amely kizárólag régi babákat árult. A kirakat előtt egy pillanatra lefékeztek.

– Mindig is az volt a véleményem, hogy van valami ijesztő a régi babákban – mondta Charles. – Ahogy néznek a szemükkel. Néha az az érzésem, mintha beléjük ivódott volna azoknak a gyermekeknek a lénye, akiké voltak.

Beléptek a félhomályos üzletbe. Mr. John Dewey kicsinyke asztalnál ült a bolt hátulsó fertályában. Felállt, amikor bementek.

– Á, megint maguk – mondta.

– Remélem, megkapta a csekkemet – mondta Agatha.

– Meg, kösz.

– A múltkor félbemaradt a beszélgetésünk.

– Nem tudom, mi mást mondhatnék még. Ha nem bánják, közben dolgozom.

Leült az asztalhoz, és kezébe vett egy nagyobbacska, Edward korabeli babát, amelynek csak fél szeme volt.

– Most kap új szemet – mondta Dewey. Előtte egy tálcán üvegszemek sorakoztak. – Már csak a színt meg a méretet kell eltalálnom.

– Á, talán ez. – Kiválasztotta az egyik szemet, és odavitte az ablakhoz. – Mmm, azt hiszem, ez jó lesz. – Visszaült a helyére, és ölbe vette a babát. – Hamarosan újra látni fogod a világot – mondta, azzal egyetlen fürge mozdulattal lecsavarintotta a baba fejét. – Belülről illesztem oda – mondta feltekintve.

Olyan kicsinek és pedánsnak látszott, s úgy belemerült a munkájába, hogy Agatha önkéntelenül kibökte:

– Hogy volt képes elvenni egy olyan nőt, mint Melissa?

– Néha én is ezt kérdezem magamtól – felelte a férfi. – Azelőtt nemigen érdeklődtem a szebbik nem iránt. De Melissa annyi mindent tudott a régi babákról. Várjanak csak, mutatok valamit. – Letette a babát, amelyiken dolgozott, és hátrament.

– Ez bolond – dünnyögte Agatha. – Ha kalapácsot lóbálva jön vissza, akkor futás.

– Hogy jutott eszébe pont a kalapács? – kérdezte Charles. – Hisz' nem találták meg a gyilkos fegyvert.

– Nekem valahogy a kalapács képe rögzült a fejemben.

Mr. Dewey egy babával a kezében jött vissza.

– Ez a kedvencem. Tizennyolcadik századi. Megfigyelték már, hogy ezeknek a régi babáknak gyakran mennyire emberi az arcuk?

A babának bőr arca és zöld szeme volt. Haja rizsporos, selyemből varrott szoknyája turnűrös. Agatha nyugtalankodva nézte. Olyan érzése támadt, hogy a baba gunyorosan, sokat sejtetően figyeli.
– Mi köze ennek a babának Melissához?
– Nagyon is sok. Néhány hétig csak itt a boltban beszélgettünk, aztán hébe-hóba együtt is ebédeltünk, de mindig babákról volt szó. Aztán egyszer meghívott egy jelmezbálba a városházára, mert volt két jegye. Nagy szemérmesen azt válaszoltam, hogy nem tudok táncolni, de ő erősködött, hogy jó móka lenne beöltözni meg a jelmezeket nézegetni.
– Na és minek öltözött? – kérdezte Agatha.
– Feketeszakállnak – mondta a férfi. Agatha igyekezett nem nevetni, olyan ártalmatlannak látszott szegény ember, karján a babával. – Megbeszéltük, hogy ott találkozunk. Innen a városházáig csak egy rövid séta az út. Meg kell mondanom, úgy éreztem magam a jelmezemben, mintha kicseréltek volna. Még a járásom is fölényes volt. Amikor odaértem, és körülnéztem, nem Melissát pillantottam meg, hanem ezt a babát, az én drágaságomat. Melissa lemásolta a baba ruháját, és berizsporoztatta a haját. Ott helyben beleszerettem. Teljesen elvarázsolt. Még véget se ért az este, és én már megkértem a kezét. – Nagyot sóhajtott.
– Hogy futott zátonyra a házasságuk?
– Amint egybekeltünk, Melissa nem beszélt többé babákról, nem érdekelték már. Azt a bizonyos ruhát sem volt hajlandó felvenni. Kértem, hogy legalább odahaza viselje a kedvemért, de ő nem. Más ember lett, kemény és rideg. A munkámba temetkeztem. De meg akartam menteni a házasságunkat, ami akkor már három éve borzasztóan megromlott. Még egyszer utoljára könyörögve kértem, hogy vegye fel a ruhát, mire ő: „ebből elég volt!”, azzal felkapta a konyhai nagyollót, és közölte, hogy apró darabokra fogja vágni a kedvenc babámat. A szívem majd’ kiugrott a mellkasomból, de erőt vettem magamon, és nyugodt, józan hangon közöltem, hogy úgysincs kulcsa a bolthoz, ráadásul a kirakaton és az ajtón is le van húzva a roló, és élesítve van a riasztó. Mondtam neki, hogy soha többé nem kérem, hogy vegye fel a ruhát. Üljön csak le szépen, hozok neki egy italt. Melissa nagyivó volt. Egy különleges koktélt ígértem neki. És csakugyan különleges volt. Előszedtem az altatótablettáimat, és összekutyultam neki valami koktélt. Emlékszem a kőkemény, szikrázó tekintetére, amikor felhajtotta. Aztán amikor elalélt, kezét-lábát jó szorosan megkötöztem. Méghozzá dróttal.
Agatha közelebb húzódott Charleshoz.
– Amikor magához tért, megfenyegettem, hogy kivájom a szemét, és babaszemet ültetek a helyébe. Mondtam már, hogy kipeckeltem a száját? Nem? Akkor most mondom. Megmondtam neki, hogy el akarok válni, s hogy azonnal kotródjon el. Bólintson, ha egyetért. Ő meg bólintott. Tudniillik úgy rá akartam ijeszteni, hogy ne csak a válásba egyezzen bele, de eszébe se

jusson rám támadni, amikor elengedem. Amint eleresztettem, összepakolt, és elment.
Agatha csillogó szemmel nézett a férfira.
– De maga még ekkor is szerette.
– Miből gondolja?
– Valahogy megtudta, hogy Melissának viszonya van a férjemmel, ezért előbb megtámadta Jamest, de neki sikerült elmenekülnie, maga pedig megölte Melissát.
A régiségkereskedő halkan vihogott. Úgy látszott, cseppet sem háborítják fel Agatha vádjai.
– Nem vagyok erőszakos ember. Ó, bárcsak elmondhatnám, mennyire megkönnyebbültem, amikor Melissa elhagyott. Említettem már, hogy nem tudok táncolni? Túl félénk vagyok. De amikor Melissa elment, bizony mondom, körberoptam a házat. – Megfogta a baba picinyke kacsóját, és keringőzni kezdett vele az üzletben.
E pillanatban bejött egy vásárló, s a táncnak vége szakadt.
– Egy perc türelmét kérem – mondta a régiségkereskedő, azzal eltűnt a babájával a hátulsó traktusban.
– Tűnjünk innen – dünnyögte Agatha.
Rögtön el is pucoltak. Az eső már elállt, a tépett, szürke felhők között ki-kibukkant a halványkék égbolt egy szelete.
– Ezt el kell mondanunk Billnek – szólalt meg Charles.
– Hú! – szorította meg Agatha a férfi karját. – Rám férne egy ital.
Betértek egy kocsmába, ahol Agatha gin-tonikot kért, Charles narancslevet.
– Bill nem azt mondta, hogy a fickónak alibije van? – kérdezte Agatha.
– Az Sheppard, akinek alibije van. Deweyról Bill nem mondott semmit, mi meg nem kérdeztük. Mindenképpen beszélnünk kell vele. Az a fickó őrült.
Agatha elővette a mobilját, de amikor felhívta a mircesteri rendőrkapitányságot, ott azt mondták, hogy Bill már hazament.
– Utálom otthon keresni – nyavalygott Agatha. – A szülei rémesek!
– De nincs más választásunk. Igyon gyorsabban!

WONGÉK IGEN HASONLÓ lakótelepen éltek ahhoz, mint ahol Mr. Dewey lakott. Bill apja hongkongi kínai, anyja pedig gloucestershire-i származású volt. Mrs. Wong nyitotta ki az ajtót. Megbámulta őket, majd hátrakiáltott:
– Papa, megint az a nő van itt!
Házicipőjében csoszogva Mr. Wong jelent meg mellette.
– Beszélhetnénk Billel? – kérdezte Agatha. – Nagyon fontos ügyben.
– Illett volna idetelefonálni. – Mr. Wong az ajtóban szobrozott a felesége oldalán, és egyikük sem akart megmozdulni. Hogyan remélheti Bill, hogy valaha is megnősül, gondolta Agatha, amíg egy fedél alatt lakik a rémes szüleivel?

Egyszer csak torkaszakadtából elbődült:
– Bill!
Majd megnyugodva hallotta a férfi válaszkiáltását:
– Agatha?
A szülők kénytelen-kelletlen elhúzódtak az ajtóból, és az örömtől sugárzó Bill toppant a helyükbe.
– Jöjjenek csak. Főzöl teát, mama?
– Szó se lehet róla – zsörtölődött az asszony.
– Esetleg kiülhetnénk a kertbe – vetette fel Agatha. – Olyan híreket hoztunk, amik talán érdekelni fogják.
– Rendben. – Bill mutatta az utat a házon át az ő kis büszkeségének és boldogságának nevezett hátsó kertbe. A virágtömeggel körülvett kerti asztalhoz telepedtek le. – Mi hírt hoztak?
Agatha beszámolt John Deweyről, elbeszélte a régiségkereskedő házasságának történetét, és azzal a kérdéssel fejezte be:
– Van alibije?
– Tanúk vannak rá, hogy aznap éjjel, amikor Melissát megölték, Dewey későig dolgozgatott az üzletében, és az a múltkori polgárőrnő látta őt éjféltájban hazamenni. Persze nem tudjuk pontosan meghatározni a halál időpontját. Szóval könnyedén elugorhatott Carselyba. Majd szemmel tartjuk. Még valami?
Agatha elmesélte neki a diszkót, meg hogy megtudta, Melissa azelőtt kábítószerfüggő volt, és antiszociális személyiségzavart állapítottak meg nála. Majd azt mondta:
– Persze ott van még a másik férj is, Sheppard.
– De Luke Sheppard Oxfordban volt aznap éjjel, a Randolphban a nejével.
– Azért az nincs olyan messze. Lehet, hogy elugrott Carselyba, elkövette a gyilkosságot, aztán meg visszaautózott. Háromnegyed óra alatt Oxfordban lehetett. Sőt félóra alatt, ha nem tartja be a sebességkorlátozást.
– Ellenőriztük. Az éjszakás személyzet nem látta távozni.
– Ilyen nincs – nyögött fel Agatha. – Az is lehet, hogy Melissa múltjában kell keresnünk az elkövetőt. A bejárónőmnek azzal hencegett, hogy szigorúan titkos munkát végez a kormánynak. Most már tudom, hogy ez is egyike Melissa hazugságainak, de vajon mi késztette rá? Lehet, hogy összeszűrte a levet valami parlamenti képviselővel vagy a hadseregből valakivel?
– Például Jamesszel? – vetette fel Bill, de Agatha űzött arckifejezése láttán rögtön meg is bánta, hogy ilyet mondott.
– Róla még mindig semmi hír, Bill?
– Semmi. Rendszeresen ellenőrizzük, nem vett-e fel pénzt, de egyelőre semmi. Nem volna kedvük itt maradni és kényelmesen megebédelni velünk?
Agatha gondolatban megborzongott. Bill anyja rettenetes szakácsnő, és a szülők végigmorgolódnák az ebédet a betolakodók miatt. Agatha mindig

csodálkozott rajta, hogy Bill nem látja, milyen szörnyűek a szülei, de Bill nyilvánvalóan imádta apját-anyját, és hibátlannak látta őket.
– Kösz, nem – mondta Agatha. – Rengeteg még a dolgunk.
– Azért kösz a híreket. Lehet, hogy újból kihallgatjuk Deweyt. Ha képes volt megkötözni a nőt, és megfenyegetni, hogy kivájja a szemét, akkor akár meg is ölhette.

– MOST HOVÁ? – kérdezte Charles. – Vagy mára ennyi, és menjünk vacsorázni?
– Fáradt vagyok. De még pont elcsíphetjük Sheppardöt, mielőtt bezárja a bazárt.
– És mit kérdezzünk tőle, amit még nem kérdeztünk meg?
– Mesélhetnénk neki Deweyról. Megkérdezhetnénk, hogy találkozott-e vele valaha. Vagy hogy Dewey kereste-e Melissát.
– Rendben van – felelte Charles szívélyesen. – Megpróbálhatjuk.
Agatha hirtelen feltámadó szeretettel nézett rá.
– Nem is tudom, mihez kezdenék maga nélkül, Charles!
Charles arca feszes, magába forduló kifejezést öltött.
A rossebbe, gondolta Agatha, az egyes számú szabály: sohase mondd egy férfinak, hogy szükséged van rá. Charles pillanatokon belül be fogja jelenteni, hogy haza akar menni, és szedi a sátorfáját. De lám, Charles rendületlenül továbbhajtott, és egy szót sem szólt, amíg be nem értek Mircester központi parkolójába.
– Az az érzésem, hogy a mi Sheppardünk indulatos ember – mondta Charles. – Reméljük, ezt nem rajtunk fogja gyakorolni.
– Vásárolhatna tőle valamit – javasolta Agatha. – Az majd jobb kedvre hangolja az ipsét.
– Vásároljak abban a boltban? Na ne vicceljen.
– Csak egy ötlet volt. – A Sheppard boltjának otthont adó utcán gyalogoltak, amikor megpillantották a férfit az üzlet előtt, amint éppen lehúzza a redőnyt. Lépteiket meggyorsítva odasiettek hozzá.
– Á, már megint maguk – mondta Sheppard morózusan.
– Lenne ránk egy perce? – így Agatha.
– Jó, de tényleg csak egy percem van. Menjünk át a kocsmába.
Az ivóban Agatha rögtön megkérdezte tőle, hogy mit kér, ugyanis nem volt kedve meghallgatni Charles meséjét az otthon felejtett pénztárcáról.
Odavitte az italokat az asztalhoz. Magának meg Charlesnak narancslevet vett. A végén majd mindenkit hazafuvaroz.
Agatha beszámolt Luke Sheppardnek a John Deweyval való találkozásukról, aztán megkérdezte:
– Beszélt Melissa az előző házasságáról? Vagy Dewey kereste őt valaha?

– Melissa azt mondta, hogy hibbant az ürge. Meg hogy jobban szereti a babáit, mint az embereket. De nem bocsátkozott részletekbe, csak annyit mondott, örül, hogy kimenekült abból a házasságból.
Agatha csalódott volt.
– Azt nem mondta, hogy fél tőle?
– Nem. Egyszer láttam a fickót. A kíváncsiság, ugyebár. Elmentem a boltjába. Kis mitugrász, ha engem kérdeznek, a légynek se tudna ártani. Zökkenőmentesen váltak el.
Charles megjegyezte:
– Pedig Dewey kényszerítette őt a válásra. Melissa ezt nem említette magának?
Sheppard őszintén meglepődött.
– Nem, ő azt mondta, hogy a férje szó nélkül belement a válásba.
– Igazából nem így történt – mondta Agatha, és kifejtette, hogy Dewey előbb begyógyszerezte Melissát, aztán pedig megfenyegette.
Sheppard kiguvadt szemmel figyelt.
– Melissa sose mondta. De persze mindig megvoltak a maga kis titkai. Töméntelen pénze volt, de sose beszélt velem erről. Elzárva tartotta a csekk-könyveit a banki kimutatásokkal együtt. Nem mintha engem ez zavart volna. Már a nászutunk után ki akartam tenni a szűrét.
– Mi történt a nászútjukon? – kérdezte Agatha fellelkesülve.
Sheppard türelmetlenül az órájára nézett.
– A lényeg dióhéjban: Párizsba mentünk. Augusztus lévén, alig voltak körülöttünk franciák. Mind elhúztak nyaralni. Melissa imádta fitogtatni a tudását, előre betanulta az útikönyvet. Elcaplattunk az összes nevezetes helyre, megjártuk a Notre-Dame-ot, Versailles-t, a Sacré Coeurt, meg amit csak el lehet képzelni. Én nem tudok franciául, de ő azzal kérkedett, hogy folyékonyan beszéli a nyelvet. Akkor meg hogy lehet az, kérdem tőle, hogy a franciák egy szavadat se értik? Az idő tájt már nem csüngött minden szavamon, ledobta magáról a tökéletes társ álcáját. Elvárta, hogy folyton rá figyeljek, de nemcsak én, hanem jóformán az összes férfi, aki az útjába akadt. Gyakran ejtett gondolkodóba, vajon hogyan boldogulna egy egész teremnyi, különböző karakterű férfival, ha mindnek egyszerre akar megfelelni. Szavamra, mire hazaértünk, már gyűlöltem azt a nőt.
– És mivel bírta rá a válásra?
Sheppard megint az órájára pillantott.
– Muszáj mennem.
– Csak pár szóban – sürgette Agatha. – Maga beadta a válókeresetet, ő meg ellenvetés nélkül beleegyezett?
– Úgy valahogy – állt fel a férfi. – Ide hallgassanak, épp elég időmet elrabolták. Ne jöjjenek ide még egyszer.
– Hol laktak, amikor még házasok voltak? – kérdezte Charles.

Sheppard félig visszafordult.
– Miért?
– Csak úgy.
– Oxfordban.
– Oxfordban hol?
– Jerichóban. A Pliny Roadon.
Azzal kicsörtetett a kocsmából.
– Mi a véleménye? – kérdezte Charles.
– Szerintem – felelte Agatha, állát a kezére fektetve – ő pont ugyanúgy megfenyegette Melissát, mint Dewey.
– Egyetértek. Azért is kérdeztem meg a régi címét.
– Miért?
– Mert holnap odamegyünk, hogy végigkérdezzük a szomszédokat Sheppardről és Melissáról. Vajon miért pont Oxford? Oxfordtól Mircesterig legalább másfél óra az út kocsival.
– Alaposabban is kifaggathattuk volna Melissa húgát.
– Még mindig megtehetjük. Itt van nálam a névjegye. Ő a másik egyetemi városban, Cambridge-ben él.
– Muszáj elbumliznunk oda? Nincs túl közel.
– Akkor majd felhívjuk. Gyerünk innen, és vacsorázzunk meg valahol.
– Menjünk haza, majd én készítek valamit.
– Nem bízhatom rá a vacsorámat olyasvalakire, aki megmikrózott curryt reggelizik. Számos remek étterem van Mircesterben.

AMIKOR MÁSNAP REGGEL Agatha felébredt, valósággal letaglózta a depresszió. Tudniillik Jamesről álmodott, s álmában kéz a kézben andalgott az ezredessel a napsütötte tengerparton. Hol lehet most James? Él-e vajon? Gondol-e néha rá? És ő, Agatha miért bajlódik ennyit, hogy tisztázza James nevét?
Ez utóbbi gondolatot dünnyögve megosztotta a szobájába lépő Charlesszal, aki az iránt érdeklődött, hogy ugyan miért nem kel már fel.
– Ugyanis, édesem, a maga nevét is tisztára kell mosnunk. Vagy már elfelejtette? Csak James eltűnésének éjszakájára van alibije. Ami Melissa meggyilkolását illeti, semmivel sem tudja bizonyítani az ártatlanságát.
– Hozna nekem egy csésze kávét?
– Nem, mert utána tovább hencseregne az ágyban, bagózna, és sajnálná magát. Tessék lejönni!
Agatha kikászálódott az ágyból. Lepillantott elmerevedett térdére. Megint egy hitszegő testrész. Tornázott egy kevéskét, és forró zuhanyt vett. Mire felöltözött, kiállt a merevség a lábából. Ez már a vég kezdete?, merengett. Agyő, egészség, s legyetek üdvözölve, gumibugyi és kompressziós harisnya? Milyen érzés lehet járókerettel totyogni? Hirtelen leküzdhetetlen élni akarás

és kalandvágy töltötte el. Az ösztöne arra biztatta, hogy abban a minutumban vigye ágyba Charlest. Aztán arra gondolt: lehet, hogy James is ezt érezte? Ha én így érzem magam egy kósza kis térdfájás miatt, James vajon mit érezhetett, amikor megtudta, hogy karnyújtásnyira van tőle a halál? Békélt volna meg inkább a Jóisten akaratával, válaszolta meg a saját kérdését. Te meg tudnál békélni?, gúnyolódott egy hangocska a fejében. Agatha lassan megrázta a fejét. Az Istennek, akiben nem is hitt igazán, bozontos, ősz üstöke volt, elöl nyitott szandált hordott, és nem állhatta Agatha Raisint.

– Agatha! Mit ácsorog ott a fejét ingatva, és mit motyog? – kérdezte Charles.

Agatha gondolatban megrázta magát.

– Csak azon méláztam, vajon mi játszódhatott le James agyában, amikor megtudta, hogy rákos.

– Ne is gondoljon erre. Csináltam pirítóst meg kávét. Egyen. Igyon. Aztán irány Oxford.

Miközben Oxford felé hajtottak, ez alkalommal Agathával a volánnál, Agatha bekapcsolta a klímát.

– Nagyon tűz a nap – mondta. – Ma kánikula lesz.

– Ne feledje a sebességmérő kamerát rögtön a Blenheim-palota után – mondta Charles, amikor Agatha már Woodstockon hajtott keresztül. – Az ember megszokja, merre néz a kamera, aztán jönnek, orvul átfordítják a másik irányba, és az összes gyanútlan gyorshajtót elkapják.

– Lakott településen soha nem szoktam száguldozni – mondta Agatha illemtudóan. Az előttük haladó kocsi sofőrje nem tudott róla, hogy átforgatták a kamerát, és azonnal felgyorsított, miután szép lassan elhaladt mellette. Éles villanás jelezte, hogy lefényképezték.

– Látja? Erről beszéltem – mondta Charles egy olyan autós elégedettségével, aki szemtanúja lesz annak, amint a másikat éppen elmeszelik.

– Azon tűnődtem, Charles, hogy tele van a fejünk a gyanúsítottakkal. Kettővel biztosan. Sheppard és Dewey az a kettő.

– Hárman vannak.

– Ki a harmadik?

– Melissa húga, egyben örököse. Talán tudta, hogy ő fog örökölni utána. Melissának a jelek szerint nem kevés pénze volt.

– Igaz, de hol jön James a képbe?

– Na igen, róla megfeledkeztem.

– Miért támadna rá Melissa húga Jamesre?

– Nem ismerjük James szándékait. Jusson eszébe, hogy ha ki kell deríteni valamit, az ezredes éppolyan konok, mint maga.

– Tehát három gyanúsítottunk van…

– Talán több is. Ott van például Jake és bandája. Mit számít egy kis fű manapság? De emlékezzék, hogy Melissának már volt egy elvonókúrája. Talán valami keményebb anyagra fájt a foga, a srácok meg adták alá a lovat.

– Minden lehetséges. De feltevésekkel nem mehetünk Billhez. Sheppardről és Deweyról is el tudom képzelni, hogy ő tette, ugyanakkor nem világos az indíték. Hisz' már megszabadultak a nőtől.
– Ki tudja? Lehet, hogy Melissa ellátogatott Dewey boltjába, és leköpte a kedvenc babáját.
– Ami visszavezet minket a korábbi kérdéshez: hol jön a képbe James?
Charles felnyögött.
– Na jó, lássuk, megtudunk-e Melissa és Sheppard házasságáról valamit, amit a fickó nem kötött az orrunkra. Elvégre majdnem egy évbe telt, mire elváltak, vagyis nem mindjárt a nászút után adta be a válókeresetet.
– Milyen kár, hogy a házszámot nem tudjuk. Fogalmam sincs, merre van Jerichón belül a Pliny Road. A következő pihenőhelynél megállok, és szemrevételezzük a térképet. A kesztyűtartóban talál egy Oxford-térképet. Jerichót a Woodstock Road, a Saint Giles' és a csatorna fogja közre.
– Tudom – mondta Charles, miközben Agatha félreállt. Kiteregették a térképet. – Lássuk a tárgymutatót – mondta Charles. – Áhá, meg is van: Pliny Road, a Walton Streetről nyílik, nézze csak.
– Nem is olyan hosszú – mondta Agatha. – Egyszerűen végigjárjuk a házakat.
– Ha már úgyis Oxfordban vagyunk, nem kéne tudakozódnunk a Randolph Szállóban? A személyzet esetleg észrevehetett valamit.
Agatha a fejét rázta.
– Az az érzésem, hogy a rendőrség alaposan megvizsgálta ezt a szálat.
– Attól még… de előbb nézzük, mire jutunk Jerichóban.
– Remélem, nem lesz túl nagy forgalom – mondta Agatha. – Kaotikus a közlekedés, mióta bevásárlóutcává alakították a Cornmarketot.
– Úgy látszik, most nincsenek sokan – mondta Charles, miközben végiggurultak a Woodstock Roadon. Megnézte a térképet. – A következő utcánál jobbra, Aggie.
– Azt hittem, már felhagyott az Aggie-zéssel. Leszokhatna róla. Valahányszor Aggie-nek szólít, olyan érzésem támad, hogy egy sorházi lakás ajtajában állok valami északi bányavárosban, csavarók pompáznak a hajamban, zseníliapongyolában vagyok, a lábamon bolyhos papucs, és cigaretta fityeg a számban.
– Milyen találó leírás.
– Ha nem vezetnék, most felképelném. Itt merre?
– A Walton Streetnél jobbra, aztán balra.
– Itt csak helyi lakosok parkolhatnak.
– Éljünk veszélyesen.
Agatha leparkolt a Pliny Roadon, és kiszálltak. Mindkét oldalon magas, Viktória korabeli házak szegélyezték az utat.
– Hol kezdjük?

– Középről, habár Murphy törvényének értelmében az utca végében kellett lakniuk. Magáé a bal oldal, enyém a jobb.
Miután már a sokadik házba csöngetett be, Agatha kezdett kételkedni a sikerben. Lehet, hogy Oxford is olyan, mint London, és az emberek mit sem tudnak a szomszédaikról.
Aztán kiáltás ütötte meg a fülét az utca túloldaláról, mire hátraperdült, és látta, hogy Charles vadul integet neki. Áttalpalt Agathához.
– Egy asszony abból a házból – itt hüvelykujjával a háta mögé bökött – jól emlékszik rájuk, mert a sarki közértben hébe-hóba eldiskurált Melissával. A 15-ös szám alatt laktak.
A 15-ös szám ablakában a Zöldpárt posztere volt kitéve. Agatha becsengetett. Sovány, felfuvalkodott arcú nő nyitott ajtót. Hosszú, vörös, indiai stílusú ruha volt rajta szandállal. Egy igazi égimeszelő.
– Mit akarnak? – szegezte nekik a kérdést. A házból füstölőillat szállt.
– Agatha Raisin vagyok – mondta Agatha. – Szeretnék mindent megtudni Sheppardékről, amit csak lehet. Tőlük vette a házat?
– Nem szívelem az újságírókat. Ha engem kérdez, a kapitalista sajtó fogja romba dönteni ezt az országot.
– Nem vagyok újságíró. Nézze…
Charles előbbre lépett, és szívélyesen mosolygott.
– Az én nevem Sir Charles Fraith. Nem találkoztunk mi már valahol?
Az égimeszelő már-már kacagtató változáson ment keresztül.
– N-nem hiszem… Ó, kérem, fáradjon be, Sir Charles.
– Igazán kedves – mormogta Charles.
Agatha követte a férfit, de az orra alatt azt dünnyögte:
– Hülye sznob.
– Felicity Banks-James vagyok – csicseregte a ház asszonya, miközben levezette őket az alagsori konyhába, amelyet mintha csak a francia vidéki konyhák klasszikus stílusát népszerűsítő képes magazinok egyikéből vágtak volna ki. A plafonról porlepte gyógynövényfüzérek lógtak. Fácánpárt akasztottak egy kampóra a tűzhely mellett, és Agatha örömmel konstatálta, hogy preparálva vannak, az ebringtoni állatkitömő árul ilyeneket a yuppie-knak. A tálalón jókora, vadonatújnak tűnő rézserpenyők sorakoztak. A szoba közepét hatalmas, tisztára sikált asztal uralta egyszerű faszékekkel. Egy másik tálalón kék-fehér tányérok álltak több sorban, a rájuk rakódott porból ítélve ezeket sem használták még. Az asztal egyik sarkán kazalnyi készétel a Marks & Spencerből. – Most értem haza a vásárlásból – mondta a nő, azzal a gigászi frizsidert kitárva eltüntette a mikrohullámú főzés nem túl elegáns bizonyítékait. – Kávét?
– Az jól fog esni – mondta Charles ragyogva.
– Koffeinmentes. Szentül hiszem, hogy a koffein… Maga meg mit művel?

– Elnézést – mormogta Agatha, és visszatuszkolta a cigarettapaklit a táskájába.
– Jó lesz a koffeinmentes – mondta szaporán Charles. – Elbűvölő ez a ház. Sheppardéktől vette, ha jól sejtem.
– Igen, Sheppard a berendezést is rám akarta tukmálni. Jóságos ég, az a borzadályos ülőgarnitúra meg azok a giccses festmények, amilyeneket régen a Bootsban lehetett kapni. Tudják, zöld arcú nő, tajtékos tenger, gyerkőcök meg kiskutyák. A fürdőszobában rózsaszín, bolyhos huzat borította a vécé fedelét. Pfuj! „Tüntesse el az egészet, mert menten elájulok", csak ennyit mondtam neki. Aztán szedhettem fel azt az undorító padlószőnyeget. És találtam az alagsorban egy bőröndben… sose találnák ki.
– Egy holttestet? – kérdezte Agatha savanyúan.
A nő nem vett róla tudomást, csak Charleshoz beszélt:
– Egy rókabundát!
– Kész horror! – szörnyülködött Charles, és elvette Felicity kezéből a zöld bögrét, benne a kávéval.
– Ahogy mondja. Ha belegondolok, mennyit fáradozunk a barátaimmal, hogy ellehetetlenítsük a vadászatokat. Felhívtam Sheppardöt. Bármilyen furcsa, egy férfiruhaüzletet vezet. A meggyilkolt nő, Melissa jött el a bundáért.
– Mrs. Banks-James… – kezdte Charles.
– Ó, szólítson nyugodtan Felicitynek, Sir Charles.
– Csak Charles. Felicity, milyennek találta Melissát?
Agatha és Charles az asztal két végénél telepedett le. Felicity most leült Charles mellé, és úgy folytatta, mintha Agatha ott se volna.
– Tulajdonképpen megdöbbentett.
– Milyen értelemben?
Agatha hirtelen felpattant.
– Ha nem haragszik, én kimennék a hátsó kertbe bagózni.
– Tessék csak – mondta Felicity, miközben le sem vette a szemét Charlesról.
Agatha kitrappolt. Felicity megvárta, míg becsukódik az ajtó, aztán lehalkított hangon így szólt:
– Milyen zsémbes nőszemély, ha szabad megjegyeznem. Bizony nem közülünk való.
Charles lenyelte a riposztot, ami már a nyelve hegyén volt: hogy értsem azt, hogy „nem közülünk való", te pökhendi, slampos liba?
Helyette szelíden annyit mondott:
– Szóval, azt mondja, meglepődött Melissán.
– Tudja, kedvesem, az után a rettenetes berendezés után egész másvalakire számítottam. De Melissa megnyerő volt, és jól öltözött. Miután bemutatkozott, azt mondta: „azért vagyok itt, hogy megszabadítsam önt attól a szörnyű bundától." El voltam képedve. Azt mondta, a férje vásárolta neki a bundát, de ő nem bírta felvenni bőgés nélkül, ha eszébe jutott az a sok kis

halott róka. Sokáig beszélgettünk. Azt mondta, borzasztóan örül, hogy végre megszabadult a férjétől. Aztán sírva fakadt, mert rémálom volt a házassága. Amikor összeszedte magát, megmondtam neki, engem meglep, hogy egy ilyen érzékeny lélek… jómagam is rendkívül érzékeny vagyok, egyesek szerint betegesen… szóval, hogy ilyen bútoraik voltak, mire ő, hogy mindent a férje választott ki. Sheppard még verte is. Hát jelentse fel, mondom neki, de ő azt felelte, most, hogy végre szabad lett, csak békét és nyugalmat akar. Megígérte, hogy csatlakozik a szabotázsakcióinkhoz, és itt hagyott nekem egy telefonszámot, de mikor megpróbáltam felhívni, kiderült, hogy nincs ilyen szám. Olyan feszült volt, biztosan eltévesztett egy számjegyet. Úgyhogy felhívtam Sheppardöt, hátha ő tudja a volt neje telefonszámát, de az csak rám rivallt, hogy menjek a fenébe, és lecsapta a kagylót. Úgy, ahogy mondom, lecsapta… Ó, Agatha Raisin! Neki tűnt el a férje, ugye? Szegény pára. Nem is csoda, hogy ilyen harapós.

– Most már mennünk kell – mondta Charles. Nem szenvedhette tovább Felicity társaságát.

– Hát máris?... – kérdezte a nő, de Charles már megindult a kijárat felé, feltépte az ajtót, és kiszólt: – Gyerünk, Aggie.

Felicity előrement a lépcsőn.

– Charles, kedvesem – duruzsolta –, adja meg nekem a számát, és valamikor folytatjuk a csevegést a szerencsétlen Melissáról.

– Jelenleg Agathánál lakom – mondta Charles sima hangon.

– És kikapcsolták nálam a telefont – tette hozzá Agatha. – Indulás, Charles.

– Megyek már, édes szívem. Viszlát, Felicity. – Charles Agatha után eredt, és odasúgta neki: – Hamar a kocsihoz!

Mindent elismételt, amit Felicity mondott, és oly kiválóan utánozta Felicity hanghordozását, hogy a végén Agatha a hasát fogta nevettében. Amikor abbahagyta, így szólt:

– Fogadok, hogy igazából Melissa rendezte be a házat. Ez megint a kaméleontermészet, mindig idomult a környezetéhez. Fogadok, hogy az első adandó alkalommal felvette azt a bundát. Alighanem azért dugta el az alagsorban, hogy Luke Sheppard ne ajándékozhassa oda az új asszonykájának.

– Várjunk itt egy kicsit, és amikor már biztosak vagyunk benne, hogy Felicity nem láthat meg, végigjárjuk a szomszédokat. Úgy érzem, végre-valahára nyomon vagyunk.

– Azon morfondírozom, milyen lehet errefelé lakni – merengett Agatha. – Olyan csendes itt.

– Rengeteg kocsit törnek fel Oxfordban. Valószínűleg kilopnák a kocsijából a drága rádióját, amit soha nem használ. Miért nem használja?

– Szeretek popzenét hallgatni vezetés közben, de a BBC újabban nagyon ráment a lemezlovasokra, főleg délutánonként, azok meg harsogva beszélnek, túl sokat fecsegnek, és néha aláéneklik a számokat.
– Húzza be a fejét! Jön Felicity.
Mindketten összekuporodtak az ülésen.
Néhány pillanat múlva Agatha súgva mondta:
– Kezdek elgémberedni. Elment már?
– Várjunk még egy picit.
Agatha elszámolt tízig, majd húszig. Harminchoz közeledett, amikor Charles megszólalt:
– Tiszta a levegő.
– Jaj nekem! – egyenesedett fel Agatha nagyot nyögve.
– Gyerünk. Azt hiszem, láttam valakit a függöny mögött a Felicityétől jobbra eső házban.
Elindultak az utcán, mindvégig éberen figyelve, hátha Felicity visszajön, és üldözőbe veszi őket. Felmentek a szomszéd házhoz vezető lépcsősoron, és becsöngettek. Vézna, görnyedt hátú emberke nyitott ajtót.
Agatha előbb bemutatta magukat, aztán elmondta, miért jöttek.
– Fáradjanak be – mondta a férfi. – William Dalrymple vagyok. Elmondom azt a keveset, amit tudok. Megkínálhatom önöket valamivel?
– Nem, köszönjük – mondta Agatha. A férfi felvezette őket az emeletre, egy kellemes kis nappaliba. A falat könyvespolcok terítették be, a kertre néző ablaknál íróasztal állt könyvekkel, papírokkal telepakolva. – Ön egyetemi tanár? – kérdezte Agatha.
– Igen, történelmet oktatok.
Hogy örülne James ennek az embernek!, gondolta Agatha. James, merre vagy?
Miután leültek, William megkérdezte:
– Pontosan mire kíváncsiak?
– Azt szeretnénk tudni – felelte Agatha –, hogy találkozott-e Melissa Shepparddel. Mi volt róla a benyomása, és hallotta-e őket veszekedni.
– Ami a veszekedést illeti, nem nyilatkozhatom, ugyanis itt elég vastagok a falak. De Melissa többször is járt nálam, míg világossá nem tettem számára, hogy ne jöjjön többet.
– Meséljen erről – mondta Charles.
– Röviddel az ideköltözésük után Melissa átjött hozzám, hogy kölcsönkérjen egy csavarhúzót. Behívtam, amíg előkerestem neki. Amikor visszajöttem, látom ám, hogy levette a polcról az egyik könyvemet, A kifinomultság korát Arthur Bryanttől, és elmélyülten olvas. Megkérdezte, hogy kölcsönkérheti-e. Felhívtam a figyelmét, hogy a könyv véleményem szerint helyenként igencsak megszépítve festi le a tizenkilencedik század elejének történelmét. Azt mondta, ő szereti a szép dolgokat, kacérkodott velem. Agglegény vagyok,

öregember, és be kell vallanom, hogy ezt hízelgőnek találtam. De aztán könyvestül-csavarhúzóstul elküldtem a dolgára. Pár nappal később újra eljött, hogy visszaadja, amiket elvitt. Azt mondta, érdekesnek találta a könyvet, és megkérdezte, van-e valamim Marie Antoinette-ről. Ekkor jöttem rá, hogy alighanem csak a hollywoodi értelemben véve érdekli a történelem… tudják, Szent Johanna, Mária, a skótok királynője és a többi. Megmondtam, hogy nem szolgálhatok neki semmi ilyesmivel, de a könyvtárban biztos talál majd valamit. Magáról kezdett beszélni. Hogy hisz a lélekvándorlásban, és biztos benne, hogy előző életében ő volt Josephine, tudják, Napóleon szeretője. Bámulatos, mondom neki, hogy aki hisz a lélekvándorlásban, rendszerint meg van győződve róla, hogy előző életében valami nagy ember volt, teszem azt, Kleopátra. Nem pedig egyszerű mosogatólány. A kanapén üldögéltünk, ő rátette a kezét a térdemre, és azt kérdezte: „ó, William, hát el tud engem képzelni mosogatólányként?”. Félretoltam a kezét, és meglehetősen gorombán közöltem vele, hogy még meg kell írnom egy szakcikket. Azt hittem, ennyiben maradunk. De egyszer még visszajött. Késő éjszaka volt. Valaki ráfeküdt a csengőmre. Ajtót nyitok, és Melissa a karomba omlik azzal, hogy a férje nem szereti, meg hogy hadd maradjon velem. Eltaszítottam, és megmondtam neki, hogy többé ne háborgasson. Egyenesen a képébe vágtam az ajtót. Arra gondoltam, ez a nő őrült. Hiszen nézzenek csak rám! Én aztán sosem voltam a nők kedvence.

William nyájas arca és kinyúlt kardigánja, na meg a világtól való elrugaszkodottsága láttán Agatha arra gondolt, még azelőtt, hogy Melissa a karjába vetette magát, minden bizonnyal más asszonyok is közeledtek hozzá, anélkül hogy a férfi ezt egyáltalán észrevette volna.

– Ez minden – mondta William. – Illetve még annyi, hogy nem lepett meg a halálhíre. Hallatlanul narcisztikus volt.

– Nem tudja véletlenül, hogy Melissa másokkal is jóban volt-e itt, az utcában? – kérdezte Charles.

– A lélekvándorlást bizonygató eszement érvelése közben említette, hogy egy bizonyos Mrs. Ellersby, aki a 25-ös szám alatt lakik, osztja a nézeteit.

– Értem, fel fogjuk keresni a hölgyet.

Agatha egyszerre úgy érezte, hogy elege van az egészből. Szeretett volna még elidőzni William kellemes nappalijában.

– Sajnálattal hallottam, hogy eltűnt a férje – mondta William, amikor kikísérte őket, azzal sután hátba veregette Agathát. – Ne féljen. Mindig azt mondom, az is jó hír, ha nincs semmi hír. Csak az élők tudnak elrejtőzni, a holtakat általában megtalálják.

Miután Agatha és Charles elbúcsúzott Williamtől, s már az utcán gyalogoltak, Agatha váratlanul megszólalt:

– De miért akarna James elrejtőzni előlem?

– Mert bűntudata van – mondta Charles. – Amiért viszonyt folytatott Melissával. És most gyerünk a hangyás Mrs. Ellersbyhez.

Hét

MRS. ELLERSBY TELJESSÉGGEL normálisnak tűnt, amikor ajtót nyitott nekik. Vállig érő ősz haját bebodorítva hordta, vastag pápaszeme volt, arca csupa ránc, alatta toka. Agatha lopva a saját nyakához nyúlt, és elhatározta, hogy a közeljövőben feltétlenül látogatást tesz a kozmetikusánál.

A bemutatkozást és jövetelük indoklását követően a nő levezette őket a konyhába. Az ilyen magas, viktoriánus házakhoz hajdanán cselédlány és szakácsnő is dukált, gondolta Charles. A jelenlegi lakók, persze csak a szerencsésebbje, beéri egyetlen takarítónővel. A konyha nem volt sem hivalkodó, sem bizarr. A felszerelésből ítélve, hordozta körül hozzáértő tekintetét Agatha, van itt pénz.

– Tehát Melissáról szeretnének hallani – mondta Mrs. Ellersby. – Mielőtt elkezdjük, hozhatok önöknek valamit? Teát? Kávét?

Mindketten egyszerre rázták meg a fejüket.

– Egy buddhizmussal foglalkozó tanfolyamon ismertem meg Melissát. El voltam ragadtatva tőle. Annyira életvidám volt. Tele tudásvággyal. Kölcsönadtam neki a témába vágó könyveimet, és jókat beszélgettünk.

– Hol tartják ezt a tanfolyamot? – kérdezte Charles.

– Sajnos már megszűnt. Egy közösségi teremben volt a Saint Giles'on.

– És ön csakugyan rokonszenvesnek találta Melissát? – kérdezte Agatha.

– Eleinte igen. Aztán csalódnom kellett.

– Miért?

– Mert kiderült, hogy rémesen buta. Csak azért érdekelte a reinkarnáció, mert meg volt róla győződve, hogy előző életében híres ember volt. Tudják, kezdetben nagyon odafigyelt arra, amit mondtam, és hát ez bizony legyezgette a hiúságomat. Amikor aztán jobban megismertem, nem is értettem, hogyan fordulhatott elő, hogy egy pillanatra sem sejtettem, milyen üresfejű nőszemély. Az volt a fixa ideája, hogy előző életében ő volt Josephine császárné.

– A férjéről mondott magának valamit?

– Nekem ugyan semmit. Folyton arról locsogott, milyen kemény élete volt Josephine-ként Napóleon mellett, aki alkalmanként még el is páholta. Meg kell mondanom, felmerült bennem, hogy burkoltan a saját férjére céloz. Nem tetszett nekem az az ember.

– Szóval ismerte? – kérdezte Agatha.

– Ó, igen. Fogadást adtam, amire pusztán kényszerűségből mindkettőjüket meghívtam. Addigra már kiábrándultam Melissából, de ő továbbra is olyan barátságos volt velem, hogy kelepcébe kerültem. Hogyan mondja el az ember a másiknak: „már bánom, hogy szóba álltam veled"? Baráti társaság verődött össze. Sheppardék minősíthetetlenül viselkedtek. Az asszony megállás nélkül a férj kontójára élcelődött. A férjezett asszonyoknak ahhoz a komisz

típusához tartozott, akik imádják nyílt színen megalázni a férjüket. A férfi jól beivott, és ott, mindenki előtt ráförmedt a nejére: „bolond voltam, amikor elvettelek!” Akkor döntöttem el, hogy a jövőben kerülni fogom Melissát. Amikor legközelebb eljött hozzám, elbújtam odalent a konyhában, és vártam, hogy eltakarodjon. Ott ülök a konyhaasztalnál egy csésze kávéval, és amikor felnézek, Melissa ablaküveghez szorított arcát látom. Sokáig farkasszemet néztünk. Aztán odébbállt, és soha többé nem láttam.
– Lehet, hogy Sheppard ölte meg? – kérdezte Charles.
– Lehet bizony – mondta Mrs. Ellersby, és Agatha felé fordította jámbor, rövidlátó tekintetét. – De ha jól tudom, magának megtámadták a férjét. Azt még csak el tudom képzelni, hogy Sheppard Melissára támadt, de hogy valaki másra, azt nem.
– Csakhogy a férjemnek viszonya volt Melissával – szűrte a szót Agatha a fogai közt.
– Olvastam róla. De Melissa már elvált. Csak a legvérmesebb féltékenység vihet rá valakit ilyesmire, és véleményem szerint Sheppard oly mértékben gyűlölte Melissát, hogy valószínűleg inkább sajnálta volna azt a férfit, aki összeáll vele. Ne ítélje el a férjét a kelleténél jobban, Mrs. Raisin. Biztosan furcsállja, hogy képes volt összejönni egy ilyen nővel. De Melissa eleinte elragadónak mutatkozott. Lelkesedést, életerőt és melegséget árasztott. Mindig büszke voltam rá, hogy milyen remek emberismerő vagyok, és tessék, először engem is könnyűszerrel átrázott.
– Köszönöm – mondta Agatha. – Ezt jólesik hallani.
– Kapott már valami hírt a férjéről? Azt írta az újság, hogy beteg.
– Igen, rákos daganata van, de a rendőrség már ellenőrizte a kórházakat. Magával vitte az útlevelét, de nincs nyoma annak, hogy elhagyta volna az országot.
– Melyik kórházban kezelték?
Agatha a homlokát ráncolva nézett Mrs. Ellersbyre.
– Nem hinném, hogy megkezdték nála a kezelést.
– De ő tudta, hogy daganata van, tehát valaki kivizsgálta.
– Biztos a mircesteri kórházban.
– Ha ott érdeklődik, talán megtudhatja, mennyire súlyos a daganat, vagy hogy elejtett-e egy-két szót a férje a terveiről. Sokan rettegnek a kemoterápiától. Lehet, hogy a férje mondott erről valamit az orvosának.
– Nekem ez eszembe se jutott – mondta Agatha lelkesülten. – Tényleg meg lehetne próbálni.

BÚCSÚT VETTEK MRS. ELLERSBYTŐL.
– Éhes vagyok – nyűglődött Charles –, és nem fogok fejvesztve Mircesterbe rohanni, ahogy maga se. Hagyjuk itt az autót, sétáljunk le a Brown’shoz a Saint Giles’ra, és lakjunk jól hamburgerrel.

– Rendben van – mondta Agatha. – Valahogy elszállt az erőm.
Mint rendesen, a Brown's most is zsúfolásig tömve volt, de röpke tízperces várakozás után már sikerült is asztalt kapniuk a dohányzó részlegen.
– Milyen sok a fiatal – jegyezte meg Charles, amikor leültek. – Mellettük öregnek érzi magát az ember. Maga nem, Aggie?
Amire az lett volna az őszinte válasz, hogy ő egész álló nap öregnek érezte magát, de Agatha csak mordult egyet feleletképpen.
Charles két hamburgert meg egy üveg bort rendelt.
– Vezetek – mondta Agatha.
– Hát igen. Több marad nekem.
– Szerintem valami parasztosabb ital, teszem azt, a sör jobban csúszna a hamburger meg a sült krumpli mellé.
– Ezt csak azért mondja, mert maga nem ihat.
– Azért egy pohár még belefér.
– A kiskésit! Odanézzen! Ne bámulja őket, csak természetesen. Balra, a sarokasztalnál.
Agatha feltűnésmentesen odasandított.
Aztán visszafordult, úgy sziszegte:
– Szent Habakuk, az ott Sheppard meg a gyereklánynak maszkírozott felesége.
– Vajon mi dolguk Oxfordban?
– Talán csak enni jöttek – mondta Agatha. – Jamesszel mi is gyakran ruccantunk át ide enni. Mit gondol, Sheppardnek tetszik, hogy így öltözködik a neje?
Megan Sheppard rövid, fekete ruhát viselt széles, fehér gallérral.
– Szerintem bűbájos. Jól áll neki ez a kislányos szerelés.
– Bah!
– Ajjaj, Sheppard kiszúrt minket, és nem látszik boldognak. Idejön.
Sheppard fölébük tornyosult, és felváltva hol ökölbe szorította, hol meg elernyesztette a kezét.
– Követnek? – tudakolta.
– Mi a ménkűnek követnénk? – kérdezett vissza Charles kedélyesen. – Ebédelünk, ahogy önök is.
Sheppard dühödt képpel meresztette rájuk a szemét. Aztán elviharzott. Agatha hátrakapta a fejét, hogy lássa, mi történik. Sheppard előbb lehajolt a nejéhez, aztán a könyökénél fogva felrántotta ültő helyéből. Az asztalra hajított némi pénzt, és kisöpört az étteremből, a szó szoros értelmében maga után vontatva pindurka feleségét.
– Íme, egy ember, akinek rossz a lelkiismerete – mondta Agatha visszafordulva, és csillogott a szeme.
– Arra még nem is gondolt, hogy ártatlan a fickó, és csak mi ijesztettük meg? – kérdezte Charles.

– Maga meg én? Miért?
– Ha magát faggatná ki két illető, akik minden jel szerint utána még követnék is, és egyikük a legfőbb gyanúsított felesége, egyben a kettes számú gyanúsított, nem lenne ideges?
– Csak ha én követtem el a tettet – mondta Agatha dacosan. – Fogadok, hogy ő a gyilkos.
– Tegnap még Deweyra tette a voksát.
– Jaj, ugyan már, az egészen más volt.
– Hogyhogy?
– Hátborzongató volt, amikor elmesélte, hogy szemkivájással fenyegette Melissát. Ugyanakkor ilyen vadállatiasan fejbe vágni valakit, ahogy Melissával tették… Luke Sheppard pontosan így csinálná.
– Ne hagyja, hogy a fantáziája elragadja. Megalapozott tényekre van szükségünk. Mert egyelőre csak spekulálunk. Mindent elkövettünk, hogy pontos képet kapjunk Melissáról. Biztosra vettük, hogy ha jobban megismerjük a jellemét, ez majd elvezet bennünket a gyilkoshoz. De mit értünk el? Adva van egy labilis, hatalmaskodó nő, akit, hogy egészen őszinte legyek, bárki megölhetett. És James a kirakós központi eleme. Nélküle a sötétben tapogatózunk.
– Akkor is folytatnunk kell, amit elkezdtünk – mondta Agatha. – Jamesszel nem számolhatunk. Ha tisztázzuk a nevét, s ő az újságokból értesül erről, bárhol legyen is, talán majd visszajön.
– Magához, Aggie? Csak nem reméli, hogy még boldog lehet a házassága?
– Én csak annyit szeretnék tudni, hogy életben van-e – mondta Agatha a tányérjába bámulva. Nem bírt belenézni Charles szemébe.
– Na és mi legyen a következő lépésünk?
Agatha eltöprengett. Nem akarta beismerni, hogy zsákutcába jutott, nehogy Charles összecsomagoljon és hazamenjen, mert akkor ő magára marad. Hová lett a régi Agatha Raisin, akinek senkire sem volt szüksége? Lehet, hogy igenis szükségem volt másokra, látta be búvalbélelten, csak soha nem vallottam be.
Aztán felderült az arca.
– Hát persze! A kórház. Mint feleségnek jogom van érdeklődni James állapota felől az orvosánál.
– Jó. Holnap odamegyünk. – Agatha megkönnyebbülten sóhajtott. – De előtte még le kéne ülnünk, hogy összeírjuk, amit tudunk, és rendezzük a gondolatainkat. És akkor ott van még Melissa húga, Julia is. Igazán vehetnénk magunknak a fáradságot, hogy elugorjunk Cambridge-be, és beszéljünk vele még egyszer. Eddig kizárólag a szexre és a szerelemféltésre összpontosítottunk, és megfeledkeztünk a másik legfőbb indítékról, a pénzről.

MÁSNAP REGGEL Agatha korán kelt, és alig várta, hogy elinduljanak Mircesterbe, Charles azonban hajthatatlan volt:
– Előbb az agymunka.
Agatha bekapcsolta a számítógépet. Macskái pajkos hangulatban leledztek aznap reggel, és mindenáron rosszalkodni akartak amúgy macskamódra, más szóval ráugráltak a billentyűzetre. Charles a kertbe száműzte őket, azután leült Agatha mellé.
– Kezdjük Shepparddel – mondta Agatha. – Pompás alibije van Melissa meggyilkolásának éjjelére, ami már önmagában is gyanús. Az ártatlanoknak általában nincs alibijük. És az indíték? Lehet, hogy Melissa tudott valamit a fickóról, az meg nem akarta, hogy mások is megtudják.
– Na és hogy illeszkedik a képbe James?
– A pokolba! James. Nos, Melissa megemlíthette neki azt a valamit. James meg elmenekül, miután kis híján megölik.
– Egyszerűbb lett volna végezni Melissával, Jamest meg békében hagyni.
– Semmire se jutunk, ha maga egyfolytában az ördög ügyvédjét játssza.
– Jól van. Folytassa csak.
– Lehet, hogy Sheppard továbbra is gyűlölte Melissát. Lehet…
– Van egy ötletem. Lehet, hogy James nem is tud Melissa meggyilkolásáról. Rögtön az őt ért támadás után eliszkolt. Talán amnéziás. Talán nem olvas újságot.
– Úgy érti, hogy amennyiben életben van, nála lehet az ügy kulcsa?
– Úgy valahogy. Aztán ott van Jake és bandája, akiket a széplelkű Miss Simms zűrös fickóknak nevezett. Meg Melissa elvonókúrája. Ez az!
– Most meg mi van?
– Megkérdezzük a húgát, hogy mikor, hol és milyen körülmények között került sor Melissa gyógykezelésére. Vajon lőtte is magát?
– Akkor biztosan tiszta volt, amikor utoljára találkoztam vele – mondta Agatha. – Normális pupillák, sehol egy szúrásnyom a karján. Egyszerűen nincs elegendő információnk, Charles. Induljunk már a kórházba!
– Tudom, hogy úgyse nyugszik addig. Szóval, felőlem mehetünk.

A MIRCESTERI KÓRHÁZ a város szélén állt: csillogó-villogó, modern épület, mely a centrumban lévő s időközben szállodává alakított régi, Viktória korabeli kórházat váltotta fel.
– Ezt nézze! – kelt ki magából Agatha, amikor begördültek a kórházi parkolóba. – Fizetni kell a parkolásért.
– Manapság nyilván minden fityingre szükségük van. Ne feledje, Aggie, hogy mikor jött létre az egészségügyi szolgálat. – Agatha fintorogva fogadta az életkorára tett célzást. – Mindenki számára elérhető, ingyenes szolgáltatásnak indult. Most meg szétesik az egész. És azért esik szét, mert nemcsak hogy rosszul igazgatják a rendszert, de újabban mindenki a

legmodernebb eljárásokra tart igényt: ingyenes csípőprotézis, ingyenes szívátültetés, s ez mind egy vagyonba kerül.
– Szerintem akkor is gazemberség fizetőssé tenni a parkolást – mormogta Agatha. – Mit gondol, sokáig leszünk bent?
– Annyi pénzt dobjon be, ami elég pár órára.
Bementek a kórházba, mialatt Agatha tovább zúgolódott. Arra a kérésükre, hogy beszélni szeretnének az orvossal, aki felállította James Lacey diagnózisát, azt a választ kapták, hogy várjanak. Tehát vártak. És vártak, és vártak. Agatha idegesen átlapozott egy sor régi háztartási magazint, de alig fogta fel, amit olvas. Már épp azon volt, hogy a maga agathás módján kiveri a balhét, amikor magas, vékony férfi lépett oda hozzájuk fehér köpenyben.
– Dr. Henderson vagyok, James barátja. Nagyon sajnálom, Mrs. Lacey. Hallom, még semmi hír.
– Sajnos nincs – mondta Agatha. – Épp az ő állapotáról szeretnék beszélni önnel.
– Jöjjenek velem. Most van egy kis időm. – Fényes kórházfolyosókon át zsúfolt kis irodahelyiségbe vezette őket. – Foglaljanak helyet. Csak azt mondhatom el, amit már úgyis tud: Jamesnek agydaganata van. Kemoterápiával akartunk próbálkozni. Már meg is volt az első kezelés időpontja, amikor a beteg eltűnt.
– Milyen lelkiállapotban volt James, amikor utoljára látta? – kérdezte Charles.
– Mélyen megdöbbent és zaklatott volt. Sokat kérdezett az alternatív megoldásokról. Főleg a tudat testre gyakorolt hatalma érdekelte. Azt hallotta, hogy Kaliforniában hangkazettával gyógyítanak, amit ha az ember lejátszik, megtanulhatja tudati úton leküzdeni a betegséget. A diétáról is érdeklődött. Mondtam neki, hogy néha csakugyan történnek csodák, az ő esetében azonban egyedül a kemoterápia jöhet szóba. Sajnos én nem hiszek a csodákban.
– Pedig az előbb azt mondta, hogy néha megtörténnek – mutatott rá Agatha.
– Az én praxisomban még nem került rá sor, de némelyik kollégám látott már ilyet. Előfordulhat, hogy a hit ugrásszerű felerősödése helyreállítja az immunrendszert, én azonban agnosztikus vagyok, és a véletlennek tudom be az effajta gyógyulásokat. James arra kért, hogy javasoljak neki egy pszichiátert. Minden bizonnyal abban reménykedett, hogy az majd kitanítja egy-két mentális manőverre.
– Pszichiátert? Itt, ebben a kórházban? – kérdezte Agatha.
– Dr. Windsor.
– Beszélhetnénk vele?
Az orvos az íróasztalán lévő telefonért nyúlt.
– Egy pillanat. Mindjárt kiderítem, hogy ráér-e.
Elfordult tőlük, és beütötte a melléket.

– James Lacey felesége van itt nálam egy barátjával – mondta a telefonba. – Volna egy perce a számukra?
Recsegő hang jött a kagylóból.
– Rendben – mondta dr. Henderson. – Máris átküldöm őket.
Azzal letette.
– Szerencséjük van. Tizenöt perce van a következő betegéig. Amikor kimennek, forduljanak balra, és menjenek vissza a folyosón a bejelentkezésig, kövessék a pszichiátriára vezető jelzéseket, ott majd találnak egy kis várót, ott fogja várni magukat.
Elsiettek, és a doktor instrukcióit követve megérkeztek a pszichiátriára. Agatha amolyan tipikus pszichiáterre számított, valami drabális, német akcentussal beszélő, szakállas férfiemberre, így aztán ugyancsak meglepődött a sportzakós, vékonydongájú emberke láttán, aki túl fiatalnak látszott ahhoz, hogy pszichiáter legyen.
– Dr. Windsor vagyok – mutatkozott be, és megrázta a kezüket. – Üljenek csak le. Szóval még nem került elő a férje?
– Sajnos nem – mondta Agatha. – Úgy tudjuk, James azért kereste fel magát, hogy tudakozódjon, gyógyítható-e a rák az elme erejével.
– Valójában egyáltalán nem erről volt szó. Normális esetben még a legközelebbi hozzátartozónak se adnám ki a betegeimmel kapcsolatos információkat, de Mr. Lacey érdeklődése nekem inkább tudományos jellegűnek tűnt, így azt hiszem, nyugodtan megoszthatom önökkel, hogy mire is volt kíváncsi.
– Mire? – Agatha gombszemét a pszichiáterre szegezve előredőlt a székében.
– Az antiszociális személyiségzavar tüneteiről kérdezett. Nem egy bizonyos személy miatt érdekelte a téma, azt mondta, azért kell tájékozódnia, mert könyvet ír.
– Meglep, hogy időt szakított rá, pedig nem is volt a páciense – mondta Charles.
– Megfizette az időmet. A városi magánrendelőmben találkoztam vele.
– Mi is utánaolvastunk ennek a betegségnek – mondta Agatha kedveszegetten hátradőlve a székében. Ezek szerint James már jóval őelőttük azonosította Melissa baját. Na bumm!
Charles viszont megkérdezte:
– Volt esetleg valami konkrétum, ami érdekelte Jamest?
– Igen, tulajdonképpen volt. Tudni akarta, hogy ha egy ilyen személyiség visszautasításra talál valakinél, vajon üldözni fogja-e azt a valakit. Azt feleltem, hogy ez nem gyakori, mert jóllehet az ilyen beteg nem érez bűntudatot, rendkívül sértődékeny. Azt is megkérdezte, létezhet-e barátság két ilyen ember között. Erre pedig azt válaszoltam, hogy legföljebb összefogásról lehet szó közöttük, a barátság kizárva. Mr. Lacey újból találkozni akart velem, de én elutasítottam.

– Miért? – kérdezte Agatha.
Dr. Windsor arca elsötétedett.
– Volt egy telefonom, mialatt Mr. Lacey nálam volt. Egy másik szobában vettem fel. Elég hosszan beszéltem. Amikor visszajöttem, Mr. Lacey ugyanott ült, mint amikor magára hagytam. De miután elment, több aggasztó dologra is felfigyeltem. Két íróasztalfiók félig nyitva volt, mintha valaki sietve csukta volna be, és esküdni mertem volna rá, hogy több aktát is elmozdítottak a helyéről az iratszekrényben, régi aktákat, amiket még a kórházból hoztam el. Pedig a szekrény zárva volt. A titkárnőmet nem okolhattam, mert kimenőt adtam neki aznap estére. Mondtam már, hogy este volt? Nem? Szóval, este volt, mert csak munkaidő után tudtam bepasszírozni Mr. Laceyt. Felhívtam, és megvádoltam, hogy feltörte az iratszekrényemet. Ő mindent letagadott, méghozzá igen vehemensen. Megmondtam neki, hogy nem fogadhatom többet. Nem bíztam benne. Persze nem töltöttem vele elég időt, de lehetséges, hogy ő is ugyanannak a személyiségzavarnak egy enyhébb formájában szenvedett, ugyanakkor abban is biztos vagyok, a lehetetlenséggel határos, hogy egy ilyen beteg tudatában legyen a saját állapotának. – Ránézett az órájára. – Ez minden, amit mondhatok.
Charles és Agatha kiballagott a parkolóba.
– Két ember – mondta Agatha izgatottan. – James rájött valamire, de vajon mire? És ki lehet az a másik?
– Talán az egyik férj.
– Bárcsak ki tudnánk deríteni valahogy. Mi lenne, ha betörnénk, és átnéznénk a…
– NEM! Nem és nem.
– Csak futó ötlet volt. Korán van még. Mennyi idő alatt érnénk Cambridge-be?
– Lássuk csak – mondta Charles. – Az elkerülő úton ki az A40-esre Oxford felé, aztán végig az M40-esen, majd az M25-ösön, végül rá az M11-esre Cambridge-ig, ez úgy két és fél óra. – Névjegykártyát halászott elő a zsebéből. – Nézzük, hol is lakik. A Boxted Roadon. Van Cambridge-térképe?
– Nincs, de majd útközben veszünk egyet.

AGATHA MÉG OLYANKOR IS fárasztónak találta az autópályán való furikázást, amikor nem ő vezetett. Miután elhagyták Oxford külvárosát, becsukta a szemét, és végiggondolta, ki mindenkinek lehet köze a gyilkossághoz. Elszenderedett, és arról álmodott, hogy Dewey éles késsel közelít felé, közben meg azt mondogatja: „új szem kell neked, babácskám”. Riadtan ébredt fel, és kábán pillogott körbe.
– Hol vagyunk?
– Az M11-esen – mondta Charles. – Most már nincs messze. Ha odaérünk Cambridge-be, még a Queen’s Road előtt lekanyarodunk a Madingley Roadról

a Grange Roadra, és körülbelül a harmadik jobb kézre eső utca lesz az. Lehet, hogy telefonálnunk kellett volna. Talán nincs is otthon.
– Azért csak tegyünk egy próbát, ha már idáig eljöttünk. Ha rátelefonálunk, megtörténhetett volna, hogy elhajt minket, főképp, ha bűntudata van.
A napsütést a Cotswoldsban hagyták. Cambridge egyetemi városa fölött egyhangú szürkén terpeszkedett az ég.
– Cambridge megelőzi Oxfordot gógyiban – jegyezte meg Charles.
– Hogyhogy?
– Oxfordban már évek óta a sznobizmus egy elferdült változata uralkodik. Elutasítják a magániskolák eszes diákjait, és inkább az állami iskolákból jövő diákoknak kedveznek. Öreg hiba. Nemcsak a tehetősek fizetnek a gyerekek taníttatásáért, hanem gyakran azok a gondos szülők is, akik akár jelzálogkölcsönt vesznek fel, csak fizetni tudják a tandíjat, és a gondos szülők gyerekei többnyire jó eszűek. Ennek ellenére Oxfordnak még mindig megvan a vonzereje. Biztos az időjárása miatt. Elég cudar tud lenni errefelé a klíma, és telente mindenhová begyűrűzik a lápvidékről érkező hideg köd. Nézzük csak, ez már a Madingley Road. Figyelje a Grange Roadot.
– Ez az – mondta Agatha –, itt, jobbra.
– Ühüm. Na és akkor egy, kettő, három. Áhá, a Boxted Road. Milyen puccos. Nem kevés pénz kell ahhoz, hogy valaki egy ilyen villában lakjon. Hányas szám?
– Tizenhárom, és nem, nem vagyok babonás.
Charles leparkolt, kiszálltak.
– Bárcsak hoztam volna kabátot – nyafogta Agatha a csupasz karját dörzsölgetve. – Az utca végében mintha ködöt látnék. De nyáron nincs köd.
– Cambridge-ben van – mondta Charles. – Lássuk, otthon van-e a nő.
Végigsétáltak a virágtalan előkertet átszelő gyalogösvényen. Csak babérbokrok szegélyezték a téglaösvényt.
– Zajt hallok odabentről – mondta Charles, és becsöngetett.
Fiatal férfi nyitott ajtót.
– Mrs. Fraser itthon van? – kérdezte Charles.
A fiatalember hátrafordult, és teli torokból elbődült:
– Julia! – Kinyílt egy ajtó a sötétbe borult folyosón, és megjelent Julia Fraser.
– Egek, mit keresnek maguk Cambridge-ben? – kérdezte. – Jöjjenek be. – Azzal beterelte őket az otthonosan rendetlen nappaliba.
– Ez a fia volt? – kérdezte Agatha.
– Nem, szobát adok ki diákok részére. Gondolom, azért jöttek, hogy újabb kérdéseket tegyenek fel nekem, de ez már több a soknál. Tudom, hogy maga – nézett Agathára – bizonyára nagyon szeretné megtalálni a férjét, de én nem segíthetek. Megmondtam, hogy évekkel ezelőtt megszakítottam a kapcsolatot Melissával.

– Nem erről van szó – mondta Charles. – Úgy néz ki, James Lacey az eltűnése előtt egy kis kutatást végzett; nem tudjuk, miért. Ön azt mondta, hogy a nővérénél személyiségzavart diagnosztizáltak. James az iránt érdeklődött a mircesteri kórház egyik pszichiáterénél, hogy megszokott dolog-e, ha két ilyen ember összeáll.
– Vagyis azért tették meg ezt a hosszú utat, hogy megkérdezzék, volt-e Melissának egy ugyanolyan elmebajos barátja? Honnét tudhatnám?
Agatha körülnézett a kellemes, ám elhanyagolt nappaliban, és hallgatta a házban tanyázó diákok mennyezeten átszűrődő zajongását.
– Arra is kíváncsiak lennénk, mennyi pénze volt Melissának. Úgy értem, látszólag kényelmesen élt. Ő nem volt rászorulva a diákbérlőkre.
– Elmondom, amit tudok – felelte Julia –, ha cserébe megígérik, hogy nem háborgatnak többet. Olyan dolgokat hoznak föl, amiket én inkább elfelejtenék.
Charles Agathára nézett, aki bólintott.
– Megegyeztünk – mondta Charles.
Julia hátradőlt a székében, és félig lehunyta a szemét.
– Apánk… tudnak róla valamit?
Megrázták a fejüket.
– Peterson ezredes gazdag földbirtokos volt, hatalmas birtoka terült el Worcestershire-ben. Otthon ő volt az úr. Elnyomta anyámat, akinek szinte semmi beleszólása nem volt a nevelésünkbe. Melissa már kicsi korától fogva azon mesterkedett, hogy engem higgyenek a rossz gyereknek. Apám imádta őt, tökéletesnek látta. Nagy pofon volt neki, amikor kiderült, hogy Melissa kábítószerezik. A nővérem akkoriban egy chelsea-i lakásban élt, amit apánk vett neki. Anyánk meghalt, amikor még épp csak kamaszodni kezdtünk. Aztán Melissa túladagolta magát. Apa átszállíttatta őt egy londoni kórházból a mircesteri kórház pszichiátriai osztályára, hogy szemmel tudja tartani. A Melissa okozta csalódás megrengette az egészségét. Röviddel azután, hogy a nővéremet kiengedték, apánk súlyos agyvérzést kapott. Mindenét Melissára hagyta. Nekem csak egy levelet hagyott a végrendeletéhez csatolva, amit nem sokkal korábban megváltoztatott. Azt írta benne, hogy mindig gonosz voltam, és az is csak az elvetemültségemet igazolja, hogy rászoktattam Melissát, az ő kicsikéjét a drogokra. Nekimentem Melissának. Majd' szétrobbantam a dühtől. Sose fogom elfelejteni azt a jelenetet. Ő csak nevetett, de úgy, hogy még a könnye is kicsordult. Természetesen eladta a családi házat a földdel együtt.
– De hiszen az apjukat nyilván tájékoztatták az elmebetegségéről.
– Valószínűleg, de ő alighanem ezt is annak tudta be, hogy a gonosz Julia rászoktatta Melissát a kábítószerekre. Akkor én már férjnél voltam. A férjem elég ügyetlenül bánt a pénzzel. Igazából ez a ház volt minden, ami rám maradt a halála után. Megélhetési célból kezdtem szobákat kiadni.

– Most, hogy megörökölte a pénzt, erre már nem lesz szükség, nem igaz?
– De. Csak még mindig nem tértem magamhoz az első döbbenetből. Meg kell hagyni, Melissa alig költött. Pedig azt hittem, hogy a pénz javát már elherdálta.
– Na és mennyi maradt? – kíváncsiskodott Agatha.
– Törődjön a maga dolgával. Így is eleget mondtam.
– Igazán kedves, hogy időt szentelt nekünk – hálálkodott Charles elbűvölően mosolyogva. – De bizonyára ön is szeretné tudni, hogy ki a nővére gyilkosa.
– Nem igazán. Hacsak nem azért, hogy kezet rázzak vele. Tiszta szívemből gyűlöltem Melissát. Imádtam az apámat, de a nővérem kisajátította magának a szeretetét, miatta volt olyan szörnyű a gyerekkorom. De nem én öltem meg, és ha tudni akarják, a gyilkosság éjjelén itthon voltam a diákokkal. Most pedig kérem, távozzanak.
– Nincs valaki még régről, abból az időből, amikor Melissa elvonókúrán volt, akinek a nővére esetleg árthatott? Arra gondolok, hogy talán a múltjában kell keresnünk a gyilkosát.
– Egy barátját sem ismertem. Jobban belegondolva szerintem nem is voltak barátai. Könnyen megkedveltette magát az emberekkel, de mert soha nem tudta tartósan megjátszani magát, kivéve apánk előtt, mind hamar lemorzsolódtak mellőle. De most már tényleg menjenek.
Távozóban Agatha megszólalt:
– Kár, hogy van alibije. Micsoda indíték!
– Tudom – értett egyet Charles. – Nézze ezt a ködöt! Üljünk be valahová enni, hátha közben kitisztul.
Elhajtottak a Pembroke Streetről nyíló többszintes parkolóba, és gyalogszerrel közelítették meg a centrumot, ahol egy olasz étteremre esett a választásuk.
– Nos tehát – mondta Agatha, miután pizzát rendeltek –, mit tudtunk meg? Nem sokat.
– Milyen kár, hogy ez nem detektívregény – kesergett Charles –, mi pedig nem profi nyomozók vagyunk, akik úton-útfélen irodalmi idézetekkel dobálóznak, mert akkor most bebizonyítanánk, hogy Julia egy bábut ültetett oda maga helyett a nappalija ablakába, hogy átverje a diákjait, mialatt ő szépen elhajtott Carselyba, és meggyilkolta a nővérét. Gondoljunk csak bele, mekkora vagyon hullt egyszerre az ölébe.
– És még csak fel se kavartuk az állóvizet – mondta Agatha. – Úgy értem, ha a bűnös azok között lenne, akiket kikérdeztünk, szerintem mostanra már leleplezte volna magát.
– Például úgy, hogy megpróbál a magácska életére törni?
– Nem feltétlenül. De megpróbálna elriasztani minket.
– Julia meg is tette többé-kevésbé.

– Nem, az elriasztás nálam azt jelenti, hogy az illető valami olyasmit mond: „szálljanak ki, különben csúnyán ráfaragnak.” Nem hecceltünk fel senkit. A mindenségit, Charles, miért pont pizzát rendeltünk? Ennek olyan az íze, mint a vizes papíré.
– Egye csak meg. – Charles kikukkantott az ablakon a ködben mozgó szellemszerű figurákra. – Azt hiszem, kénytelenek leszünk itt éjszakázni, Aggie. Ilyen időben nem tudunk hazavezetni.
Ám Agatha nem óhajtotta szállodában tölteni az éjszakát Charlesszal.
– Azért megpróbálhatnánk – mondta. – Maga állította, hogy Cambridge ködös város. Fogadok, hogy mire kiérünk a külvárosba, az ég is kitisztul.
Charles a Milton Keynes és Buckingham felé vezető országút mellett döntött, mondván: ködben ő nem fog kimenni az autópályára.
Mire elaraszolgattak a bedfordi elkerülő útig, még cudarabb lett a ködhelyzet.
– Nicsak, egy autóscsárda – mondta Charles, és nagy ívben letért az útról. – Jobb lesz, ha itt megalszunk.
– Majd én fizetek – vágta rá Agatha. – Végig maga vezetett.
Odabent kategorikusan két szobát foglalt.
– Most komolyan – nyafogott Charles, nem törődve vele, hogy a pult mögött álló portás a szemét mereszti rájuk –, a kétágyas olcsóbb lett volna. És sokkal kellemesebb.
Agatha rá se hederített. Átvette a kulcsokat a portástól, és az egyiket odaadta Charlesnak.
– Tudassa velem, ha eszébe jut valami. A szobámban leszek.
– Az jutott eszembe, hogy vacsorázni kéne. Van itt étterem? – fordult Charles a portáshoz.
– Hogyne, uram. Arra találják, a bal oldali, kétszárnyas ajtó mögött.
– Akkor hétkor vacsora – mondta Charles. – A fél fogamra se volt elég az a pizza.
Amikor Agatha visszavonult a szobájába, hálás volt, hogy végre egy kis nyugalma van. Levetkőzött, és ráérősen megfürdött, aztán kimosta a fehérneműjét, és legjobb tudása szerint megszárította a hajszárítóval.
Még nem volt ideje felöltözni, amikor kopogtattak. Hirtelenjében az ágytakarót csavarta magára, úgy nyitott ajtót. Charles egy szvettert nyújtott felé.
– Eszembe jutott, hogy van még egy a kocsiban.
Agatha boldogan elfogadta a pulóvert.
– Oszlik már a köd?
– Nem, épp ellenkezőleg.
– Mennyi az idő?
– Mindjárt hét.
– Sietek.

Amikor Charles elment, Agatha felvette a nyirkos alsóneműt meg a ruháját, és belebújt Charles szvetterébe. Kék kasmír, Jamesnek is van egy ilyen. Bárcsak ne hasítana belé a fájdalom, valahányszor Jamesre gondol.
Az étterem zsúfolásig tömve volt a köd miatt megfeneklett utazókkal. Ők szerencsére sarokasztalt kaptak.
– És most? – kérdezte Agatha, miután halat rendeltek sült krumplival.
– Fogalmam sincs – mondta Charles. – Ha engem kérdez, minden irányban zsákutcába futottunk.
– Csak ki tudnánk valahogy ugratni a nyulat a bokorból… Tudom már, menjünk vissza a múltkori szerkesztőhöz, és adjunk be neki egy mesét arról, hogy rájöttünk, ki a gyilkos, és már csak az utolsó bizonyítékmorzsa hiányzik.
– Veszélyes lenne. Nem elég, hogy a fickó rögtön a nyomunkba eredne, de a teljes mircesteri rendőrség is a nyakunkon lenne. Kérdőre vonnának, és nevetségessé válnánk, amikor kiderül, hogy nem tudunk a világon semmit, a gyilkos meg nagyobb biztonságban érezné magát, mint valaha.
– Hát akkor erre még aludni kell egyet. Hány órára kérjünk ébresztést?
– Nyolcra. És egyből indulunk, majd menet közben megreggelizünk.

HANEM AMIKOR MÁSNAP REGGEL útnak indultak, Agathának továbbra sem volt egy fia ötlete se. Bágyadt napfény derengett át a finom ködpárán, de az előző napi undok gomolygás már eloszlott. Agathának egyfolytában járt az agya. Az volt az érzése, hogy ha nem áll elő sürgősen valamivel, akkor Charles le fog lépni. Agatha Raisin utált kiszolgáltatva lenni, mégis attól tartott, hogy Charles nélkül feladná a vadászatot, és depresszióba süllyedne.
Úgy határoztak, hogy nem állnak meg reggelizni, hanem egyenest hazamennek Carselyba. Agatha elfojtott egy ásítást. Pocsékul aludt.
Azután Charles kimondta azt, amitől Agatha előre rettegett.
– Ideje megnéznem, mi a helyzet otthon. A jelek szerint amúgy is zsákutcában vagyunk.
Agatha nem felelt. A büszkesége megakadályozta, hogy könyörögjön Charlesnak, vagy akár csak annyit kérdezzen tőle, később visszajön-e még.
– És meg is érkeztünk – mondta Charles, amikor megállt Agatha háza előtt. – Szedem a cókmókom, és már itt se vagyok. Ne készítsen nekem reggelit.
– Charles – szólalt meg Agatha vékony hangon –, nyitva van az ajtó.
– Doris Simpson?
– Ő nem ma szokott jönni.
– Akkor hívom a zsarukat.
– Ne, nem hinném, hogy a betörő fényes nappal követte el a tettét.
Kiszálltak a kocsiból, és együtt mentek az ajtóhoz.
– Ezt bizony felfeszítették – mondta Agatha. – Nézze a szilánkokat.
– Mi van a méregdrága riasztójával?

– Elfelejtettem bekapcsolni – sápítozott Agatha. – Jaj, a macskáim! Mi van a macskáimmal? Muszáj bemennem.
Berontott a házba, és meg se állt a nappaliig.
– Nem vitték el se a tévét, se a rádiót. Ezt nézze meg!
Charles bement utána a nappaliba. Agatha sarokban álló íróasztalának fiókjai nyitva lógtak, papírjai szerteszóródtak a földön, és még be volt kapcsolva a számítógép.
– Ez az! – ujjongott Charles. – Végre felpiszkáltunk valakit. A behatoló a papírjai között kutakodott, Aggie, nyilvánvalóan azt akarta tudni, hogy jutottunk-e már valamire. Maga keresse meg a cicákat, én hívom a rendőrséget.
Agatha a macskáit szólongatva átment a konyhába. Ekkor vette észre, hogy tárva-nyitva áll a konyhaajtó. Cicái a fűben hemperegtek a napon. Leguggolt melléjük, és megcirógatta meleg bundájukat.
Aztán Charles kiáltása ütötte meg a fülét:
– Fred Griggs úton van ide. Főzök kávét.
Agatha bement a konyhába.
– Semmihez se kéne hozzányúlni. Az ujjlenyomatok miatt.
– Nem hinném, hogy a betörőnk kávészünetet tartott. – Charles megtöltötte és bekapcsolta a vízforralót.
Fred Griggs tűnt fel az ajtóban, mindkettőjükre a frászt hozva.
– Elvittek valamit? – kérdezte a rend őre, és elővette a noteszét. – Már beszóltam a kapitányságra. Hamarosan itt lesznek.
– Azt hiszem, inkább megvárom, amíg befutnak – mondta Agatha –, legalább nem kell kétszer elmondanom ugyanazt. Az emeleten még nem néztem szét.
– Magával tartok – mondta Charles Frednek. – Addig gondoskodjon a kávéról, Aggie.
Kisvártatva már vissza is jöttek.
– Volt a bőröndömben egy paksaméta a birtokkal kapcsolatos gazdasági kimutatásokkal – mondta Charles. – Széjjeldobálták az egészet. Az éjjeliszekrényét is feltúrták.
– Mi van Mr. Lacey házával? – kérdezte Fred. Agatha és Charles megrökönyödve nézett egymásra.
– Járjunk utána – mondta Charles.
– Van kulcsuk? – kérdezte Fred.
– Igen, a tűzhely melletti kampón. Jaj, eltűnt.
– Ilyen hülye helyre tenni… – kezdte Charles, de Agatha közben már kiszaladt az ajtón.
Fred és Charles követte őt James házához.
– Az ajtó csukva – állapította meg Fred. Megpróbálkozott a kilinccsel. – És zárva.

– Ugyanaz a kulcs nyitja a hátsó ajtót is – mondta Agatha –, és bárki volt is a betörő, a hátsó ajtómon távozott.
Megkerülték James házát, és nyitva találták a hátsó ajtót – a kulcs a zárban. Benyomultak a nappaliba. Papírok szanaszét szórva. Mindent felforgattak ugyanúgy, mint Agathánál.
Agatha hirtelen leroskadt, és a kezébe temette a fejét. Fred meghallotta a szirénák vijjogását.
– Jobb lenne visszamenni a szomszédba.
Charles felsegítette Agathát, és Freddel az élen hazamentek. Bill Wong jött elébük, kerek képén az aggodalom ráncai.
– Mit művelt már megint, Agatha?
– Én semmit! – így Agatha a sokkhatástól rikácsolva. – Betörtek hozzám.
– Üljünk le, és vegyük végig – mondta Bill. Egyik oldalán egy rendőrnő, a másikon egy nyomozótiszt feszített.
Mindnyájan a konyhaasztal köré gyűltek. Agatha fáradt magyarázkodásba kezdett, hogy elmulasztotta beüzemelni a riasztót, s hogy botor módon a konyhában, kampóra akasztva tartotta James házának kulcsát.
– Csak az nem fér a fejembe – mondta –, honnét tudta a tettes, hogy nincs bekapcsolva a riasztó.
Bill odabiccentett a nyomozótisztnek, aki erre kiment, de pár pillanat múlva visszajött.
– Elvágták a vezetékeket.
– És semmilyen értéket nem vittek el? – kérdezte Bill.
– Első ránézésre nem – mondta Agatha. – Akárki tette, minden bizonnyal arra volt kíváncsi, hogy tudunk-e valamit a gyilkosságról.
– És tudnak? – kérdezte Bill élesen. – Azon kívül, amit már elmondtak nekem.
– Semmi többet – mondta Agatha. Charles ránézett, és azon tűnődött, vajon Agatha tényleg megfeledkezett-e a pszichiáterről, vagy szándékosan hallgat róla.
Odakintről kocsizajt hallottak.
– Ezek a helyszínelők lesznek – mondta Bill felállva. – Majd James házában kezdenek. – Aztán Fred Griggshez fordult: – Kérdezősködjön a faluban, hátha valaki hallott vagy látott valamit.
Megszólalt a telefon, és Agatha a konyhában vette fel.
Mrs. Bloxby hívta.
– Most hallom, hogy betörtek hozzád. Segíthetek valamiben?
– Nem hiszem – mondta Agatha –, illetve talán mégis: körbeérdeklődhetnél, hogy nem láttak-e valakit az éjjel az Orgonás-dűlő környékén ólálkodni.
– Te merre voltál?
– Cambridge-ben – mondta Agatha. – Majd elmesélem.
– Szóval Cambridge-ben voltak – mondta Bill, amikor Agatha letette. – Csak nem az áldozat húgát faggatták ki?

– Csak elcsevegtünk vele – mondta Agatha. – Aztán a köd miatt kénytelenek voltunk valahol megszállni éjszakára. Na már most senki sem sejthette, hogy nem jövök haza. Hirtelen döntés volt.
– Vagyis a tettes lesben állt, és mázlija volt – mondta Bill. – Melissa húga nem lehetett, mert vele Cambridge-ben találkoztak, és nem tudom elképzelni, hogy kocsiba ült volna abban a fene nagy ködben.
– Hacsak nem követett minket – mondta hirtelen Charles. – Nem figyeltem, hogy jön-e utánunk valaki. Semmi okom nem volt rá.
– És miért kellett volna követnie magukat? – kérdezte Bill türelmesen.
– Mert pompás indítéka volt, és ha ő tette, a nyomunkba szegődött volna, hogy lássa, merre szaglászunk tovább.
– Miért? Hisz' jó alibije van. A diákbérlői megesküsznek rá, hogy egész idő alatt otthon tartózkodott, amikor Melissát meggyilkolták.
– Honnan tudhatnák ők azt? Úgy értem, ha a nő az éj leple alatt indult, és az autópályán ment, akkor két és fél óra alatt odaérhetett.
– Az oda-vissza öt óra – jegyezte meg Bill. – Ez elég sok idő.
– A diákok későn kelők – mondta Charles. – Tegyük fel, hogy éjjel kettőkor távozott, s a gyilkosságot is belekalkulálva, mondjuk, nyolcra otthon volt. A diákok semmit se vettek volna észre. Ha valaki jó éjt kíván az embernek, aztán a reggelinél újra látja, természetesen arra következtet, hogy egész éjszaka ott volt. Lépésben jöttünk át a ködön. Könnyedén követhetett minket, és akkor azt is látta, hogy betértünk az autósvendéglőbe.
– Előfordulhatott volna, hogy csak enni álltak meg.
– Tehát a parkolóban várakozott. Nagyon jól rálátni a kivilágított portára, így a köd ellenére jól láthatta, amikor szobát foglalunk.
Bill megdörzsölte az arcát.
– Ezen még csiszolni kell.
– Sehogy se értem – fakadt ki Agatha –, hogy lehet az, hogy egy fia ujjlenyomatot vagy cipőnyomot se voltak képesek felmutatni a Jamest ért támadás és Melissa megölése után. Elég sok helyszínelős sorozatot nézek, a hajból, elemi szálakból, cipő- és ujjlenyomatokból egy csomó mindent…
– Manapság rettenetesen sokat kell várni, míg megjönnek az eredmények a laborból. Mindenesetre az elkövető kesztyűt viselt. James esetében elmosódtak a cipőnyomok; Melissa gyilkosa pedig rendkívül körültekintő volt. Letörölte az összes ujjlenyomatot, sőt még fel is porszívózott.
– Bele kéne nézni a porzsákba, hátha maradt benne valami…
Bill megrázta a fejét.
– Van egy olyan érzésünk, hogy az elkövető a saját porszívójával dolgozott.
– Ez egyre őrjítőbb – sopánkodott Agatha. – Hogy vonszolhatott keresztül a falun egy porszívót úgy, hogy senki se látta meg?
– Talán autókhoz használatos, kézi típust használt – mondta Bill. – Úgy véljük, hogy a gyilkosságot hidegvérrel követték el, és gondosan kitervelték.

A KIHALLGATÁS UTÁN Agatha és Charles úgy határozott, átugranak Mrs. Bloxbyhoz, hogy ne legyenek láb alatt, amíg a helyszínelők a munkájukat végzik.
– Minden csupa ujjlenyomatpor lesz – nyafogta Agatha. – Azt hittem, ma már fénycsöveket használnak.
– Engem ne kérdezzen – felelte Charles. – Halvány gőzöm sincs róla.
– Nem haza akart menni?
– Még maradok egy kicsit. Kezdtek unalmassá válni a dolgok, de most javult a helyzet.
Agatha le volt törve. Habár gyakran támadt olyan érzése, hogy pusztán alkalmi kikapcsolódást jelent Charlesnak, nem örült, hogy megerősítést nyert a gyanúja.
Mrs. Bloxby éppen akkor ért vissza a paplakba, amikor megérkeztek a házhoz.
– Ó, ti szegények – mondta. – Gyertek csak be. Mrs. Allantól jövök.
Agatha homályosan emlékezett rá, hogy Mrs. Allan egy bántalmazott feleség, aki a tanácsi lakótelepen lakik.
– Megint együtt vannak a férjével?
– Nem, felszívódott a fickó. De hiszed vagy sem, Mrs. Allannek hiányzik, egyre csak azt hajtogatja, hogy nem volt az olyan rossz ember, meg hogy soha nem lett volna szabad feljelentenie.
– Még jó, hogy nincsenek gyerekeik – mondta Agatha. – Nem bírom, ha gyerekeknek kell szenvedniük.
– Jut eszembe – mondta a lelkészné, miközben beterelte őket –, két hét múlva rendezzük a koncerttel egybekötött falusi mulatságunkat, hogy adományt gyűjtsünk a gyermekmentő alapítvány javára. Azon tűnődtem, nincs-e kedved segíteni, Mrs. Raisin. Süteményvásár is lesz.
– Süteményben nem vagyok jó.
– Hírverésben viszont annál inkább. Az a lényeg, hogy minél többen jöjjenek el.
– Kicsit későn szólsz. De megteszem, ami tőlem telik. Add meg a pontos dátumot, az időpontot, és hogy mi a program, aztán majd meglátjuk, mire megyek a helyi lapoknál.
– Mr. Silver barátod nem segíthetne esetleg? A múltkor is olyan ügyes volt.
– Akkor nekem kéne őt elszállásolnom, és egész hétvégén rajtam lógna. Ezt most nem bírnám ki. De mindent el fogok követni.
– És nincs még emberünk a megunt holmik standjához. Nem vállalná, Sir Charles?
– Sajnálom. Nekem lassan haza kell mennem. Mellesleg nyilván maga is tudja, hogy van ez a megunt holmikkal: az emberek az egyik évben vásárolnak valamit a segítő szándéktól vezérelve, aztán a következőben

visszateszik a többi kacat közé, míg a végén már a kutya se akar venni semmit.
– De én biztos vagyok benne, hogy óriási sikerünk lesz, ha Mrs. Raisin felel a hírverésért, és idecsábítja a népeket a faluba.
– Sajnálom, ez akkor sem az én műfajom.
– Üljenek le – mondta Mrs. Bloxby. – Reggeliztek már?
– Még nem volt időnk ebben a zűrzavarban – mondta Agatha.
– Sütöttem friss zsemlyét. Teszek bele szalonnát.
Amikor a lelkészné kiment a konyhába, Agatha hátradöntötte a fejét az öreg kanapé díszpárnájára, és becsukta a szemét.
– Ez nem vezet sehová – mondta. – Nem hinném, hogy a betörőt különösebben érdekelte volna, hogy otthon talál-e engem. Egyfolytában egy porszívóval és kalapáccsal felfegyverzett, arctalan embert látok magam előtt.
– Az a sanda gyanúm, hogy ez most kifogott rajtunk, Aggie – mondta Charles.
– Az nem lehet! Tisztáznunk kell James nevét. – Kinyitotta a szemét, és rosszallóan nézett a férfira.
– A helyzet az – mondta Charles –, hogy nekem tényleg haza kell mennem. Felhívtam a nénikémet, mielőtt elindultunk ide. Ma vendégek jönnek hozzánk. És Tarát is hozzák.
– Ki a fene az a Tara? – zsörtölődött Agatha.
– Elbűvölő leányzó.
– Hogy nevezhették el az Elfújta a szélben szereplő ültetvényről!
– Hát, tudja, milyenek a szülők. A fiúk többnyire tradicionális nevet kapnak, mint például a John, a Charles vagy a David. A lányoknak viszont a legbolondosabb neveket képesek adni.
Kezében megpakolt tálcával visszajött Mrs. Bloxby.
Charles jóízűt harapott a szalonnás zsemlyéből.
– Mennyei – mondta. – Hozzám jön feleségül?
– Talán – felelte Mrs. Bloxby kacér kacajjal. Agatha dühödten meredt rá. Egy lelkész neje viselkedjen a pozíciójához méltóan. – No és van már valami elképzelésed, hogy ki törhetett be hozzád? – kérdezte Mrs. Bloxby.
– Én Sheppardre szavaznék – mondta Agatha.
– Igen? És miért?
– Szerintem szívből gyűlölte Melissát. És csak úgy árad belőle a rejtett agresszió.
– Na és a másik férj? – szólalt meg Charles. – Amilyen fondorlatos alak az a Dewey, ő tényleg képes lehetett észrevétlenül behatolni.
– Nem is tudom – mondta Agatha.
– Nem lenne jobb, ha elutaznál egy időre? – vetette fel Mrs. Bloxby. – Belegondolni is szörnyű, milyen könnyű célpontot jelentesz most a gyilkosnak.

– Nem lesz semmi bajom – mondta Agatha. Még hozzá akarta tenni, hogy „itt van nekem Charles”, aztán eszébe jutott, hogy az állhatatlan Charles hamarosan elpályázik, hogy egy Tara nevű, elbűvölő leányzónak csapja a szelet, és minden bizonnyal hosszú hetekre feléje se néz majd Agatha Raisinnek.

Nyolc

ROY SILVER BOLDOGAN igent mondott Agatha meghívására. Roppant trendinek érezte, hogy azt mondhatja irodabeli kollégáinak: a hétvégén leugrik a Cotswoldsba.

Agatha péntek este ment ki elé a moreton-in-marshi állomásra.

– Mintha nem örülne nekem – jegyezte meg Roy Agatha savanyú ábrázata láttán. – Mi baj van?

– Felfrissítsem a memóriáját? James az isten tudja, hol van, és gyilkossággal gyanúsítják, de én se állok gyanún felül. Mindkettőnk házát feldúlták. A gyilkos szabadlábon van, és könnyen én lehetek a következő áldozat. Továbbá úgy volt, hogy Charles majd tartja bennem a lelket, erre elhúzta a csíkot haza.

Roy vézna karjával átfogta Agatha vállát.

– Sebaj, itt vagyok magának én.

Agatha lenyelt egy sóhajtást. Roy nyiszlettebb és sápkórosabb volt, mint valaha. Divatos farmert viselt magasított sarkú, hamis krokodilbőr csizmával. Agatha nem szólt neki előre a falusi mulatságról, mert attól tartott, hogy Roy akkor nem jönne el, és ő nem akart egyedül maradni.

– Mindent el kell mondania a gyilkosságról – mondta Roy, Agatha kocsija felé tipegve.

– Nem nagyon kényelmetlen az a csizma? – szólalt meg Agatha.

– De, viszont magasabbnak látszom benne.

– Elég magas amúgy is. Vidéken nem ez a legmegfelelőbb viselet.

Roy megtorpant, keze az ajtónyitón, és gyászos képet vágott.

– Azt mondja?

– Londonban szuper – vigasztalta Agatha –, csak ide nem jó. Dobja be hátra a táskáját.

– Hoztam mokaszint meg tornacsukát is – mondta Roy, miközben Agatha elindult a kocsival. – Szóval, ki a gyilkos?

– Nem tudom. De ha hazaértünk, keverek magának egy italt, és mindent elmondok.

Ezután a piárszakmabeli ismerőseikről pletykáltak, ám amikor Agatha lehajtott az A44-esről Carsely felé, Roy megpillantott egy hatalmas táblát, rajta a következő felirattal: FALUSI MULATSÁG.

– Minő véletlen, mucikám – mondta Roy gyanakvással teli hangon. – Úgy látszik, itt mindig mulatoznak, valahányszor leruccanok magához.

– Milyen fülledt időnk van – mondta Agatha.

Érezte, hogy Roy haragosan nézi.

– A mulatság. Azért csalt engem ide, hogy befogjon. Emlékszik, mikor a legutóbb bohócjelmezben kellett ugrabugrálnom maga miatt? Soha többé.

– Csak a tombolához kellene valaki – mondta Agatha békítőleg. – Egy-két óráról van csak szó.
– Vagy három-négyről – felelte Roy ingerülten. – Na és a díjak! Régi szardíniás konzervek, barnító sampon, művirágok.
– Én a megunt holmik standjánál leszek.
– Na, az még rosszabb.
– De nem idén. Végigkilincseltem Gloucestershire krémjét értékes adományokért. Elvégre a cél most tényleg jótékony. Az újgazdagok fütyülnek rá, ellenben a régi rendhez tartozók kötelességüknek érzik, hogy adakozzanak. Aztán elhíreszteltem, hogy a megunt holmik standjánál igazi kincsek várnak felfedezésre. Falkákban özönlenek majd a vásárlók, és nem csak ők. Hatalmas nézettsége van a televízióban vetített műkincsvadász-sorozatoknak, és a néző elhiszi, neki is lehet olyan mázlija, hogy a sok limlom között éppen ő fog kiszúrni egy felbecsülhetetlen értékű staffordshire-i porcelánt. Fel a fejjel, Roy. Még jól is kijöhet belőle. Esetleg el tudom intézni, hogy megjelenjen magáról egy cikkecske valamelyik helyi lapban: „A fiatal londoni reklámszakember a falusi mulatságon is megmutatja”.
Roy erre már felderült.
– Az pazar lenne.
Agatha leparkolt a háza előtt.
– James háza úgy fest, mintha mindjárt össze akarna dőlni – jegyezte meg Roy a kocsiból kiszállva.
– Csak a nádtetőt kéne felújítani – mondta Agatha. – De az egy vagyon, úgyhogy folyton tologatom, hátha James közben visszatér, és majd ő elintézi.
Miután nagy pohár itallal a kezükben kényelmesen elhelyezkedtek a nappaliban, Agatha beszámolt Roynak a gyilkosságról, továbbá mindarról, amit sikerült kideríteniük Charlesszal.
– Dewey csinálta – mondta Roy, amikor Agatha befejezte. – Én mondom, Dewey volt. Hajmeresztő! Mármint hogy a rendőrség szerint nem hirtelen felindulásból követték el a bűntényt. A gyilkos vette magának a fáradságot, és porszívóval szerelkezett fel. Az ég szerelmére! Dewey elkábította és megfenyegette Melissát.
– De már megszabadult a nőtől – mondta Agatha türelmesen.
– Azt nem tudhatjuk – kiáltott fel Roy izgatottan fickándozva. – Melissa talán újból felbukkant, hogy gyötörje a fickót, nem tudjuk. Szeretnék találkozni vele. Mi lenne, ha holnap odamennék a boltjába…
– És a mulatság?
– Ne erőszakoskodjon. Ez most fontosabb.
– Most már nem hátrálhat ki.
– Képzelje azt, hogy nem vagyok itt. Keressenek maguknak másik balekot.

– Kössünk egyezséget – mondta Agatha. – Ha részt vesz a mulatságon, később elviszem magát Dewey lakásához. Vagy majd vasárnap felhívja, és azt hazudja neki, hogy megszállott műgyűjtő, és csak egy napra jött.
– Hát jó. Mi van vacsorára?
– Megnézem, mit találok a mélyhűtőben.
– Azt hittem, már búcsút mondott a mikrohullámnak.
– Visszafejlődtem.
Agatha kiment a konyhába, és felemelte a fagyasztó fedelét. Látok valamiket ott lent, gondolta, de már ezer éve állhatnak itt. Sajnos nem tett rájuk címkét. Végül a fagyasztó mélyéről bányászott elő két műanyag dobozkát.
– Azt esszük, ami van – kiáltotta el magát, miközben berakta a két dobozt a mikróba, hogy felolvassza a tartalmukat.
Megterítette a konyhaasztalt – az étkezőt jóformán soha nem használta –, és amikor csipogott a mikró, kivette a dobozkákat, és felnyitotta a fedelüket.
– Bingó! – mondta vidáman. Most már emlékezett rá, hogy kapott Mrs. Bloxbytól egy hatalmas tál ínycsiklandó pörköltet galuskával, és a maradékot lefagyasztotta. Na persze Roynak nem kell tudnia, hogy nem ő főzte. Belezúdított mindent egy csinos sütőedénybe, amit még egyszer sem használt, és begyújtotta a sütőt. Aztán betett a mikróba két szem krumplit, hogy héjában megsüsse, és visszament Royhoz.
– Azonnal kész lesz – mondta. – Ami a mikrót illeti, csak vicceltem. A maga kedvéért egész nap egy pörkölttel bíbelődtem. Mrs. Bloxbytól kaptam a receptet.
Roynak el kellett ismernie, hogy a vacsora egészen kiváló. Miután Agatha berakodott a mosogatógépbe, igyekezett visszakanyarítani a beszélgetést a gyilkosságra, ugyanis a vacsora alatt a régi időkről diskuráltak, Roy azonban kötötte az ebet a karóhoz, hogy Dewey a gyilkos, és nem volt hajlandó Agatha kedvencéről, Sheppardről értekezni.
Végül Agatha azt javasolta, hogy korán térjenek nyugovóra, mert reggel mindkettőjüknek időben talpon kell lenniük, hogy felállítsák a standjukat. Bekapcsolta a megjavított riasztót, és azzal a megkönnyebbült tudattal, hogy nincs egyedül a házban, mély, pihentető álomba merült.

REGGELRE BORZASZTÓAN távolinak tetszett a gondolat, hogy itt nemrégiben gyilkosság történt. Tökéletes angol nyárra ébredtek, sütött a nap, de nem volt kibírhatatlanul meleg. Reggeli után átsétáltak Royjal a közösségi teremhez. Agatha megkönnyebbülve konstatálta, Royt annyira nyomasztja a ráerőltetett feladat, hogy elnyűtt farmert vett fel inggel és szvetterrel, hozzá rendes cipőt. Agatha halvány kekszszínű nadrágkosztümöt viselt magas sarkú, pántos szandállal. Intő hangocska csendült meg a fejében, hogy a magas sarkút hamar meg fogja bánni, de volt egy visszatérő álma

arról, hogy az eltűnt James hirtelen betoppan a mulatságra, és Agatha mindig is topisnak érezte magát lapos talpúban.

A megunt holmik standja közvetlenül a tombola mellett volt. Mialatt Roy epés megjegyzésekkel illette a standjánál összehordott kacatokat, Agatha kirakodta a saját gyűjteményét, az olcsó szemét kategóriájába tartozó, sokadjára visszahozott tételeket előre, a becsesebb darabokat hátra. Ahogyan előre megjósolta, a gyűjtők és régiségkereskedők szinte azonnal körözni kezdtek a standjánál. Agatha nem sietett a kipakolással, ugyanis a helyi sajtót is meghívta, és nem akarta megkezdeni az árusítást, amíg nincs sajtójelenlét. Felnyitott egy dobozt, amely a legutolsó pillanatban érkezett egy környékbeli udvarházból, és még nem volt ideje belenézni. Volt benne egy kisebbfajta, sötét olajfestmény: hajók a tengeren, ráfért volna egy kiadós restaurálás. Agatha arra gondolt, bárcsak többet tudna a régiségekről. Az is lehet, hogy ez itt egy gyöngyszem. Volt ott még jó pár porcelán csecsebecse, javarészt törött vagy csorba állapotban, és a doboz legalján még valami selyempapírba burkolva. Agatha kivette, kicsomagolta – és majdnem eldobta a kezéből. Selyempapír burkából egy tizennyolcadik századi baba nézett farkasszemet Agathával. Vagy ikermása volt Dewey hőn szeretett babájának, vagy Dewey valami okból úgy döntött, eladja a babát az udvarház tulajdonosainak, ők pedig most nagyvonalúan megváltak tőle.

Odaintette Royt, és megmutatta neki a babát.

– Ez ugyanaz, amelyikbe Dewey úgy bele van szeretve – súgta.

– Honnan küldték? – kérdezte Roy.

– Egy udvarházból a longborough-i úton. Francba! Csak bekopogtattam, és kértem valami adományt. Még a nevüket se tudom.

Roy izgatottnak látszott.

– Hívja fel Deweyt, és mondja meg neki, hogy jöjjön azonnal. Lehet, hogy ez ugyanaz a baba?

– Annak tűnik. De nem tudom elképzelni Deweyról, hogy megválna tőle. Szerezzen nekem egy telefonkönyvet. A hátulsó fertályban, a konyha mellett kell lennie egynek.

Agatha türelmetlenül várt, míg Roy meghozta a telefonkönyvet. Aztán kikereste Dewey üzletének a számát, és felhívta a férfit. Roy türelmetlenül izgett-mozgott, mialatt Agatha a telefonba hadart. Csillogott a szeme, amikor letette.

– Nem az övé, de bezárja a boltot, és jön. Fogalmam sincs az árakról. Bárcsak többet tudnék a régiségekről! Lehet, hogy néhány fontért mesterműveket kótyavetyélek el.

– Rendezzen árverést – javasolta Roy. – Jelentse be, hogy mivel értékes tárgyak is szerepelnek a kínálatban, tizenegy órakor árverést tart. Fogja a táblát, amin az áll: MEGUNT HOLMIK, és csupa nagybetűvel írja rá a hátoldalára, hogy AUKCIÓ.

Agatha így is tett, aztán csak várt. A vevők nem tágítottak a standja mellől, próbáltak vásárolni, Agatha azonban tántoríthatatlan maradt. Mindenkinek várnia kell a sorára, amíg megkezdődik az árverés. Mrs. Bloxby kerített neki egy mikrofont. Amikor megérkezett a sajtó, Agatha leadta nekik a fülest, hogy reményei szerint több ezer fontot fog kasszírozni az árverésen, aztán bemutatta őket Roynak, akit nagymenő londoni üzletembernek festett le.

Dewey tizenegy óra előtt valamivel futott be.

– Hol a baba? – kérdezte.

– Meg kell várnia az árverést – mondta Agatha.

– Csak hadd nézzem meg! – Arca verítéktől fénylett, szeme csillogott.

Agatha feltartotta a babát, és Deweynak a lélegzete is elakadt.

– Kétszázat adok érte.

– Várnia kell, mint mindenkinek – jelentette ki Agatha.

Pontban tizenegykor Agatha az olajfestménnyel nyitotta meg az árverést. Zöldfülűnek érezte magát. Még a festő nevét se tudta, mert a rárakódott kosztól nem lehetett kiolvasni a festményen szereplő szignót. Ennek ellenére bátran kieresztette a hangját:

– Ki ad érte száz fontot? Száz font a kikiáltási ár.

A tömeg mozgolódott, hullámzott. Egy férfi megvakarta a szemöldökét. Ez most licit volt?

– Mivel profik és amatőrök is vannak közöttünk – harsogta Agatha –, arra kérem önöket, hogy jeladás helyett kiabálják be ajánlataikat.

Néma csönd. Aztán a szemöldök-vakarászós férfi elkiáltotta magát:

– Százötven!

Megint csend.

Nem is rossz ezért a vacak, régi festményért, gondolta Agatha, azzal kézbe vette a kalapácsát, egy közönséges kalapácsot, mert csak olyat tudtak szerezni.

– Először, másodszor…

– Kettőszáz – kiáltotta valaki.

A megunt holmik standjánál egyre nagyobbra duzzadt a tömeg. A licit szépen kúszott felfelé. Míg végül ezerkétszáz fontért kelt el a festmény. Agatha csak azt remélte, hogy a festményt rendelkezésére bocsátó házaspár nincs a tömegben.

Az árverés folytatódott. A tömeg lázba jött, néhányan a faluból versenyt licitáltak ugyanarra az értéktelen szemétre, amit egy évvel korábban pillantásra se méltattak.

Végül Agatha feltartotta a babát. A licit egyre magasabb lett, mígnem Dewey váratlanul éles hangon beüvöltötte:

– Kétezer font!

Döbbent csend támadt. Dewey le se vette a szemét Agatháról, tekintetéből tébolyult vágyakozás sugárzott. Agatha megszánta.

– Senki többet, harmadszor. Eladva Mr. Deweynak – hadarta.
Ezt követően alábbhagyott az izgalom. Dewey kitöltött egy csekket, és gyengéden karjába vette a babát.
– A pénzt nemes célra fordítjuk – mondta Agatha.
Roy nyargalt oda hozzá, aki időközben rábeszélte Miss Simmset, hogy vegye át a helyét a tombolánál. Agatha bemutatta őt Deweynak.
– Egyszerűen odavagyok az antik babákért – ömlengett Roy. – Beszélhetnénk?
– Nem – vágta rá Dewey –, bezártam a boltomat, hogy el tudjak jönni az árverésre. Vissza kell mennem.
– Elkísérem. Élek-halok a régi babákért, és hadd mondjam el, hogy az, amelyiket az imént vett meg, a legelragadóbb, legbűbájosabb darab, amit valaha láttam.
Dewey tekintete gyanakvóan cikázott Agatha arca meg a férfié között. Aztán kelletlenül így szólt:
– Felőlem.
Roy utánaügetett. Legszívesebben Agatha is velük tartott volna, de még elkelhetett a többi tétel, amelyekre senki sem volt hajlandó licitálni. Új vásárlók érkeztek. Így aztán Agatha kis kártyákon tüntette fel az árakat a resztlin, és türelmesen ácsorgott a standja mögött, miközben pokolian fájni kezdett a lába. Hol vannak már a régi szép napok, amikor egész nap tűsarkúban rohangált, és meg se kottyant neki. Érezte, ahogy élete alkonya kinyújtózik előtte.
Végigpásztázta a tömeget alkalmas áldozatot keresve, aki átvehetné tőle a standját, amíg ő megadja magát a sorsának, és átvedlik lapos talpúba. Észrevette Mrs. Allant, a bántalmazott feleséget, és kiáltott neki.
Mrs. Allan odament Agathához. Noha még csak a harmincas éveiben járt, válla előregörnyedt, mint akit egy életen át ütlegeltek.
– Beállna a helyemre? – kérdezte Agatha.
– Nem is tudom. Sose vezettem még árverést.
– Az aukciónak vége. Mindenen rajta van az ára. A csekkeket azonnal leadom Mrs. Bloxbynak.
– Akkor rendben van – mondta Mrs. Allan. – Milyen meleg van, ugye?
Levetette, és a kirakodópult szélére terítette kinyúlt fehér kardigánját. Lenge blúzt viselt a kardigán alatt. Agatha összehúzta a szemét. Mrs. Allan sovány karján csúf zúzódás éktelenkedett.
– Mi történt? – kérdezte a zúzódásra mutatva.
– Hja, olyan kétbalkezes vagyok. Nekimentem az ajtónak.
Agatha elindult megkeresni Mrs. Bloxbyt, és átadta neki a csekk- és készpénzköteget.

– Ez egy kisebb vagyon, Mrs. Raisin – lelkendezett Mrs. Bloxby. Odafordult a férjéhez, a lelkészhez: – Hát nem csodálatos barátnőm van, Alf? Az ember szeretné összevissza ölelni.
A lelkész úgy hátrahőkölt, mint egy megbokrosodott ló.
– Jóságos ég, már ennyi az idő? – kiáltott fel. – Találkozóm van valakivel. – Azzal rohanvást elvágtatott.
– Muszáj hazaugranom – mondta Agatha. – Mindjárt szétmegy a lábam.
– Sajnálom. Olyan csinos rajtad ez a cipő.
Agatha elmosolyodott. Mrs. Bloxby mindig tudja, mit kell mondani. Egy kevésbé megértő nő azt mondta volna: „kényelmesebb cipőt is felvehettél volna”.
– Mrs. Allanre bíztam a standot. Van a karján egy csúnya zúzódás. Lehet, hogy a férj műve? Nem azt mondtad, hogy lelépett?
– Én úgy tudom. Csak az a baj, hogy ez a nőtípus, nem szeretnék fölényesnek tűnni, de olykor bizony lelombozódom, szóval, amint megszabadul az egyik gazembertől, összeszed egy másikat.
– Miért?
– Úgy hallottam, hogy azokat a nőket, akik nem érzik jól magukat a bőrükben, mágnesként vonzzák az olyan férfiak, akik mellett még rosszabbul érzik majd magukat. Elképesztő, hogy miután az egyiktől megszabadultak, hozzámennek egy másikhoz, aki pont ugyanolyan.
– Mrs. Allannek van most valakije?
Mrs. Bloxby felsóhajtott.
– Nem tudok róla, de ha van is, akkor sem tehetek egyebet, mint hogy ölbe tett kézzel várok, amíg megint elfajulnak a dolgok, aztán meg igyekszem talpra állítani az asszonyt. Na, eredj. Remek voltál. Az a baba meg! Micsoda rengeteg sok pénz.
– Az Melissa exférje volt, a Sheppard előtti.
– Csakugyan? Elég őrült figura. Remélem, nem fogja megbánni, hogy kiadta azt a hatalmas összeget. Persze ezek az antik babák igen értékesek.
– Én csak azt remélem, hogy a babát adományozó házaspár nem akarja behajtani rajtam a pénzt – mondta Agatha.
– Kikről van szó?
– Nagy udvarház. Longborough felé. Egy óriási cédrus áll előtte.
– Á, Lord Freme. Én nem aggódnék miatta. Milliomos.
– Akkor én megyek is.
– Ifjú barátod merre csatangol?
– Elment Deweyval, nyomozgat.
– Bölcs dolog ez? Hisz’ lehet, hogy Dewey a gyilkos.
Agatha gondterheltnek látszott.
– Várok egy kicsit, aztán utánamegyek.

Hazaérve első dolga volt, hogy lerúgta a cipőjét, és átmasszírozta meggyötört lábát. Macskái dorombolva ugrottak az ölébe, ő pedig hátradőlt a karosszékben, és a bundájukat cirógatta, nem akaródzott visszamennie a mulatságba. Végül aztán kiengedte őket a kertbe, lapos talpút vett fel, és visszasétált a közösségi teremhez.
– Elkelt valami? – kérdezte Mrs. Allantől.
– Egy olyan kis kancsócska. A pénzt a dobozba tettem.
– Kösz, Mrs. Allan. Menjen csak, és igyon egy teát. Most már átveszem.
Mrs. Allan elkullogott. A szomszéd standnál Miss Simms megforgatta a tombolakereket, és átszólt Agathának:
– A barátja nem jön vissza?
– Nem hiszem – mondta Agatha. – De én úgyse adok már el semmit, szívesen beállok a helyére.
– Kösz. Charles hol van?
– Hazament.
– Hát mindegyik lovagja elhagyta?
– Úgy néz ki – felelte Agatha szárazon.
Irtó lassan telt az idő. A néptáncosok energikusan ugrabugráltak, a turisták fényképeztek, teljesen kifosztották a süteményes standot, és az önkiszolgáló büfé is nagy forgalmat bonyolított. Nyugat felé beborult az ég, és Agatha érezte, hogy mindjárt megfájdul a feje. Hol marad már ez a Roy? Annyira aggódott, hogy alig figyelt oda Mrs. Bloxbyra, aki záróbeszédében hálásan megköszönte a segítséget mindenkinek, de legfőképpen egy bizonyos Agatha Raisinnek. Amint elült a taps, Agatha már rohant is haza, kocsiba pattant, és Worcester felé vette az irányt.
Worcesterbe érve ráeszmélt, hogy inkább odahaza kellett volna várakoznia, hátha Roy telefonál. Kiment a fejéből, hogy a férfinak nincs kocsija. Lehet, hogy most is épp a vonaton ül, és Moreton-in-Marsh felé zötyög. Rápillantott a műszerfalon levő órára. Hat óra! Dewey biztosan bezárt már, egyszóval sehogy se lehet kideríteni, hogy Roy mikor indult el.
Végül mégis odament a bolthoz. Leparkolt, átsietett az úton, és megkönnyebbülve látta, hogy még nincs lehúzva a roló. Szemét ernyőzve belesett a kirakatüvegen. Roy ott gubbasztott, akár egy megriadt nyulacska. Dewey Roy fölé magasodva épp indulatosan magyarázott valamit, miközben egy ollóval hadonászott. Agatha először be akart rontani, aztán eszébe jutott, hogy Dewey bedühödhet. Elhátrált a kirakattól, és a mobilján felhívta a rendőrséget, aztán az idegességtől remegve várt, míg végre meghallotta a járőrkocsi zúgását.
– A barátom van odabent – hebegte el a legelső rendőrnek –, az a másik meg ollóval fenyegeti. – A rendőrök összesen hárman voltak. Beléptek a boltba, Agatha meg utánuk, és örömmel konstatálta, hogy Roy ép és sértetlen.

– Azt a tájékoztatást kaptuk, hogy maga ollóval fenyegeti az urat – mondta a rangidős rendőr vontatottan.
Dewey, akinek az indulattól egészen eltorzult az arca, amikor Agatha az üvegen át megleste, abban a pillanatban átalakult szelíd, értetlen bolttulajdonossá.
– Nem tudom, miről beszél! – mondta az ollót az asztalra letéve. Aztán Agathára nézett. – Már megint ez a bajkeverő nő. Én csak előadást tartottam az úrnak az antik babákról.
– Igaz ez, uram? – nézett rá a rendőr Royra.
– Ahogy vesszük – mondta Roy. – Halálra rémített. Órák óta vagyok itt. Azzal vádolt, hogy szaglászni jöttem. Azt mondta, halvány gőzöm sincs a babákról, fölém tornyosult, a képembe nyomta az ollóját, és csak mondta a magáét.
– Kíván feljelentést tenni?
– Nem – mondta Roy. – Csak elmehessek végre.
– Ha tényleg ollóval fenyegette magát, akkor feljelentést kell tennie.
– Önvédelem volt, biztos úr – mondta Dewey. – Tudniillik ez a nő nemrég az otthonomban keresett fel egy pacákkal, és azt állították, hogy fegyver van náluk.
A rend őre ezúttal Agathára emelte gyanakvó tekintetét.
– Maga zaklatja ezt az embert?
– Nem – mondta Agatha, Dewey pedig azt:
– Igen.
– Nem ejthetnénk az ügyet? – esedezett Roy.
Dewey váratlanul a pártjára állt.
– Úgy van, fátylat rá.
A járőrkocsi sofőrje lépett be a boltba.
– Betöréses lopás történt, uram.
– Értem. – A rendőrtiszt rosszallóan végignézett rajtuk. – Kivételesen szemet hunyok.
– Gyerünk innen – ragadta karon Roy Agathát. Nyilvánvalóan nem akart újból egyedül maradni Deweyval. – Hűha! – fújtatott, miközben végigsiettek az utcán. – Keressünk egy kocsmát. Muszáj innom valamit.
– Na, szóval – mondta Agatha már egy csendes kiskocsma asztalánál –, mi a fene történt?
– Eleinte roppant baráti volt a hangulat – mondta Roy. – Még akkor, amikor Worcester felé autóztunk. Dewey két érzés között őrlődött, egyfelől örült neki, hogy megkaparintotta a babát, másrészt viszont attól tartott, hogy indokolatlanul sokat fizetett érte. Végig ő beszélt. Minden simán ment egészen addig, amíg meg nem érkeztünk a bolthoz. Dewey mintha még szimpatizált volna is velem. Kávét főzött, és a munkaasztalához telepedtünk. Mondtam neki, hogy a maga barátja vagyok, és szörnyülködtem egy kicsit a volt felesége meggyilkolásán. Egyetértett velem, hogy rettenetes dolog ez,

aztán valahogy hűvös lett a fickó, és azt kezdte feszegetni, hogy pontosan mit tudok az antik babákról… nyilván semmit. Akkor megvádolt, hogy csak kíváncsiskodni jöttem. Mire hevesen tiltakoztam. Mondom neki, lehet, hogy hiányos a tudásom, de szívesen tanulok, ugyanis szeretnék létrehozni egy gyűjteményt. Valahogy furcsán csillogott a szeme. Azt mondta, én is olyan vagyok, mint Melissa, csak színlelem a tudást, amivel valójában nem rendelkezem, és mindezt azért, hogy előbb megkedveltessem magam vele, aztán meg belerúgjak. Akkor már nagyban suhogtatta az ollót.

Kortyolt az italából, és így folytatta:

– Ez volt az a pillanat, amikor nagyképűen azt mondtam neki, hogy ezzel most jól megbántott, úgyhogy el is megyek. Mire ő: „á, dehogy, nem megy maga sehová”, és a képembe nyomta az ollót. „Szóval tanulni jött, hát most majd megtanítom.” Akkor bejött két vásárló. Dewey odafordult hozzájuk, és végtelenül nyugodtan megszólalt: „bocsássanak meg nekünk egy pillanatra”, és azt a rohadt ollót az oldalamba nyomva belökdösött a hátul levő kuckójába. „Itt üljön, és pisszenést se halljak, amíg vissza nem jövök”, mondta. „Ha kiáltani merészel, megölöm, és azt mondom, önvédelemből tettem.” Azzal visszament a boltba, és rám zárta az ajtót. Nem juthattam ki. A hátsó ajtó zárva, és csak egy kisablak volt, az is berácsozva. Reszkettem a félelemtől. Az a sok baba szerte körülöttem, az a sok kis szempár mind engem bámult. Olyan sokáig voltam odabent, már azt hittem, hogy Dewey hazament, s amikor már épp azon voltam, hogy megkockáztatok egy segélykiáltást, nyílt az ajtó, és megjelent Dewey, aki még mindig a kezében szorongatta azt a nyamvadt ollót, és rám parancsolt, hogy üljek le a boltban. Aztán belefogott egy irgalmatlanul hosszú mondókába. Ne kérdezze, miket mondott. Úgy rettegtem, hogy egyetlen szó se jutott el az agyamig. Aztán jött maga. Agatha, mucikám, az az ember futóbolond. Kergekóros, agyalágyult, eszelős. Ő tette, nekem elhiheti. Valami rettenetes düh munkál benne.

– De hogy tudjuk rábizonyítani? – lamentált Agatha.

– A múltjában kell keresnünk a választ. Legjobb lesz, ha meglátogatjuk a maga hekus cimboráját. Segítségre van szükségünk.

– Majd holnap elmegyünk hozzá. Reméljük, szolgálatban lesz. Higgye el, maga nem szeretne megismerkedni Bill szüleivel. Indulhatnánk is, ha megitta.

A parkoló felé menet Roy ideges pillantásokat vetett maga köré, mintha arra számítana, hogy Dewey mindjárt előugrik valahonnét.

AMINT HAZAÉRTEK, Agatha felhívta Billt. Röviden előadta neki a történteket, és megkérdezte, hogy elmehetnének-e hozzá másnap, Bill azonban azt felelte, hogy most azonnal átugrik.

– Harapjunk valamit, mielőtt megérkezik – javasolta Agatha. – Bill biztosan vacsorázott már.

– Majd én összeütök valamit – ajánlkozott Roy. – Még mindig ideges vagyok, jobb, ha elfoglalom magam. Van tojás meg sajt? Csinálok sajtos omlettet.
– Van mind a kettő. Főzőcskézzen csak.
Mialatt Roy a konyhában ügyködött, Agatha felhívta Mrs. Bloxbyt, és elnézést kért tőle, amiért úgy elszaladt a mulatságról.
– Megtaláltad Royt?
– Meg – mondta Agatha. – Majd később mesélek.
– Nos, még egyszer köszönöm a munkádat. Jó csomó pénz összegyűlt. Mondtam is Alfnak, hogy mindent neked köszönhetünk.
– És mit szólt ehhez a lelkész? – kérdezte Agatha, aki pontosan tudta, hogy a lelkész nem szíveli, mégis arra ácsingózott, hogy Alf Bloxby jó véleménnyel legyen róla.
– Ó, tökéletesen egyetértett – mondta Mrs. Bloxby, jóllehet a lelkész valójában azt mondta: „Isten útjai kifürkészhetetlenek."
Agatha letette a telefont. Kevert magának egy jó erős gin-tonikot, és cigarettára gyújtott. Éppen végzett mindkettővel, amikor Roy kikiabált neki a konyhából. Agatha kiemelkedett a karosszék mélyéből, mire enyhe sajgás hasított a térdébe, és hallhatóan sípolt a tüdeje. Ijedtében egy pillanatra megtorpant. Mély levegőt vett, de a sípolás már abbamaradt. Emlékezett rá, hogy amikor Wyckhaddenben járt, egy időre felhagyott a dohányzással. Az jó érzés volt. Aztán eszébe jutott Jimmy Jessop, a wyckhaddeni rendőrfelügyelő, aki házassági ajánlatot tett neki. Agatha megbízható, derék emberként emlékezett rá. Mostanra már Mrs. Jessop lehetne, ha Jimmy akkor nem kapja rajta őt az ágyban Charlesszal. Piszok Charles! Soha, de soha nem bújt volna még egyszer ágyba a nyavalyással, ha a javasasszony nem azt jósolja neki, hogy soha többé nem fog szeretkezni. Jimmy azóta megnősült. Vajon boldog? Hátha már el is vált.
– Agatha! – kiáltotta Roy. – Asztalon az étel.
Agatha száműzte a „mi lett volna, ha" kérdését a fejéből, és kiment a konyhába Royhoz.
– Azon gondolkozom – mondta Roy –, hogy mit csináljunk holnap.
– Mit?
– Azt mondta, hogy a Sheppard nevű ürge Blockleyban lakik, az nincs messze. Holnap átugorhatnánk hozzá…
– Elment az esze? Sheppard szörnyen dühös lenne.
– Na igen, de talán majd megenyhül, ha azt mondjuk, bizonyosak vagyunk benne, hogy Dewey a tettes.
– Nem tudom. Lehet. – Agatha az ízületi fájdalmain töprengett. – Tudja, mit? – szólalt meg. – Úgyis rám férne már a testmozgás. Ha szép idő lesz, mehetnénk gyalog.
– Rendben. Nekem se ártana egy kis edzés.

MIRE VÉGEZTEK AZ EVÉSSEL, Bill is megjött. Figyelmesen hallgatott, míg Roy a Deweyval átélt kalandjait ecsetelte, és buzgón jegyzetelt. Amikor Roy befejezte, Agatha szólalt meg:
– Tudja, azon morfondíroztunk, hogy maga megtudott-e már valamit Dewey előéletéről.
– Semmi gyanúsat – felelte Bill. – Elég tehetős, középosztálybeli családból származik. Az apja fiatalon meghalt, és Dewey nagyon közel állt az anyjához. Ő akkor halt meg, amikor Dewey elvégezte az egyetemet. Az anyjától maradt pénzen nyitotta meg a régiségkereskedést. Meg kell hagyni, érti a mesterségét. Barátja, az nincs. Amikor elvette Melissát, nem jártak társaságba. Úgy néz ki, még mélyebbre kell ásnom. Majd bevitetem, hátha másodjára többet szedek ki belőle.
– Van valami híre Jamesről? – kérdezte Agatha.
– Semmi a világon. Szóltam volna, ha már tudnék valamit.

MÁSNAP NAPSÜTÉSES, üde reggelre keltek. Gyalogszerrel eredtek útnak Blockley felé: először felkaptattak a Carselyból kivezető emelkedőn, aztán végigtalpaltak az A44-es út mentén, majd le a hegyről Blockleyba. Mire beértek a faluba, Agatha már majd' megveszett egy cigarettáért, de erőt vett magán. Egyszer sem gyújtott még rá aznap.
– Egy kicsit majrézom – súgta oda Roynak, miközben a Greenway Roadon caplattak. – Olyan ellenséges a pasas.
– Talán jobb lenne elfelejteni az egészet – mondta Roy aggodalmaskodva. – Azt hallottam, hogy a Crown Hotelnek kiváló francia konyhája van. Lófráljunk egy darabig, aztán ebédeljünk meg.
Ám Roy nyúlszívűsége feltüzelte Agathát.
– Nehogy azt higgye, a semmiért kutyagoltunk el idáig! Ha nem tetszünk neki, legfeljebb a képünkbe vágja az ajtót.
Egymáshoz lapulva masíroztak Sheppardék házáig. Agatha becsengetett.
Pár pillanat múlva Megan Sheppard nyitotta ki az ajtót forrónadrágban és tarka blúzban. Haja rózsaszín szalaggal két copfba kötve.
– Á, maga az – mondta, és hátrakiáltott: – Luke, az a nő van itt Carselyból, aki folyton zaklat téged.
Luke Sheppard magasodott fel vészjóslóan a nő mögött.
– Takarodjanak innen – mordult rájuk.
– Gondoltuk, szólunk magának – mondta Agatha nagy merészen –: szinte biztosak vagyunk benne, hogy Melissa első férje, Dewey a gyilkos.
Mi ez a furcsa felvillanás Sheppard szemében?, tűnődött Roy. Csak nem megkönnyebbülés?
A férfi arcáról eltűnt az ádáz kifejezés, s jóságos hangra váltott:
– Kerüljenek beljebb, és meséljenek nekünk erről.

Sheppardék nyomában átvágtak a házon, és kimentek a kertbe. Miután mindnyájan elhelyezkedtek a kerti asztal körül, Roy beszámolt nekik a Dewey boltjában tett látogatásáról.
– Szegénykém – mondta Megan egyenesen a szemébe nézve. – Biztos nagyon meg volt rémülve.
– Bevallom – mondta Roy, aki ugyancsak örvendett a hálás hallgatóságnak –, azt hittem, ütött az utolsó órám.
– És elmondta mindezt a rendőröknek? – kérdezte Luke.
– El – mondta Agatha. – Be is viszik a fickót további kihallgatásra. Nem tudom, kérdeztem-e már: tudta, hogy Melissa egyszer még elvonókúrán is volt?
Sheppard őszintén meglepődött.
– Nem. Alkohol?
– Kábítószer.
– Mikor volt ez?
– Jó régen, amikor még élt az apja. A húgát ismerte?
– Nem, Melissa sose járt össze vele.
– Tud róla esetleg, hogy Melissának volt-e olyan barátja, akivel még a pszichiátrián ismerkedett meg?
– Nem, ha jobban belegondolok, igazából nem is voltak barátai. Könnyen összemelegedett az emberekkel, de ez sose tartott sokáig. Mindenki kiábrándult belőle.
– Ahogy te is, drágám – szólalt meg Megan, és megsimogatta a férje kezét. Agatha azonban így is észrevette, hogy Megan közben Roy lábához dörgöli sima, napbarnított lábát.
– Van esetleg tudomása olyasmiről – ütötte tovább a vasat Agatha –, legyen az mégoly csekélység is, ami segíthet nekünk annak kiderítésében, hogy ki ölte meg Melissát?
– Mit beszél?! – Luke Sheppard arcára újból kiült a harag. – Hiszen azt mondta, Dewey a tettes.
– Szentül hisszük. De…
– Szerintem kezdjen el élni – mondta Luke.
– Ne légy szigorú hozzá, drágám – búgta Megan. – Ezeknek az idős falusi asszonyoknak néha annyira üres az életük.
Roy felvihogott, de Agatha zabos arckifejezése láttán a szája elé kapta a kezét. Luke pedig folytatta, mintha mi se történt volna.
– Mit képzel, hogy beleüti az orrát mások magánéletébe! Hordják el magukat!
Agatha vérbe borult arccal állt fel.
– Gyerünk innen, Roy.
Azzal kivonultak a házból. Sheppardék meg se moccantak.
– Kibírhatatlan alak – tajtékzott Agatha –, az a nő meg egy kis kurva.

– Mindenesetre okos – mondta Roy. – Még ha Sheppard nem jön is dühbe, Megan élce így is, úgy is távozásra bírta volna magát.
– Egyfolytában azon merengek, hogy hol illeszkedik bele James a képbe – mondta Agatha. – Miért is nem került még elő? Gyógykezelésre van szüksége. Talán már meg is halt.
Könnyekben tört ki, mire Roy félszegen átkarolta a vállát.
– Csak az élők képesek bujkálni a rendőrség elől, Aggie. A holtak nem. Fel a fejjel. Jöjjön, ebédeljünk meg a Crownban.

MIUTÁN AGATHA AZNAP ESTE kivitte Royt a londoni vonathoz, hazaérve azon kapta magát, hogy egyre többet gondol Jimmy Jessopra, a wyckhaddeni rendőrfelügyelőre, akihez egyszer hajszál híján feleségül ment. Igen, akkor arra bazírozott, hogy felbosszantsa és féltékennyé tegye Jamest. És ha az a nyomorult Charles nem éppen Agatha egyik gyenge és zaklatott pillanatában bukkan fel, ő soha az életben nem szeretkezett volna vele. Most Jimmy kedves mosolyára gondolt, meg arra, ahogy felcsillant a szeme, amikor megpillantotta őt. Roy elment, és semmi jele annak, hogy Charles vissza akarna jönni. Agatha férfitársaságra vágyott.
Mielőtt álomba szenderült, nyugtalanul fülelt az éjszakai neszekre, a nádtető felől hallatszó zizegésre, a nyikorgásokra, ahogy az öreg ház is megpihent, és elhatározta, hogy másnap reggel a tyúkokkal fog kelni, és átugrik Wyckhaddenbe.

MÁSNAP REGGEL, miközben kihajtott Carselyból, bekapcsolta a rádiót. A Stepping Out csámborgós dala továbbra is slágerlista-vezető volt. Vajon megköszönik-e majd nekem, hogy hozzásegítettem őket a hírnévhez?, merengett Agatha. Aztán azon kezdett tűnődni, hogy nem kellett volna-e előbb rátelefonálnia Jimmyre. A nő, akit Jimmy végül elvett helyette, világosan megmondta Agathának, hogy ne háborgassa őket többé, így otthon nem hívhatta fel a férfit. A kollégái az őrsön egytől egyig utálták Agathát, és minden bizonnyal azt hazudnák, hogy Jimmy nem elérhető. Nem, az lesz a legokosabb, ha benéz a kocsmába, ahol Jimmy ebédidőben meg szokott inni egy pohárral, és ott vár rá.
Wyckhadden szélsőséges időjárási viszonyokkal sújtott tengerparti városként élt az emlékezetében, ezért aztán igencsak meglepődött, amikor megpillantotta a párás, bágyadt napfényben fürdő békés tengert. Hajnalok hajnalán indult el hazulról, így egy órával ebédidő előtt már oda is ért. Fel-alá sétálgatott a rakparton, aztán elindult a kocsmához vezető ismerős úton. Gin-tonikot rendelt, és ahhoz az asztalhoz telepedett, amelyik azelőtt az ő asztaluk volt, aztán csak várt, s minden ajtónyitásra reménykedve kapta fel a tekintetét. Odakint hirtelen elsötétedett az utca, ahogy felhő úszott be a nap elé. Mit keresek én itt?, tűnődött Agatha. Azért csinálom ezt, mert biztosra

veszem, hogy James életben van, és csak azért nem keres, mert nem akar többé látni? Csak nem azt a reményt dédelgeti bolond fejjel, hogy Jimmy még mindig érez valamit iránta, hogy majd elválik a feleségétől, elveszi Agatha Raisint, és odatartja neki a vállát, hogy egész hátralevő életében a támasza legyen?

Felhajtotta az italát, és a táskájáért nyúlt. Ekkor nyílt a kocsma ajtaja, és Jimmy sétált be. Megállt, és elcsodálkozva nézte Agathát, aztán elömlött az arcán a régi, jól ismert, lusta mosoly.

– Nicsak, Agatha! – mondta, és leült vele szemben. – Ezt a meglepetést! Mit keres itt mifelénk?

Agatha egyszerre hazudni vágyott, azt akarta mondani, hogy csak kíváncsi volt, olyan-e még a város, mint régen, mégis azon kapta magát, hogy kimondja:

– Magát. Magához jöttem.

– Rendelek italt. Várjon.

Jimmy odament a pulthoz – milyen délceg, milyen belevaló és milyen megnyugtató jelenség!

Magának egy korsó sört, Agathának gin-tonikot hozott.

– Feltételezem, most is ugyanazt issza – mondta.

– Igen. Kösz. Milyen a házasélet?

– Pazar. Van egy fiunk, Paul. A szemem fénye. Miért akart találkozni velem? Arról van szó, amit az újságban olvastam magáról?

– Pontosan. Kész káosz van a fejemben. Úgy néz ki, hogy van egy gyanúsítottam, de semmit nem tudok rábizonyítani.

– Felhagyhatna már a nyomozósdival – mondta Jimmy. – Bízza ezeket a dolgokat a rendőrségre. Tudom én, hogy egyszer nekem is segített, de… A végén még megöleti magát. Na jó. Folytassa. Mondjon el mindent.

Agatha az elején kezdte. Nem hagyott ki semmit, sem az állandó marakodást Jamesszel, sem az elbaltázott házasságukat, sem pedig az ezredes agydaganatát, aztán elbeszélte mindazt, amit Melissáról meg a volt férjekről megtudott. Jimmy nagyobbacska noteszt vett elő, és takaros gyorsírással jegyzetelni kezdett.

Végül megkérdezte:

– Milyen falu ez a Carsely?

– Többnyire régimódi, álmos és csendes. Kedves népek lakják.

– Mennyire összetartó a közösség?

– Annyira biztosan nem, mint hajdanán. Sokan költöznek ki a cotswoldi falvakba, és van, aki csak hétvégente, nyaralónak használja a házát. Nincs már meg az a pletykálkodás, az a kíváncsiság, ami nem is olyan régen még megvolt az emberekben. Kezdünk ellondonosodni, tudja, mindenki csak a saját ügyeivel foglalkozik, de azért még mindig összeszalad a falu, ha valaki

bajban van. Arra céloz, hogy miért nem látott vagy hallott senki semmit, amikor Jamest megtámadták, Melissát pedig megölték?
– Arra bizony.
– Hát, ez van.
– Hm – mondta Jimmy –, ha ez az én ügyem lenne, én még egyszer végigkérdezném a falubelieket. Az a tapasztalatom, hogy mindig akad valaki, aki mégiscsak látott valamit. Tovább kellene kérdezősködni. Őrjítő, mikor ilyenekkel jönnek az emberek, hogy „az öreg Mr. Bloggsot láttam nagyjából abban az időben végigmenni az utcán". „Ezt miért nem mondta eddig?" „Ó, hát mert az csak az öreg Bloggs volt. Nem gondoltam, hogy fontos lehet."
– Megpróbálom – mondta Agatha. – Na és ha tippelnie kéne, hogy ki tette, akkor kire szavazna?
Jimmy átfutotta a jegyzeteit.
– Én a húgára gyanakodnék. Felejtsük el egy pillanatra az elmebetegeket. Itt pénz van a háttérben. És véleményem szerint még egy jó adag gyűlölet is.
– És James?
– Talán kiszagolt valamit, elmondta Melissának, az elmondta a húgának, az meg megpróbált végezni Jamesszel.
– De hát Melissa nem is volt beszélő viszonyban a húgával!
– Ezt csak Julia elmondásából tudjuk. Ha az apjuknak szép nagy birtoka volt, és mindent Melissára hagyott, aki az ön beszámolója szerint nemigen törődött az örökségével, akkor azért a nem kis vagyonért már érdemes volt őt megölni. Továbbá ha Melissa és Julia valóban eltávolodott egymástól, akkor Melissa miért épp a húgára hagyta a pénzét? Az ember nem hagyja rá a pénzét olyasvalakire, akit utál.
– Igaz. De barátai nem voltak. Mindkét férjével lezárta a kapcsolatát. Lehet, hogy a végrendelet készítésekor rájött: Julia az egyetlen logikus választás.
– Ez akkor is furcsa. Sokkal inkább rá vallott volna, ha mindent a macskamenhelyre hagy, hogy borsot törjön Julia orra alá. Szerintem első lépésként faggassa ki újra a falubelieket. Ilyen a rendőri hivatás, Agatha – tette hozzá a férfi szentenciózusan –, valóságos rabszolgamunka.
Ránézett az órájára, és csalódott hangot hallatott.
– Muszáj visszamennem, és meg se ebédeltem. Kénytelen leszek bekapni valamit a kantinban. Van egy ötletem: felhívom a feleségem. Térképezze fel a helyi boltokat, aztán jöjjön velem haza vacsorázni.
Agatha megborzongott. Jimmy felesége alighanem a képébe vágná a vacsorát.
– Nem, haza kell mennem. Dolgom van.
Mindketten felálltak.
– Nos, ahogy korábban is mondtam, Agatha, ha ön nincs, most nem élnék boldog házasságban. – Jimmy mosolyogva nézett rá.
Agathát meg a sírás fojtogatta. Mégis azt mondta:

– Rászolgált a boldogságra, Jimmy. Maga jó ember.
Arra léptek ki a kocsmából, hogy beborult, és szakad az eső, mintha dézsából öntenék.
– Wyckhadden még mindig a régi – kesergett Agatha. – Micsoda ítéletidő.
– Hol parkol?
– Nem messze. A központi parkolóban.
– Kérem a kulcsát, idehozom magának a kocsit. Különben csuromvizes lesz. Csak mondja meg a típust és a rendszámot.
Agatha bekotort a táskájába a kulcsért. Amikor feltekintett, Jimmy feleségét, Gladwynt pillantotta meg, amint dühtől szikrázó szemmel, fenyegetően közeleg feléjük.
– Megoldom – hápogta Agatha, azzal futásnak eredt, ahogy csak a lába bírta. Bőrig ázott, mire odaért a kocsihoz. Csak ült ott magába roskadva, míg el nem állt az eső. Akkor kiszállt a kocsiból, és elgyalogolt egy olcsó ruházatot kínáló nagyáruházig, ahol szvettert és szoknyát vásárolt magának, na meg fehérneműt és cipőt, s miután fizetett, átöltözött a próbafülkében, a nedves ruháját meg betömködte a bevásárlószatyorba. Épp indulni készült, amikor észrevette, hogy újból eleredt az eső, mire hátraarcot csinált, és vett esőkabátot meg esernyőt is. Sötött a nap, amikor elhagyta az épületet. – Utálom ezt a helyet – mondta fennhangon, és a járókelők idegesen szétspricceltek előle.
A hazafelé vezető hosszú kocsiúton arra a szilárd elhatározásra jutott, hogy a következő férfi az életében csakis olyasvalaki lehet, aki igazán szereti őt, nem pedig olyan, akit ő a nap minden percében irritál, ahogy Jamest irritálta, és olyan léha se legyen az illető, mint Charles.
Ha Charles újból feltűnik a színen, mondta magában, elküldöm melegebb éghajlatra.
De amikor ráfordult az Orgonás-dűlőre, és meglátta, hogy Charles kocsija parkol a háza előtt, megkönnyebbülés öntötte el. Még nem, mondta magának. Majd elküldöm akkor, ha már túl vagyunk ezen az egészen.

Kilenc

CHARLES ODABENT VOLT a házban, ugyanis megtartotta a pótkulcsot, és whiskyt kortyolgatva nagyban tévézett.
– Újra itthon – mondta lustán. – Merre járt?
– Csak itt, a közelben. Eh, akár el is mondhatom: Wyckhaddenbe mentem.
Agatha fáradt sóhajjal lerogyott. Charles megnézte magának.
– Inkább meg se kérdem, mi dolga volt ott. Whiskyt vagy gint?
– Whiskyt vízzel. – Charles felkelt, és kitöltötte az italt. – Azért mentem oda, hogy beszéljek Jimmyvel. Emlékszik Jimmyre?
– Hogy is felejthetném el? Rajtakapott minket az ágyban, és felbontotta magával az eljegyzését.
– Arra gondoltam, ha előadom neki az ügyet, ő talán ad majd valami ötletet.
– És adott?
– Adott hát. Azt mondta, hogy amikor bűntény történik, az emberek általában azt szokták mondani, nem láttak, nem hallottak semmit, de ha másodszor is megkérdezzük őket, egyikük talán előrukkol valamivel, amit addig túl érdektelennek talált ahhoz, hogy említést tegyen róla.
– Bölcs gondolat – mondta Charles. – Tulajdonképpen még nem is kérdeztük ki a falubelieket. A rendőrségre hagytuk a feladatot. Uramatyám, most járkálhatunk háztól házig.
– Nem feltétlenül. Van egy ötletem. Átmehetnénk Mrs. Bloxbyhoz, és felvethetnénk neki, hogy toborozza össze a népeket a közösségi terembe. Mindenki kap egy darab papírt, és írjanak le mindent, amit láttak vagy hallottak azon a napon, amikor Jamest megtámadták, és akkor este, amikor Melissát meggyilkolták.
– Kezdetnek nem rossz. Nem bírom megállni, Aggie. Azért ment Wyckhaddenbe, hogy felszítsa a kihunyt tüzet?
– Még szép, hogy nem! – vágta rá Agatha. – Mi van Tarával?
– Mi lenne vele?
– Mi van a csodalénnyel, akiért úgy meg volt veszve.
– Nem jött össze.
– Mi történt?
– Hát, elvittem vacsorázni. Azt mondta magáról, hogy feminista, valami magazinnál dolgozik, és ragaszkodott hozzá, hogy ő fizesse a saját részét, úgyhogy ebben maradtunk. Az új stratfordi étterembe, a Père Rouge-ba mentünk. Amikor megjött a számla, ő hajszálpontosan a felét adta oda nekem. Mondom neki, „na, álljon meg a menet, magácska osztrigát kért előételnek, mindjárt egy tucatot, és én csak egy pohár bort ittam, egyébként maga itta meg az egész üveggel; én tésztát ettem, maga bélszínt; én nem kértem desszertet, maga viszont crêpes Suzette-et rendelt”, azzal előkaptam a zsebszámológépem, és kimatematikáztam neki a részét, mert így volt

igazságos. Aztán még hozzáadtam a borravalót, bár egy szóval se mondta, hogy abba is beszáll, és közöltem vele a végeredményt. Hűvösen nézett rám, és megkérdezte, hogy tréfálok-e. Mondom, én ezt egy cseppet sem találom viccesnek. Mire felállt azzal, hogy egy perc, és jön, de nem jött vissza. Egyedül kellett kicsengetnem azt a horribilis összeget. Arra értem haza, hogy ő már otthon van, és a ház előtt várja a taxi. Összepakolta a cókmókját, és eltűnt a balfenéken.

– Jaj, Charles, rá kellett volna hagynia. Zsebszámológép?

– Miért? Ő mondta, hogy állja a részét, és nem engedhettem, hogy csak egy vacak kis hányadot fizessen ki, mikor a bélpoklos tehén az étlapon szereplő legdrágább ételeket zabálta végig.

– Charles, a zsugorisága örök agglegénységre fogja kárhoztatni.

– Nem vagyok zsugori. Csak szavukon fogom az embereket. Ha valaki azt mondja, hogy kifizeti a részét, akkor elvárom, hogy ki is fizesse.

– No mindegy. Inkább elmesélem, mi volt a hétvégén. – Azzal Agatha beszámolt a falusi mulatságról meg Roy és Dewey afférjáról.

– Ez tényleg Dewey bűnösségét támasztja alá. Jessop mondott még valamit?

– Azt, hogy ő Juliára gyanakszik. Két indíték is adott: a pénz és a gyűlölség. Mindenesetre továbbra is furcsállom, hogy Melissa mindenét Juliára hagyta. Vajon Julia tudott a végrendeletről?

Charles felnyögött.

– Az az érzésem, hogy megint el kell majd bumliznunk Cambridge-be.

– Előbb szervezzük meg a falugyűlést. Reggel átnézünk Mrs. Bloxbyhoz.

MRS. BLOXBY MÁSNAP figyelmesen végighallgatta a javaslatukat.

– Nem látok benne semmi kivetnivalót – mondta. – Mindjárt hozom a könyvet, és megnézzük, mikor szabad a terem. Az esti órák lennének jók, amikor már hazaértek az emberek a munkából.

Vaskos határidőkönyvvel tért vissza, és végigfuttatta ujját az oldalakon.

– Lássuk csak, a következő szombat este például szabad. Sajnos lehet, hogy Alf be fogja hajtani rajtatok a terembérleti díjat.

– Micsoda?! – hőbörgött Charles. – Azok után, hogy Aggie egy rakás pénzt gyűjtött neki a mulatságon?!

– Azt az utolsó garasig eladományoztuk – mondta Mrs. Bloxby.

– Nem érdekes – mondta Agatha. – Én állom az egyik felét, Charles a másikat.

Charles nyitotta a száját, hogy tiltakozzon, de meglátta Agatha szemében a kaján kifejezést, ezért inkább hallgatott.

Mrs. Bloxby gondosan bejegyezte a könyvbe a foglalást, és így szólt:

– Mindkettőjüknek sűrű napja lesz.

– Miért? – kérdezte Agatha.

– Mert az embereknek tudniuk kell róla, hogy gyűlés lesz. Szórólapokat kell készítened a számítógépeddel, és minden házhoz be kell dobni egyet.

Agatha felnyögött.
– Nem elég, ha kifüggesztjük a kisboltban?
– Sokan a szupermarketbe járnak vásárolni, nem látnák az értesítést.
– Tudom már – mondta Charles. – Még tart az iskolaszünet. Majd a gyerekek kiviszik a szórólapokat.
– Nem javaslom – mondta Mrs. Bloxby. – Már próbáltuk. Fizetséget is kaptak érte, de olyan lusták ezek a mai gyerekek. Általában a legelső levélnyíláson betömik az összes szórólapot, aztán már jönnek is a paplakba a kisangyalok, és a pénzüket követelik.
– Hát jó – sóhajtotta Agatha. – Úgyis kell a testmozgás.
Hazamentek Charlesszal. Agatha begépelte a szöveget a számítógépébe, és több száz példányban kinyomtatta, aztán szétváltak Charlesszal, és úgy egyeztek meg, hogy majd a Vörös Oroszlánban találkoznak.
Mialatt Agatha házról házra járt, hirtelen támadt együttérzés töltötte el a henye iskoláskölykök iránt. Milyen egyszerű is lenne elsuvasztani valahová egy köteg szórólapot, vagy betömködni mindet az első levélnyíláson, és azzal letudni a dolgot. Csak azt remélte, hogy Charlesnak nem ugyanez a gondolat motoszkál a fejében.
Tartott egy rövid ebédszünetet, és a mosogatóban talált tojáspecsétes tányérból arra következtetett, hogy Charles megelőzte. Folytatta a munkát, s az utolsó szórólapot a kisbolt kirakatában ragasztotta ki. Akikkel beszélt, mind csak morgolódtak, hogy a rendőröknek már elmondták, amit tudnak, ugyanakkor látszott rajtuk, hogy a gyűlés gondolata felpiszkálja a kíváncsiságukat.
Agatha holtfáradtan fordult be a kocsmába, ahol Charles már várt rá. Agatha gyanakvóan méregette.
– Csak nem csalt?
– Nem csaltam, édesem, a fájó lábam rá a bizonyíték. Szélsebesen haladtam egyik háztól a másikig. Maga kis huncut, rám sózta a lakótelepet. Rengeteg ház van ott. És még rendőrt is kellett hívnom.
– Miért?
– Éppen lehajoltam… ezeknél a lakótelepi házaknál gyakorlatilag a talaj szintjén vannak elhelyezve a postaládák… amikor női sikoltozás ütötte meg a fülem. Azt kiabálta: „hagyj engem békén”, aztán egy puffanást hallottam, meg még egy sikoltást. Na, akkor felhívtam Fred Griggset.
– Mrs. Allan volt az a nő?
– Igen, ő volt. Fred próbálta rábeszélni, hogy tegyen feljelentést. Az ürgét Derry Pattersonnak hívják, nagydarab, durva fráter.
– De ő nem tesz feljelentést?
– Nem.
– Miért csinálja ezt? Hisz’ csak most szabadult meg egy másik brutális fazontól.

– Úgy látszik, ezt a típust favorizálja. De mindegy, most mi legyen?
– Próbáljuk meg kiszedni Billből Melissa ügyvédjének a nevét, meg hogy mekkora vagyon maradt utána.
– A végrendeleteket ki szokták nyomtatni az újságban, nem igaz? Megkérdezhetnénk azt a mircesteri szerkesztőt. Hátha megered a nyelve. Tudom már! Beszámolunk neki a falugyűlésről, nem árt egy kis nyilvánosság.
– Jó ötlet.

MÁSNAP A MIRCESTER HÍRLAP szerkesztője, Mr. Jason Blacklock bizalmatlanul tanulmányozta őket.
– Már megint maguk? Nem mondhatnám, hogy elhalmoznak minket jó sztorikkal. Nem is baj, hogy Worcesterről mi nem szoktunk tudósítani, habár amint hallom, már kétszer is kint volt maguknál a rendőrség.
– Szólni fogunk, amint történik valami a körzetükben. Egyébként a mulatságra is küldtem magának meghívót – mondta Agatha. – Megnéztem, de nem tudósítottak róla az újságban.
Mr. Blacklock sóhajtott.
– Úgy döntöttem, hogy kimenőt adok Josie-nak, és őt küldtem oda.
– Micsoda?! Mircester első számú anorexiását küldte?
– Igen, őt.
– Na és mi történt?
– Josie szerint semmi. Azt mondta, hogy egy vacak kis falusi mulatság volt, semmi több. Amikor a Gloucester Visszhamgjában olvastam, hogy kétezerért kelt el egy antik baba, kirúgtam Josie-t.
– Gondolom, arra se vette magának a fáradságot, hogy egyáltalán eljöjjön.
– Jól gondolja. De miért kerestek fel?
– Tudja, hogy mekkora összegről végrendelkezett Melissa?
– Úgy két és félmillióról.
Charles elismerően füttyentett.
– Ennyi pénzért megéri meghalni.
– Illetve gyilkolni – igazította ki Agatha.
– Azt hiszik, a húga tette? – kérdezte Blacklock. – Ha jól tudom, sziklaszilárd alibije van.
– Nagyon úgy néz ki – mondta Agatha. – Azért vagyunk itt, mert kapcsolatba szeretnénk lépni Melissa ügyvédjével.
– Mr. Clamp az a Clamp, Anderson és Bigginstől. Az Abbey Way sarkán találják őket, a tizenkilences szám alatt.
Agatha és Charles felállt.
– Na és a sztori? – kérdezte Blacklock.
– Majd – mondta Agatha. – Csak várja ki a végét.
Amint kiértek az újság szerkesztőségéből, Charles így szólt:
– Sose találná ki, kit láttam.

– Kit?
– A szépséges Josie-t az iroda egyik csücskében.
– Pedig Blacklock azt mondta, hogy kirúgta!
– Lehet, hogy a felmondási idejét tölti, vagy az is lehet, hogy Blacklock nem akarta az orrunkra kötni, hogy odavan szerencsétlen kis libáért. Azért csak menjünk el az ügyvédhez. Bár valószínűleg a szokásos halandzsával jön majd, hogy nem adhat ki az ügyfeleivel kapcsolatos információt, blablabla.
– Próba szerencse. Na, indulás.
Amikor beléptek az ügyvédi irodába, egyszerre mintha elvágták volna őket a nyüzsgő világtól. Az öreg épület poros csendbe burkolta őket. Az idősödő recepciós hölgy végighallgatta kérésüket, azután eldöcögött a belső termekbe. Vajon hosszú ideje van a cégnél?, tűnődött Agatha. Milyen szép is lenne, ha csak nemrégiben vették volna fel. Nagyszerű lenne a tudat, hogy az ember akár élete alkonyán is találhat még magának munkát. Újból beléhasított a megbánás, amiért nem ment hozzá Jimmyhez. Most aztán magányosan kell tengetnie hátralévő napjait. Még a macskák sem örök életűek, és ő pontosan tudta, ha történik valami Hodge-dzsal és Boswell-lel, semmi sem pótolhatja őket. Aztán rádöbbent, hogy James még csak eszébe se jutott. Talán elfogadta végre, hogy soha többé nem fogja őt viszontlátni.
Ősz fejét félrebiccentve visszajött a recepciós hölgy.
– Mr. Clamp fogadja önöket.
Agatha a recepciós életkorából kiindulva idősebb férfira számított, de Mr. Clamp kicsi, kerek és aránylag fiatal ember volt. Inkább tetszett ifjú gazdálkodónak, mint ügyvédnek. Arca pirospozsgás, keze nagy és erős.
– Olvastam magáról, Mrs. Raisin – mondta a férfi, miután Charles megejtette a bemutatkozást. – Szóval, Mrs. Sheppard végrendeletére kíváncsiak.
– Nem egészen – mondta Agatha. – Fel nem foghatom, miért hagyott mindent a húgára, akit hosszú évek óta nem látott, de még csak nem is kedvelte. Arra gondoltam, mesélhetne nekem Melissa kedélyállapotáról.
Clamp összeráncolta a szemöldökét, és lenézett az íróasztalára.
– Nem államtitkokat feszegetünk – nógatta Agatha. – És az ügyfele halott.
Clamp feltekintett.
– Azt hiszem, nyugodtan elmondhatom. Zaklatott és ideges volt. Azt mondta: „pedig mindig úgy hittem, hogy örökké fogok élni”.
– Mondott valamit a húgáról, Juliáról?
– Nem, mindössze annyit, miért ne választaná a könnyebbik utat azáltal, hogy mindenét egy szem hozzátartozójára hagyja, aztán elnevette magát, és azt mondta: „de szeretném látni Julia képét!” A végakarat teljesen világos volt. Mindent a húga kapott.
– Történnie kellett valaminek, ha Melissa úgy gondolta, hogy nincs már sok ideje hátra – mondta Charles.

– Szerintem ez már csak lépcsőházi okoskodás – így Mr. Clamp. – Kifejezetten jó színben volt. Vonzó és elragadó. Ami azt illeti, még vacsorázni is meghívott.
– És maga elment vele? – kérdezte Agatha.
– Nem, ugyanis nős vagyok, és a nejem nem díjazná, ha kettesben vacsoráznék egy csinos nővel.
– Mondhatta volna, hogy túlóráznia kell – vigyorgott Charles.
Mr. Clamp nem volt vevő a humorára.
– Nem szokásom hazudozni Mrs. Clampnek.
Nem segíthetett nekik többet. Visszabattyogtak a parkolóhoz, s közben a hallottakon rágódtak.
– Tuti, hogy Melissát megfenyegették – mondta végül Agatha. – Azért készített végrendeletet, és azért hagyott mindent éppen Juliára.
– Ha figyelembe vesszük, mit művelt vele Dewey, csodálom, hogy nem előbb végrendelkezett – mondta Charles.
– Talán nem is Dewey az. Meglehet, Melissa ismerte annyira Deweyt, hogy tudja, ő igazából sose bántaná – mondta Agatha.
– Nehéz elhinnem. Hiszen a frászt hozta Royra.
– Igen ám, de Roy soha nem volt a felesége. Mellesleg Dewey meséje arról, hogy hogyan fenyegette meg Melissát, talán puszta elmeszülemény. Lehet, hogy Melissa egyszerűen ráunt, és elvált tőle. Talán tényleg fenyegetőzött vele, hogy kárt tesz Dewey kedvenc babájában, ő meg erre zokszó nélkül belement a válásba.
– Ha így áll a helyzet, akkor az első számú gyanúsított kilőve. És mi van Jamesszel? Vajon egyáltalán megtaláljuk?
– Szerintem James meghalt – mondta Agatha. – Nézze, a számlái most is kifizetetlenek lennének, ha nem fizetném be őket helyette én, és James mindig háklis volt rá, hogy ne legyenek adósságai. Ha tehetné, már visszatért volna, hogy elrendezze a dolgokat.
– Ha halott lenne, szerintem már megtalálták volna. A rendőrség nem adja fel egykönnyen. Nyilván folyamatosan keresik. James személyes papírjait visszakapta hiánytalanul?
– Azt hiszem, igen. A kifizetetlen számlákat már elintéztem. Magánlevelet jóformán soha nem kapott, csak a kiadójától.
Egyszerre álltak meg, és összenéztek.
– A kiadóra meg James ügynökére még nem is gondoltam – mondta Agatha. – De a rendőrség aligha feledkezett meg róluk.
– Ki James ügynöke?
– Valami nő, Bobby Englishnek hívják. Bloomsburyben van irodája, a Bedford Streeten.
– A vadászat ezennel folytatódik – mondta Charles vidoran. – Irány London!

AGATHA SOHASEM találkozott még Bobby Englishsel, így amikor meglátta, először meghökkent, aztán mardosó féltékenység kerítette hatalmába. Az ügynök magas, karcsú nő volt: sötét hajkorona, alabástrom bőr, hatalmas, sötét szempár, kárminpirosra rúzsozott, érzéki száj. Üzletasszonyos nadrágkosztümöt viselt tűsarkúval.
– Szörnyen sajnálom – mondta pergősen –, de önöknek sem segíthetek többet, mint a rendőrségnek.
Charles körbenézett az iroda falán lógó bekeretezett könyvborítókon. Némelyik ordítóan közönséges volt. Rámutatott egyre, amely A vágy szava címet viselte, és egy buja szőkeség virított rajta derékig csupaszon, majd így szólt:
– Bocsásson meg, Bobby, de nem úgy tűnik, mintha száraz hadtörténeti munkákra specializálódott volna.
– Nem is. Egy fogadáson ismertem meg Jamest, és egyből megtetszettünk egymásnak. – Agatha csúnyán nézett rá. – Örömmel felkaroltam a könyvét, és James odáig volt, amikor találtam neki kiadót.
– A Greive Booksot, ugye? – kérdezte Agatha.
Bobby bólintott.
– Ki volt ott James szerkesztője?
– Robin Jakes.
– Felteszem, Robin is nő – jegyezte meg Agatha kedvetlenül, és Bobby ismételten bólintott. Agatha mindig is nehezményezte, ha a nők férfineveket aggatnak magukra. Most viszont már kimondottan gyűlölte az ilyen nőket. Vajon Jamesnek viszonya volt ezzel a Bobbyval?
Alaposan végigmustrálta az ügynököt.
– Nem volt köztünk semmi – mondta Bobby –, ha ez jár a fejében. Csak barátok voltunk.
– James nem említette, hogy a világ valamelyik pontja különösen közel áll a szívéhez? – kérdezte Charles. – Van róla elképzelése, hogy hová mehetett?
– Nincs, James nagy utazó volt. Nem hiszem, hogy különösebben kötődött volna egy konkrét helyhez. Tényleg nem tudok segíteni. Amikor találkoztunk, rendszerint könyvekről, a piacról, eladási statisztikákról meg ilyesmikről beszélgettünk. Talán próbálkozzanak meg a szerkesztőjénél, bár nem hiszem, hogy Robin többet tudna mondani.

AGATHA NAGY MEGKÖNNYEBBÜLÉSÉRE Robin Jakesről kiderült, hogy megnyerő, középkorú nő homokszín hajjal és vastag pápaszemmel.
– Annyira sajnálom – mondta Agatha kezét rázogatva. – Borzasztó időszakon mehet át.
Agatha kipislogta a szemébe toluló könnycseppeket. Az egyetlen Mrs. Bloxby kivételével jóformán senki sem gondolt rá, mennyire szenvedhet.

Kérdéseikre Robin azt a szomorú feleletet adta, hogy el sem tudja képzelni, hová mehetett James.
– Hisz' annyit utazott – mondta. – Egyszer felvetettem neki, hogy kipróbálhatná magát az útikönyvírásban, de neki a hadtörténet volt a szenvedélye. Tudják, én csak szerkesztettem őt. Nem voltunk barátok. – Eltöprengve ráncolta a szemöldökét. – Mondott valamit úgy egy hónappal az eltűnése előtt. De mit is? Á, megvan. Újból feltettem neki a kérdést, hogy nem volna-e kedve útikönyvet írni. James remekül bánt… bánik a szavakkal. Elnevette magát, és azt mondta, régen naplót vezetett az utazásairól, esetleg előkeresi majd, és vet rá egy pillantást.
– Naplót! – lelkendezett Agatha. – A rendőrök egy szóval se említették nekem, hogy napló is van.
– Szerintem kérdezzünk rá – javasolta Charles. – Lehet, hogy lefoglalták.

A KIADÓ ÉPÜLETE ELŐTT Agatha elővette a mobilját.
– Billt kérje – mondta Charles. – Ha tényleg náluk van a napló, más talán nem adná ki nekünk.
Agatha azt a választ kapta, hogy Bill házon kívül van, így aztán Londonban ebédeltek, majd hazamentek. Otthon Agatha rábeszélte Charlest, hogy ő hívja fel Billt odahaza, úgy okoskodott ugyanis, hogy a rettentő Mrs. Wong talán nagyobb segítőkészséget tanúsít majd, ha férfiember hívja Billt.
Amikor Bill vette fel a kagylót, Agatha kitépte a telefont Charles kezéből.
– Bill, én vagyok, Agatha. Most jutott tudomásomra, hogy James naplót vezetett az utazásairól. A rendőrségen van a napló?
– Van itt néhány lefoglalt irat, Agatha. Lehet, hogy a napló is köztük van.
– Jaj, Bill, nekem látnom kell azt a naplót. Lehet, hogy találok benne valamit, ami sokat jelenthet nekem, magának viszont semmit.
– Ennek még utána kell kérdeznem. Jöjjön be a kapitányságra, lássuk csak, mondjuk, holnap délelőtt tízkor.
Agatha megköszönte, és letette a kagylót.
– Reggel be kell mennünk Mircesterbe – tájékoztatta Charlest. – Bill meglátja, mit tehet.
– Akkor most újból feltámadt magában a remény, hogy James él?
– Igen, hogy a fene vinné el! Csak tudnék végre valami biztosat!

MÁSNAP DÉLELŐTT, miközben Mircester felé autóztak, Agatha bizonyos értelemben rettegett, hogy el kell olvasnia James naplóját, már persze csak ha engedélyt kap rá. Mert hát mi van, ha szörnyűségek vannak benne Agatha Raisinről? Végül ahogy közeledtek a városhoz, megosztotta az aggodalmait Charlesszal.

– Nem hinném, hogy a jó James akár csak egyetlen igazán személyes gondolatot is lejegyzett volna abban a naplóban – mondta Charles. – Valószínűleg az utazásai során tett megfigyeléseiről írogat benne.

A kapitányságon az egyik kihallgatószobában várakoztak, Agatha érzése szerint egy örökkévalóságig, valójában mindössze félórát. Végül megjelent Bill egy vaskos, bőrborítású könyvecskével a kezében.

– Nem vihetik el – mondta –, de megnézheti, aztán majd szóljon, ha végeztek.

Agatha és Charles egymás mellé telepedett a dísztelen, cigarettanyomoktól és kávéscsésze-karikáktól pecsétes faasztalnál. Agatha az első oldalra hajtott, és belesajdult a szíve, amikor meglátta James apró betűs, kusza keze írását.

– Hát, ez tényleg régi napló – mondta. Hátralapozott az utolsó bejegyzéshez. – Öt évvel a megismerkedésünk előtt ér véget.

– Fellélegezhet, hogy magáról egy szó sincs benne – mondta Charles szívtelenül. – Kezdjünk el olvasni. Hátha mégiscsak volt kedvenc helye. – Türelmesen olvasták a Nepálról, Ciprusról, Szaúd-Arábiáról, valamint egy hosszú kínai útról szóló beszámolókat. Árak, vendégfogadók, szállodák, James mindent feljegyzett. Aztán egy franciaországi gyalogtúra következett. Agatha elfojtott egy ásítást, miközben csak felületesen futotta át a kastélyok és szőlőskertek leírását. Épp lapozni készült, de Charles lefogta a kezét. – Menjünk csak vissza – mondta. – Ott, az oldal alján.

Fáradt és szomjas voltam [olvasta Agatha]. Kora reggel óta vándorúton. Aztán megpillantottam a kolostort. Bezörgettem a kapuján, és kértem egy kis vizet, meg hogy megpihenhessek valahol. A szerzetes elmondta, hogy a bencés rendi Szent Anzelm-kolostorban vagyok, mely zárt rend, de azért beeresztett, megengedte, hogy üldögéljek egy kicsit az árnyas kerengőben, és kancsóban friss forrásvizet hozott nekem. Sohasem hittem igazán komolyan Istenben, de mialatt ott üldögéltem, határozottan éreztem valamiféle spirituális jelenlétet. Félórás pihenést követően folytattam utamat…

Agatha lapozott, aztán türelmetlenül Charlesra nézett.

– Na és?

– Jamest nagyon izgatta az elme ereje. Olykor tényleg történnek csodák a rákbetegekkel. Talán visszament a kolostorba – mondta Charles. – Hisz' a halál árnyékának völgyében járt. Egy zárt rend. Ez talán megmagyarázza, miért tűnt el James nyomtalanul.

De Agatha nem akart hinni ebben. Az a James, aki közelebb került Istenhez, egy olyan Jamest jelentett, aki távolabb került Agatha Raisintől.

– Olvassuk tovább – mondta. – Biztos van itt még valami. – Ám a napló egy törökországi utazás ismertetésének kellős közepén, mondat közben véget ért.

– Semmi – jelentette ki Agatha, és sóhajtva becsukta a könyvet.

– Nekem csak nem megy ki a fejemből az a kolostor – mondta Charles. – Nem kéne utánanézni?

– Nem írja, merre van.
– Adja csak ide nekem azt a naplót.
Charles lapozgatott egy darabig.
– Meg is van. Elhagytam Agde-ot, és úgy határoztam, hogy délnek indulok tovább a spanyol határ felé.
– Hol van Agde?
– Dél-Franciaországban, a provence-i részen.
– Az túl messze van – mondta Agatha. – Különben is szombaton falugyűlés.
Charles értetlenül nézett rá.
– Hát nem akarja megtalálni Jamest?
– Dehogynem. – Csakhogy Agatha egy pillanatra sem akart belegondolni, hogy James egy kolostorban tartózkodik. – Talán majd a gyűlés után – mondta. – De Billnek egy szót se. Még elijesztjük, ha egy hadseregnyi brit hekus tódul be Dél-Franciaországba.
– Szerintem szólnak a franciáknak, és azok mennek ki a helyszínre.
– Napoljuk el ezt, Charles. Majd meggondolom, egyelőre legyünk túl a szombaton.

CHARLES HAZAMENT néhány napra, magára hagyva Agathát a gondolataival. Ő jegyzeteket készített mindazokról, akiket már kikérdeztek, és megállapította, hogy még nem tud világos képet alkotni a gyilkosról. Azt vette észre, hogy túl nagy reményeket fűz a szombati gyűléshez, és próbálta visszafogni magát. Hisz' lehet, hogy oldalakat betöltő mismásolás lesz a végeredmény, csupa olyasmi, hogy „nem láttam semmit, néztem a tévét, lefeküdtem aludni". S mindeközben egy percre sem hagyta nyugodni Charles felvetése, hogy James talán ott van a kolostorban. James egy kolostorban éppoly elveszett lenne a számára, mint holtan. Másrészt viszont ha James csakugyan ott van, akkor el tudja majd mondani nekik, hogy ki támadott rá. Agatha úgy határozott, míg várakozik, addig is ideje törődnie magával egy kicsit, ezért aztán hajat vágatott, és megcsináltatta a frizuráját a fodrásznál, utána meg beugrott a kozmetikushoz arcmasszázsra, és legyantáztatta a lábát. Mindezek után átautózott Oxfordba, és vett pár új ruhát. Felhőtlen nap volt, élvezte a vásárolgatást.
Titkon arra vágyott, bárcsak megoldódott volna már az ügy. Kezdte úgy érezni, hogy nagyon is kellemes lenne az élete James nélkül. Végre megint jól érezhetné magát a bőrében, a maga ura lehetne.
Amikor Charles szombaton a kora reggeli órákban megérkezett, Agatha úgy érezte magát, mintha rövidre szabott üdülésről tért volna vissza.
Miközben átsétált a közösségi terembe Charlesszal, látta, hogy nagy csapat ember igyekszik ugyanabba az irányba.
– Nyilvánvalóan egy csomó sületlenségre kell számítanunk – figyelmeztette Charles. – Az emberek összevissza képzelegnek majd. Habókos dolgokat,

ilyeneket, hogy: „amikor anyám képe leesett a falról, mindjárt tudtam, hogy valami szörnyűség történt”.
– Én mégis azt remélem, hogy igazgyöngyre bukkanunk – mondta Agatha –, másképp nem tudom, mihez kezdhetnénk.
Izgatottság járta át a termet, amikor Agatha és Charles a pódiumra lépett. Agatha felfigyelt rá, hogy a helyi sajtó is képviselteti magát.
Ellenőrizte a mikrofont, és belekezdett a beszédjébe:
– Ez a megoldatlan gyilkossági ügy fenekestül felforgatta a falunkat. Gondolom, mindenki megtalálta a székeken elhelyezett papírlapokat. Szeretném, ha visszagondolnának Melissa Sheppard meggyilkolásának éjszakájára, illetve arra a napra, amikor James Laceyt a támadás érte. Kérem önöket, hogy írjanak le minden furcsaságot, amit esetleg láttak. Előfordulhat, hogy a rendőröknek nem beszéltek róla, mert akkor butaságnak vagy jelentéktelennek tűnt. Én ott leszek az ajtó melletti asztalnál. Amikor végeztek, adják le nekem a papírokat. Kérem, vegyék komolyan a feladatot. Abszurdum, hogy senki nem látott semmit.
Agatha és Charles levonult a pódiumról.
– Ugye, írószert is kaptak? – kérdezte Charles. – Különben arra fog elmenni az idő, hogy mindenki a másiktól kéreget tollat.
– A fenébe! Erre nem gondoltam – mondta Agatha.
– Kiszaladok a kisboltba, és veszek párat.
Charles kisvártatva több doboznyi golyóstollal felszerelkezve jött vissza, amit rögtön szét is osztott. Némelyek serényen írtak, mások a tolluk végét rágcsálták a plafont bámulva, megint mások suttyomban oda-odasandítottak a szomszédjuk papírjára, akár a dolgozatot író kisdiákok.
Végül egyesével elszállingóztak, miután letették Agatha elé a papírjukat. Ő ugyancsak lehervadt, amikor meglátta, hogy az első néhányra mindössze annyit firkantottak rá: „nem láttam semmit”.
Felállt, és a teremben maradtak kedvéért elkiáltotta magát:
– Az is megteszi, ha hallottak valamit.
Végül egy óra múlva mindahányan elmentek. Agatha és Charles segített Mrs. Bloxbynak elrámolni a székeket.
– Mindenesetre hazaviszem az egész paksamétát – mondta Agatha. – Imádkozzunk, hogy legyen értelme.

AMIKOR MEGÉRKEZTEK AGATHÁHOZ, Charles így szólt:
– Igyunk egyet, és harapjunk valamit. Hosszú napunk lesz.
Agatha kolbászt, tojást, szalonnát és krumplit sütött ki, ez volt Charles kedvenc eledele.
– Na – mondta aztán türelmetlenül –, lássunk végre munkához.
Áthurcolkodtak a nappaliba. Agatha két stószba rendezte a papírokat.
Nekiálltak olvasni.

– Ez nincs aláírva – szólalt meg Charles. – Azt írja, „gyilkos kurva, te voltál”.
– Tegye félre – mondta Agatha. – Vajon ki írhatta? Volt ott pár fura alak.
– Meg gyerekek. Talán valami rosszcsont kölyök volt.
Agatha átrágta magát néhány bő lére eresztett beszámolón. Egyesek úgy írtak arról, hogy miket is csináltak Melissa halálának éjszakáján, mintha kötelességüknek érezték volna, hogy alibit produkáljanak.
– Ezt hallgassa meg – mondta Agatha. – Az ancombe-i úton lakó Mrs. Perry írja. „Hat órakor sonkát sütöttem krumplival magamnak meg apámnak, aztán átmentünk a Vörös Oroszlánba egy italra. A papa egy pohár világost ivott, én limonádés sört. Utána hazamentünk. Kiengedtem a macskát. Benyomtuk a tévét. Éppen valami mocskos film ment egy csomó vetkőzéssel meg izéléssel. Nem is nagyon bírtuk nézni a papával. Aztán nyugovóra tértünk, de előbb még megtöltöttem a meleg vizes palackokat. Remélem, segítettem. Amy Perry.” Most okosabbak lettünk?
– Olvasson tovább – dünnyögte Charles. – Az én adagomban a mocskolódó levélen kívül eddig még csak alibikről meg babonás intelmekről esett szó. „Egyszerre csak fagyos hideg járta át a házat”, meg „égnek állt a szőr a macskáim hátán”.
– Tessék, itt egy újabb bicskanyitogató darab – mondta Agatha. – Mrs. Pamela Greentől. Özvegyasszony. Hosszú, csontos és pikírt. Figyelje ezeket a dőlt betűket! Szavamra, mintha a tizennyolcadik századból szalajtották volna. „Le se hunytam a szemem Mrs. Sheppard Szörnyűséges halálának Éjjelén. Ez is egyike az öregedés Árnyoldalainak. Szokásomhoz híven pórázra kötöttem Queenie-t”…, a kutyáját, azt az undok kis szőrcsimbókot…, „és kivittem sétálni. Senki sem járt az utcákon, csak egy leánygyermek. Megszólítottam: »odahaza, ágyban lenne már a helyed«, mire visszafeleselt, hogy törődjem a magam Dolgával. Szabadon engedtem Queenie-t, ő meg, uzsgyi, be az egyik kertbe. Mire előkerítettem, a Gyermek addigra már eltűnt. Szeretném megjegyezni, Mrs. Raisin, hogy az ön korában bölcsebben tenné, ha Jótékony Tevékenységekre szorítkozna, és a Rendőri Munkát a rendőrségre hagyná.” Hülye tehén!
– Vajon ki lehetett a gyermek? – mélázott Charles. – Van egyáltalán gyerek ebben a trotlik és nyugdíjasok lakta faluban?
– Van jó néhány odaát, a tanácsi lakótelepen. De ne lazsáljunk.
Órák múlva Agatha felmordult:
– Ezt nevezem időpocsékolásnak.
– Cseréljünk – mondta Charles. – Most maga olvassa az én adagomat, én pedig a magáét. Hátha észreveszünk valamit, ami a másiknak elkerülte a figyelmét.
Újból belemerültek az olvasásba.
Végül Agatha elcsigázottan így szólt:
– Kár volt a papírért.

– Meg kell találnunk azt a gyereklányt. Holnap elmehetnénk Mrs. Greenhez, hogy adjon róla személyleírást.
– Említettem már, hogy szódásüveg szemüveget hord? – így Agatha. – Nem? Hát, pedig így van. Sose jutunk előbbre.
– Reggel majd nézzük át újra az egészet – mondta Charles egy ásítást elfojtva.

MIUTÁN ELKÖLTÖTTÉK kései vacsorájukat, Agatha nyugovóra tért, Charles pedig visszavonult a vendégszobába.
Ám Agatha képtelen volt elaludni. Zavaros gondolatok cikáztak a fejében a gyilkosságról és mindazokról, akiket kihallgattak. Amikor végre-valahára elszenderedett, álmában fehérbe öltözötten állt Carsely templomának oltára előtt a tulajdon esküvőjén. A jövendőbelije arcát nem tudta kivenni. A másik oldalán Mrs. Bloxby álldogált mint a menyasszony tanúja. „Hibát követsz el – suttogta az álombéli lelkészné. – James mellett is boldogtalan voltál, és őmellette is az leszel. Jusson eszedbe, mi történt szerencsétlen Mrs. Allannel. Aki egyszer már kimenekült egy boldogtalan házasságból, később megismétli a hibáját, mert megint ugyanolyan embert választ.”
– Elhallgass! – mormogta Agatha álmában. – Senki nem fogja megakadályozni ezt a házasságot. Nem akarok egyedül maradni. – Tudatában volt, hogy leendő hitvese sarkon fordul, és elballag. Ő is megpróbált hátrafordulni, hogy utánakiáltson, hogy megállítsa, de torkán akadtak a szavak. Márpedig mindenáron kiáltania kell. Vissza kell hívnia. Muszáj férjhez mennie.
Arra riadt fel, hogy Charles rázogatja.
– Mi az?
– Rosszat álmodott, nyöszörgött meg sírdogált.
– Hja, vagy úgy – mondta Agatha a fénytől hunyorogva. – Buta egy álom volt. Azt álmodtam, hogy férjhez megyek, és Mrs. Bloxby figyelmeztet, hogy ugyanúgy fog végződni, mint a Jamesszel való házasságom. Azt mondta, az olyanok, mint Mrs. Allan, menetrendszerűen ugyanazt a típust választják, amikor újra férjhez mennek.
Charles leült az ágyra.
– Álljunk meg egy percre, és gondolkodjunk.
– Csak egy ostoba álom volt.
– De Mrs. Bloxby azt mondta, Mrs. Allan másodszor is rosszul választott, és hogy ez általában így van.
Agatha rámeredt.
– Arra akar kilyukadni, hogy Megan Sheppard bizonyos értelemben ugyanolyan lehet, mint Melissa?
– Elképzelhető. Ne feledje, hogy James egy másik elmebeteg felől érdeklődött.
– Kérem a pongyolámat – mondta Agatha, és lelendítette a lábát az ágyról. – A papírok!

– Mi van velük?
– Mrs. Green azt írja, hogy találkozott egy gyermekkel. Gyermekkel! Ha Megan kislányos külsejéből meg Mrs. Green rossz szeméből indulunk ki, nagyon is lehetséges, hogy Megannel találkozott!
– Kissé vad ötlet, de semmit sem akarok helyből elvetni.
Lementek, és újból átböngészték a papírokat.
– Itt van, amit Mrs. Green írt. Másutt is van még szó gyerekről?
Letelepedtek, hogy újból átnézzék az egészet.
– Semmi – mondta végül Charles.
– Reggel átmegyünk Mrs. Greenhez.

Tíz

HANEM REGGEL már mindketten azon az álláspontón voltak, légből kapott ötlet, hogy Megan lett volna a gyermek, s hogy Melissa és Megan személyisége hasonlóságot mutat.

– Azért csak menjünk oda – mondta Charles. – Mert egyébként egy helyben toporgunk, és hiába hívtuk össze a falugyűlést.

Agatha és Charles Mrs. Green háza felé vette az irányt, amely a faluból kivezető hegyi úton állt. Derűs idő volt, a táj a nap langyarany fényében fürdött.

– Ha most se derül ki semmi – szólalt meg hirtelen Agatha –, akkor én végeztem. – Széles mozdulattal körbemutatott a napsütötte falun. – Mióta James eltűnt, szünet nélkül a sötétben téblábolok. Élni akarok.

– James nélkül?

– Igen, nélküle. Még ha valami csuda folytán megtalálom is, még ha vissza akar is jönni hozzám, úgyse működne a dolog. Folyton azt vártam tőle, hogy megváltozzék, és ő is ugyanezt várta tőlem, de egyikünk sem tud megváltozni.

– Egy ideje nem dohányzik. Ez is valami.

– Csak mikor csillapul végre a vágy?

– Szokjon le róla, hogy cigarettát hord magánál.

– Nekem bejött. Amíg van nálam cigaretta, addig úgy érzem, kibírom, hogy ne gyújtsak rá.

– Ha maga mondja – így Charles. – Ez az a ház?

– Ez. Na, lássuk.

Mrs. Green ajtót nyitott, és méltatlankodva nézett Agathára.

– Á, maga az?

– Roppant érdekesnek találtam, amit a beszámolójában írt – mondta Agatha krokodilmosollyal, amelyet azok számára tartogat az ember, akiket nem állhat. – Bemehetünk?

– Nem.

– Azt írja, látott egy gyermeket Melissa meggyilkolásának éjjelén – vette át a szót Charles. – Le tudná írni azt a gyermeket?

Mrs. Green ízig-vérig sznob volt, és menten ellágyult az arca Charles felső osztálybeli származásra valló beszédmódjától.

– Sötét volt, Sir Charles, és… Nem jönne be, kérem?...

– Köszönöm. – Charles benyomult a házba a nő mellett, aki utána egyenesen Agatha képébe vágta az ajtót.

Agatha lángvörösen nyitotta ki, és követte őket a komor hangulatú nappaliba, ahol minden szabad felületet bekeretezett fotók borítottak. A szobában uralkodó sötétséget az ablakon túli óriás lila akác lombja meg az

ablak innenső oldalán burjánzó óriás filodendron idézte elő. Mrs. Green zsarnoki ábrázata mintha lebegett volna a félhomályban.
– Bakfiskorúnak mondanám – fogott bele. – Rágógumizott, utálatos egy szokás, és olyan kis hátizsák volt nála, amivel a fiatalok szoktak lófrálni manapság, ahelyett hogy tisztességes kézitáskát hordanának.
– Hajszíne? – kérdezte Charles.
– Azt nem tudtam kivenni.
– Mi volt rajta? – kérdezte Agatha.
– Rövidnadrág felsőrésszel, meg az az ormótlan bakancsféle, amit újabban hordanak.
– Elmondta ezt a rendőröknek? – kérdezte Charles.
– Természetesen nem. Ők a gyilkost keresik, nem egy gyermeket. És ha szabad megjegyeznem, ön is jobban tenné, ha a rendőrségre hagyná a nyomozást. Különben mire fizetjük az adót? Az ilyen Mrs. Raisin-félék esetében persze érthető ez a kotnyelesség, de ön, Sir Charles, igazán okosabb is lehetne.
– Elfelejti – szólalt meg Agatha fagyosan –, hogy nekem eltűnt a férjem.
– Szegény Mr. Lacey. Nem vagyok meglepve. A helybéliek tanúsága szerint kutya élete volt maga mellett.
Agatha felpattant a díványról, ahol addig ült.
– Maga egy gonosz, vén szipirtyó. Remélem, a pokolban fog elrohadni. – Azzal kiviharzott.
Charles is felállt.
– Csak még valami – mondta a leesett állú, szemét düllesztő Mrs. Greennek. – Milyen volt a gyerek haja? Hosszú, rövid, esetleg lófarokban viselte?
Az asszony feltekintett rá vaskos okuláréja mögül.
– Mindkét oldalon kis varkocsba volt kötve szalaggal. Ezt nem hagyhatom szó nélkül, Sir Charles. Nem értem, mit lát ebben az asszonyban. Nem…
Charles szó nélkül kisétált. Agatha odakint ácsorgott, és éppen cigarettára gyújtott. Charles kikapta a bagót a kezéből, elhajította Mrs. Green kertjében, azután megragadta Agathát, és kisasszézott vele az útra.
– Mi lelte? – ripakodott rá Agatha, miközben szabadulni próbált.
– A gyermek copfban, vagy ahogy a nő mondta, varkocsban viselte a haját, szalaggal átkötve. Na és kit ismerünk, aki így hordja a haját?
– Megan! – hápogta Agatha.
– Most mi legyen? Menjünk a rendőrségre?
– Ne, előbb kérdőre akarom vonni.
– Veszélyes lehet.
– Maga is velem jön.
– Egy kalapácsát suhogtató elmebeteggel szemben nem tudom megvédelmezni. De úgyse lesz egyedül a nő. Sheppard is ott lesz vele. És hogy a fenébe illant el Oxfordból Carselyba meg vissza a férje tudta nélkül?

– Taxival? – vetette fel Agatha.
– Biztos vagyok benne, hogy ennek már utánanéztek a rendőrök. Meg a buszoknak is.
– Hacsak Sheppard nem a nő bűntársa. Bárcsak biztosan tudnánk, hogy a férj nem lesz otthon, amikor beállítunk!
– Az megoldható – mondta Charles. – Majd otthonról felhívom azzal, hogy betörtek a boltjába.
– Na és ha a nő is vele megy?
– Az is benne van a pakliban. Akkor kivárjuk a hétfő reggelt, amikor a fickó munkába megy.
Már szedték is a lábukat, vissza az Orgonás-dűlőre. Charles kikereste Sheppardéket a telefonkönyvből.
– Ne figyeljen ide – fordult Agathához. – Elváltoztatott hangon fogok beszélni, de nem megy, ha itt hegyezi nekem a fülét. Hekusnak kell tettetnem magam.
Agatha bevonult a konyhába. Elővette a cigarettáját, aztán inkább mégis elrakta.
Hallotta, ahogy Charles a telefonba mormol, aztán bejön a konyhába.
– El van intézve – mondta Charles. – Indulhatunk.

CHARLES SZÉLSEBESEN HAJTOTT Blockleyba, és remélte, hogy nem találkoznak szembe a faluból kihajtó Luke Shepparddel. A Sheppard-ház előtt parkolt le, és mély levegőt vett.
– Rajtunk a világ szeme, Aggie – mondta.
– Már megint maguk – állapította meg az ajtót nyitó Megan. – Ezúttal mit akarnak?
– Beenged? – kérdezte Charles bűbájosan. – Híreket hoztunk magának.
– Na persze. Luke nincs itthon. Betörtek a boltjába.
Követték Megant, aki mint legutóbb, most is a kertbe vezette őket.
– Ki vele, mi a mondandójuk?
Charles éppen hozzákezdett volna a téma diplomatikus felvezetéséhez, de Agatha kíméletlenül elvágta a szavát:
– Maga ölte meg Melissát. Látták magát a faluban a gyilkosság idején. Tanú is van rá.
Megan moccanatlanul ült, szembogara hatalmasra tágult. Aztán kitört belőle a nevetés.
– Ügyes próbálkozás. Egész éjjel Oxfordban voltam. Hogy kerültem volna Oxfordból Carselyba?
– Azt nem tudom – mondta Agatha. – De a tanú szerint igenis ott volt a gyilkosság helyszínén.
– És mit mond erre a rendőrség?
– Még nem szóltunk nekik – mondta Agatha.

– Miért?
– Kíváncsiak voltunk, hogy mit tud felhozni mentségére.
– Akkor a kastély könyvtárában kellett volna összegyűlnünk, nemde? – élcelődött Megan. – Ahol a híres-neves detektív a fejünkre olvassa a vádat, és a bűnös összeroppan. Amondó vagyok, tűnjenek el innen a dajkameséikkel együtt, máskülönben feljelentem magukat zaklatásért.
– James kiderítette magáról az igazat – ütötte tovább a vasat Agatha. – Magát ugyanakkor gyógykezelték, amikor Melissát.
– Tízig számolok, és ha még akkor sem kotródtak el, hívom a rendőrséget. Egy…
– Menjünk, Aggie – mondta Charles.
– Kettő…
Agatha húzódozva állt fel.
– Három…
Charles sietősen kiterelte Agathát a házból.
– Négy… – kántálta Megan.
Odakint Charles így szólt:
– Ennyi volt. Gyerünk Bill Wonghoz.
– Mit tud csinálni Bill, amire mi nem vagyunk képesek? – szegezte neki a kérdést Agatha.
– Van egy gyanúsítottunk meg egy tanúnk. Nyissuk fel Bill szemét.

MRS. WONG LÁTNIVALÓAN ki volt kelve magából, amikor közölték vele, hogy Bill-lel szeretnének beszélni.
– Vasárnap van – ágált –, és most készülünk leülni a vasárnapi vacsoránkhoz.
– Bill! – bődült el Agatha.
Bill nyomban megjelent az anyja mögött, aki barikádként torlaszolta el előttük a bejáratot.
– Mi baj van, Agatha? – kérdezte.
– Megvan a gyilkos.
– Ne ácsorogjanak ott. Mama, állj félre, kérlek.
Mrs. Wong az orra alatt dohogva húzódott vissza. Bill kivezette őket a kertbe.
– Üljenek le – mondta. – Hadd halljam a részleteket.
Agatha nagy levegőt vett, és előadta, hogy Mrs. Green egy gyermeket vélt látni a gyilkosság éjszakáján, s hogy a „gyermekről” adott személyleírása tökéletesen ráillik Megan Sheppardre.
– De mi oka lett volna rá? – kérdezte Bill.
– Csak várja ki a végét – mondta Agatha, akinek az összpontosítástól egészen összegyűrődött az arca. – James afelől tudakozódott, lehetséges-e, hogy két elmebeteg barátságot kössön egymással. Tegyük fel, hogy Melissa és Megan a pszichiátriai osztályon ismerkedett meg évekkel ezelőtt, amikor Melissát kezelték. Tegyük fel, hogy tényleg összebarátkoztak, aztán megszakadt a

kapcsolatuk. Mi van akkor, ha… – Ekkor még több gyűrődés jelent meg az arcán. – Mi van, ha létezett egy korábbi végrendelet, amelyben Melissa Megant nevezte meg örököseként? Mi van akkor, ha Melissa később veszélyesnek ítélte Megant? A fenébe is, meg kellett volna kérdeznünk az ügyvédjét, hogy létezett-e egy előző végrendelet. Akárhogy is, Megan valahogy tudomást szerez róla, hogy Melissa megváltoztatta a végakaratát, és ezt James hatásának tudja be, ezért megtámadja őt. Azután végez Melissával.
Bill a kezébe temette az arcát.
– Agatha, Agatha. A rendőrség töméntelen energiát és időt fordított Sheppardék alibijének ellenőrzésére. A kocsijuk egész éjjel el se mozdult a szálloda garázsából.
– Ohó, várjunk csak. Milyen kocsijuk van?
– Range Rover.
– Abba hátul könnyedén befér egy motorkerékpár.
– Agatha, minden járműről tudunk, amely aznap éjjel elhagyta a hotelgarázst.
– De nem kellett feltétlenül a kocsiban hagyniuk a motort. Ott hagyhatták az állomáson vagy akár a belvárosban is. Jaj, Bill, ha tényleg volt náluk motor vagy robogó, lehet, hogy a sajátjuk. Nagyon kérem, Bill, nézzen utána.
– Meglátom, mit tehetek. Itt várjanak.
– Minél tovább elemezzük, annál képtelenebbnek tűnik – sopánkodott Charles.
Visszajött Bill.
– Majd visszaszólnak. Most várnunk kell.
– Szerintem – folytatta Agatha komoly hangon – egyszerűen kisurrant a hotelből, amikor senki sem figyelt. Tudom, hogy Mrs. Greennek rossz a szeme, de Megan simán elmegy gyereknek, és a kutya se fogja jelenteni, hogy látott egy tinédzserlányt.
– Kész a vacsora – kiáltotta Mrs. Wong.
– Az enyémet hagyd csak a sütőben – kiáltotta vissza Bill. – Ez most halaszthatatlan munkaügy.
Mrs. Wong megjelent a kertben, és úgy szorongatta kezében a merőkanalat, mint egy fegyvert.
– Szégyen, gyalázat, hogy egyesek még vasárnap is zargatják az embert.
Azzal visszacsörtetett a házba.
– Meg lehetne nézni a kórházi nyilvántartást – javasolta Agatha. – Ha Melissával egy időben volt bent, onnan már el lehet indulni.
– Attól még nem lesz belőle gyilkos.
Agatha sóhajtott egy nagyot. Ekkor megszólalt a telefon. Bill beinalt a házba, és közben azt kiabálta:
– Felveszem!
– Ha Mrs. Wong előbb ér oda a készülékhez, és tényleg a rendőrségről telefonálnak, majd jól kiosztja őket – jegyezte meg Agatha borúsan.

– Lehet ám, hogy Megannek semmi köze az ügyhöz – mondta halkan Charles. – Ne élje bele magát.
Amikor Bill visszajött, ragyogott a szeme.
– Na, mi van? – buzgólkodott Agatha.
– Maga fantasztikus! Tényleg van egy motor Megan Sheppard nevére bejegyezve. Kíváncsi vagyok, megvan-e még nekik.
– A fészer – szúrta közbe Charles. – Van egy fészer a kertjük végében.
– Most be kell mennem az őrsre – mondta Bill. – Remélem, még nem szabadultak meg a motortól. Egyből hozzám kellett volna fordulniuk! Az is lehet, hogy a nő közben meglógott. Most menjenek haza, és ott várjanak. Igen, Agatha. Innentől átveszem.

ÍGY HÁT AGATHA ÉS CHARLES VÁRT. A lusta délután lassan estébe fordult, de Agatha telefonja néma maradt.
Néma csendben költötték el a vacsorájukat is, s csak vártak és vártak.
Azután valamivel kilenc óra előtt megszólalt az ajtócsengő.
– Na végre! – sikkantotta Agatha felugorva.
Szaladt ajtót nyitni. Megan Sheppard állt a küszöbön, a bejárati ajtó fölötti lámpa fénye parányi, de nagyon is valódi pisztolyt csillantott meg a kezében.
– Faroljon vissza a házba! Szép lassan!
A döbbenettől megbénult Agatha engedelmeskedett a parancsnak. Charles kilépett a konyhából, és meredten bámult a két nőre.
Megan a pisztollyal a nappali felé bökött.
– Befelé! – vakkantotta.
Amikor már bent voltak, utasította őket, hogy üljenek le.
Agatha és Charles egyszerre rogyott le a kanapéra.
– Szóval tényleg maga volt – mondta Agatha kiszáradt ajakkal.
– És meg is úsztam volna – mondta Megan –, ha maga nem totyog be a képbe.
– Miért tette? – kérdezte Charles. – A pénzért?
– Azt ígérte, mindenét rám hagyja. Azt hitte, barátnők vagyunk. Valójában sose kedveltem. De azért tartottam vele a kapcsolatot. Nem én vettem el tőle Luke Sheppardöt. Neki lett elege Melissából, és beadta a válókeresetet. Én csak utána mozdultam rá. Melissa azt mondta, neki mindegy.
– De hát senki sem tudta, hogy tartották a kapcsolatot Melissával – mondta Agatha. – Nem egymásnál találkozgattak?
– Nem, mert ő látni sem akarta Luke-ot, legalábbis ezt mondta. Aztán egy este Luke azzal állított haza, hogy Melissa érte küldött.
– Akkor történt, hogy Melissa mindent elmondott neki – így Agatha, miközben arra gondolt: Beszéltesd! Hol van már ez a Bill?
– Nem, Luke azt csak úgy mondta. Melissa valójában arról mesélt neki, hogy van egy barátja a faluban, James Lacey, aki azt tanácsolta neki, hogy változtassa meg a végrendeletét, és a húgára, Juliára hagyja a pénzét.

– Felhívtam Melissát, hogy beszéljek a fejével, hiszen gyűlölte Juliát, mi viszont mindig barátnők voltunk, de ő letorkolt, hogy Laceynek igaza van. Nagyon sajnálja meg minden. Kifejezetten élvezte, hogy visszautasíthat, és ez volt a legidegesítőbb az egészben. Majd' szétvetett a düh. Kiderítettem Lacey lakcímét, odamentem, és megtámadtam. De sikerült meglógnia. Azt hittem, a rendőrségre megy, és nem akartam hinni a szerencsémnek, hogy egyszerűen kámforrá vált. Tudtam, hogy muszáj lesz elhallgattatni Melissát, mégpedig mihamarabb. Különben még rájött volna, hogy én támadtam rá Jamesre. Elmondtam Luke-nak. Neki éppúgy fájt a foga a pénzre, mint nekem. Az üzlete enyhén szólva veszteséges, és csak nemrég fizettük vissza a jelzáloghitelt. Az volt a terv, hogy betesszük a motort a kocsiba, és a Randolphban szállunk meg, Oxfordban. A motort a belvárosban hagytuk. Amikor kisurrantam a hotelből, a recepciós éppen telefonált, úgyhogy kikúsztam szépen a pult alatt.

– Mi volt a gyilkos fegyver? – kérdezte Agatha.

– Egy közönséges kalapács. Most pedig lelövöm magukat, és már itt se vagyok.

Charles felemelkedett a kanapéról, és megindult a nő felé.

– Nem fogja megtenni.

– Charles! – sikoltotta Agatha páni rémületében. Megan rászegezte a pisztolyt, és megpróbálta meghúzni a ravaszt. Semmi nem történt. Charles elkapta a nő csuklóját, és addig csavargatta, amíg a pisztoly a padlóra nem hullt. Szorosan lefogta a kapálódzó Megant, és ráordított Agathára: – Adja ide nekem a pisztolyt! Nincs kibiztosítva.

Megan eszelősen rúgkapált, sikítozott, és próbált hátratekeredni, hogy tíz körömmel essen neki Charlesnak. Agatha felszedte a pisztolyt.

– Hozzon kötelet vagy valamit – kiabálta Charles.

Agatha csak állt tehetetlenül. Kötél, kötél, honnét a jó fenéből vegyek kötelet? Beszaladt a konyhába, de nem talált semmit. Felkapott egy jókora guriga celofánt, és visszaszaladt a szobába. Megan sikolyai iszonyatosak voltak, tébolyult, embertelen hangok jöttek belőle.

– Ó, az ég szerelmére – zihálta Charles.

Ebben a pillanatban süvítettek fel a rendőrségi szirénák. Charlesnak sikerült a földre tepernie Megant, lovaglóülésben ráült, és leszorította a karját a padlóra.

Agatha rohant ajtót nyitni, és vadul integetett a kiérkező járőrkocsiknak.

Falubeliek kezdtek gyülekezni az utca végében. Előbb is idetolhattátok volna a képeteket, gondolta Agatha.

A legelső kocsiban Bill ült.

– Itt a nő? – harsogta, amikor kiszállt.

– Odabent. Igyekezzenek – mondta Agatha.

MEGANT MEGBILINCSELTÉK és elvezették. Charles és Agatha egy másik rendőrségi járműben utazott Mircesterbe vallomástételre. Agatha bénultan ült a kocsiban, és undorodott magától. Úgy megrémült, amikor Megan ráirányította a pisztolyt, hogy ijedtében összevizelte magát. Miért is nem szólt a rendőröknek, és kérte meg őket, hadd öltözzön át?

Nem volt semmiféle diadalérzése, és nem volt boldog attól, hogy végül neki lett igaza. Öregnek és szakadtnak érezte magát.

Wilkes felügyelő Bill-lel vetette fel a vallomásukat. Amikor Bill be akarta kapcsolni a diktafont, Agatha megkérdezte:

– Sheppard hol van?

– Behoztuk kihallgatásra. Már visszafelé jött Mircesterből, amikor elcsíptük. Megtaláltuk a motort és az egyik csomagtartótáskában a porszívót is. Kisebbfajta, autótakarításhoz használatos darab. Remélem, nincs kiürítve. Ezért is baj, ha flúgos amatőrökkel van dolga az embernek. Ha James nem tűnik el, talán eljutottunk volna a nőig, letartóztatjuk, és akkor Melissa még most is életben lenne. Megannek piszok nagy mázlija volt.

– Kíváncsi vagyok, Melissa csakugyan rá akarta-e hagyni a pénzét – mondta Agatha. – Vajon James azért ejtette Melissát, mert nyomozott utána, és kiderítette róla, hogy veszélyes? És Melissa vajon beszélt-e erről Megannel abban a reményben, hogy Megan majd megkeseríti James életét?

– Nem fogjuk megtudni, amíg James Lacey elő nem kerül – mondta Bill. – No, kezdjük el.

Megtették a vallomásukat, aztán Bill eltűnt a két vallomással, és magukra hagyta őket.

– Nem bírom tovább – fordult Agatha Charleshoz. – Amikor Megan rám emelte a pisztolyt, bepisiltem.

– Ha még sokáig itt fognak bennünket, megszárad.

– Nem találja undorítónak?

– Nem. Nincs semmi undorító a normális élettani funkciókban. Tűrjön. Most már nem tarthat sokáig.

Csakhogy Bill Wilkes társaságában jött vissza, aki kijelentette, hogy szeretné újra végigvenni velük a vallomásukat. Agatha úgy el volt csigázva, hogy egyszerűen csak elismételte, amit Billnek mondott, Charles viszont biztosra vette, hogy Wilkes valójában arra kíváncsi, miképp tudták kisakkozni, hogy Megan a tettes, miközben a rendőrség nem tudott semmit.

Olyan az egész, akár egy álom, gondolta Agatha, mialatt lépésről lépésre másodszor is kihallgatták őket. Végül aztán aláírták a vallomásukat, és szabadon távozhattak.

Agatha időközben visszanyert valamicskét a régi kurázsijából. Amikor elhagyták a helyiséget, hátrafordult, és így szólt Wilkeshoz:

– Legalább megköszönné.

– Ugyan mit? – matatott Wilkes a papírjai közt.

– Hogy megoldottam magának az ügyet.
– Előbb-utóbb nekünk is sikerült volna – felelte Wilkes fellengzősen.
– Bah – így Agatha Raisin, és bevágta maga után az ajtót.

Ó, MINŐ LUXUS tud lenni egy forró habfürdő meg az a hang, ahogy a mosógép a szennyes ruhán dolgozik! Agatha és Charles hálóköntösbe burkolózva találkozott a nappaliban egy lefekvés előtti itókára.
– Végre vége – sóhajtotta Agatha.
– Már csak James hiányzik – jegyezte meg Charles. – Nincs kedve átugrani Franciaországba?
– Rágondolni is fáradt vagyok – mondta Agatha. – Hogy lehetett James ilyen felelőtlen?
– Nem tudhatja, hogy Melissát meggyilkolták.
– Dehogynem. Benne volt a lapokban az ő fotójával együtt.
– Talán nem olvas újságot. De tegyük fel, hogy James előkerül. Mi lesz azután, Aggie?
– Szeretném hallani az ő verzióját – mondta Agatha, holott igazság szerint arra vágyott, hogy a sárga földig lehordja. James, a feddhetetlen, aki folyton csak szekírozta őt, irdatlan nagy hibát követett el, és ezért egész életében mélységesen szégyellhetné magát.
– Gondolom, pár napig még úgyis elérhetőnek kell lennünk – mondta Charles. – Ha további kérdéseik lennének.
– Gondolom – visszhangozta Agatha álmosan. – Na, én elmentem lefeküdni.
– Egyedül?
– Egyedül. Most az se érdekel, ha soha többé nem szeretkezhetem. Nem kérek az alkalmi szexből.
– Ki mondta, hogy alkalmi? – jegyezte meg Charles, de Agatha már kiment a szobából, és nem hallotta őt.

MÁSNAP REGGEL MRS. BLOXBY volt az első látogatójuk.
– Mrs. Allan vezetett rá végül a helyes nyomra – mondta Agatha –, meg az, amit te mondtál egyszer, hogy az újraházasodó nők mindig ugyanolyan típusú férfi mellett kötnek ki. Gondoltam, ez a férfiakkal is így lehet. – Azzal apróra beszámolt a lelkésznének arról, hogy Mrs. Green egy gyereklányt látott Melissa megölésének éjszakáján. – Megan bizonyára a falu határában állt meg a motorral – mondta –, berámolta a porszívót meg a kalapácsot a hátizsákjába, és már indult is Melissához.
A többit is elmondta, köztük azt, hogy Megan pisztollyal fenyegette őket.
– Nyilván éppolyan keveset tud a fegyverekről, mint én – mondta Agatha. – Én se tudnám megmondani, mikor van kibiztosítva egy fegyver. Vajon honnét szerezte?

– Hát ezeket a részleteket majd a rendőrség kideríti – mondta Mrs. Bloxby. – Van valami hír Jamesről?
Agatha megrázta a fejét. Intő pillantást vetett Charlesra, hogy hallgasson. Volt egy olyan babonás megérzése, hogy ha elmondja Mrs. Bloxbynak: felmerült egy lehetőség, hogy James a kolostorban van, akkor a végén még kiderül, hogy nincs is ott. Annyira kicsi rá az esély.
Miután Mrs. Bloxby elment, Charles közölte, hogy ő most hazamegy, de visszatér, amint Agatha elszánja magát a franciaországi útra.
– Egy hét múlva – javasolta Agatha. – Addigra biztosan felgöngyölítik az ügyet. Csodálkozom, hogy még nem dörömböl az ajtónkon a sajtó.
– Ó, hát mert Wilkes feltehetőleg azt nyilatkozta, hogy „egy nő" sokat segített nekik – mondta Charles. – Ki akar hagyni minket a buliból. Hogy úgy nézzen ki, mintha egyedül az ő érdeme lenne. Mit gondol, Agatha, természetfeletti hatalom birtokosai vagyunk?
– Agathának szólított. Ez már fejlődés. Egyébként nem. Miért?
– Be kell látnia, hogy mindketten hihetetlen dedukciós képességekről tettünk bizonyságot.
– Ami engem illet, hetek óta egyfolytában az ügy járt a fejemben. Olyan ez, mint a keresztrejtvény. Az ember meredten bámulja az üres kockákat, és megállapítja, hogy sose fog rájönni a megfejtésre, aztán másnap elég csak kézbe vennie az újságot, és azonnal beugrik a válasz.
– Meglehet. Akkor én megyek is. Viszlát egy hét múlva.
– Maga szerint tényleg van esély rá, hogy James ott van a kolostorban?
– Csak halovány, de azért érdemes lenne utánajárni.

AMIKOR CHARLES MÁR ELMENT, Agatha leült egy csésze kávéval a kezében, és arra gondolt, egész kellemes újra egyedül, főképp hogy nincs már mitől tartania. Az elégedetlensége és a frusztrációja talán jórészt abból fakadt, hogy nem akart beletörődni a középkorúságába, és iszonyodott a közelgő öregedéstől. A férfiak nélküli élet azt jelenti, hogy úgy öltözhet, ahogy akar, hogy önmaga lehet. Na persze attól még nem kell elhagynia magát. Egyszerre heves vágy fogta el, hogy rágyújtson, de próbálta leküzdeni.
Aztán tovaröppent a jóleső érzés. Milyen hatalmas a csönd a házban! Még szerencse, hogy itt vannak a macskák. Nincs semmi teendője. Az ételtek után senki sem várhatja el tőle, hogy bármit csináljon. Mégis felkelt, és tenni-venni kezdett a házban, aztán kiment a kertbe gyomlálni. Épp az egyik virágágy fölött görnyedezett, amikor hirtelen szörnyen sóvárogni kezdett James után.
Alig hallhatóan az ajtócsengő hangja ért el hozzá.
Megkönnyebbülten sietett ajtót nyitni. Bill Wong volt az.
– Kerüljön beljebb – invitálta Agatha lelkesülten. – Megvan a beismerő vallomás? Hogy ment?
Bill követte őt a konyhába.

– Megpróbálták rákenni egymásra. Sheppard azt vallotta, hogy az egész a nő ötlete volt, meg hogy neki fogalma sem volt, hogy megteszi. Ő azt hitte, csak rá akar ijeszteni Melissára. Természetesen amikor a nő ezt meghallotta, rögtön azt állította, hogy a férje mindenben a társa volt. Úgy néz ki, Megan beszélt neki a végrendeletről. A férj elámult, hogy Melissának ekkora vagyona van. Megan ideges lett, amikor megtudta, hogy James Melissával romantikázik. Felhívta Melissát, és egyenesen rákérdezett, hogy megváltoztatta-e a végrendeletét. Melissa azt felelte, még nem, de James meggyőzte, hogy helyesebb lenne, ha a család kapná a pénzt. Megan úgy határozott, hogy még a végrendelet megváltoztatása előtt akcióba lép. Ez volt az indíték.
– Elképesztő, hogy tele volt pénzzel, mégis egy falusi kulipintyóban lakott – mondta Agatha.
– Kétségkívül mindig szűkmarkú volt, inkább mások pénzét szerette költeni. Nem is olyan szokatlan dolog ez. Vannak milliomosok, akik lakótelepen élnek. Egyszer valaki négymilliót nyert a lottón. Soha senkinek nem mondta el. Továbbra is a tanácsi lakásában lakott, dolgozott a lekvárüzemben, sörözgetett a cimboráival, ahogy addig. A rokonok is csak a halála után jöttek tisztába a vagyona mértékével. A végrendeletében azt írta, rádöbbent, hogy a pénz megfosztaná a barátoktól meg az állásától.
– Wilkes hajlandó valamilyen módon elismerni, hogy én oldottam meg neki az ügyet?
Bill láthatóan feszengett.
– Fennen hangoztatja, hogy ő oldotta meg.
– Ó – így Agatha. – Hát, legalább családban marad. Mondok én magának valamit, Bill. Befejeztem. Ha legközelebb belebotlom egy hullába késsel a hátában, egyszerűen átlépek rajta, és nem érdekel.
– Nem gondolt még rá, hogy nyomozóirodát kéne nyitnia?
– Tudja, egyszer már felmerült bennem, aztán arra jutottam, hogy úgyis csak zűrös válások meg elkódorgott házi kedvencek miatt keresnének meg.
– Mondtam a mamának, hogy kissé nyers volt magukkal a múltkor, és meghívta önöket Charlesszal vacsorára a jövő vasárnapra.
Agathát kirázta a hideg.
– Nem érünk rá. Elutazunk.
Bill felvonta a szemöldökét.
– Úgy érti, Charlesszal?
– Igen.
– Csak nem a következő Lady Fraithhez van szerencsém?
– Nem, dehogy. Charles vagy tíz évvel fiatalabb nálam. Csak barátok vagyunk.
– Hová utaznak?

– Prágába – mondta Agatha, mert attól félt, ha Dél-Franciaországot mond, akkor Bill esetleg figyeltetni fogja, hogy lássa, nem Jamesszel próbál-e kapcsolatba lépni.
– Prágába? Miért pont oda?
– Érzelmes utazás lesz. Részben ott töltöttem a mézesheteimet.
– Érezze jól magát. Látom, azóta se szokott le a dohányzásról.
Agatha csüggedten pillantott le az ujjai közt parázsló cigarettára.
– Pedig azt hittem, sikerült. Észre se vettem, hogy újrakezdtem.
– Ha hall valamit James Laceyről, ne feledje, hogy kötelessége tájékoztatni engem.
– Vádolni fogják valamivel? Például mert elhagyta a bűntény helyszínét?
– Nem hinném. Hiszen már lefüleltük a tetteseket. Megannek hallatlan mázlija volt. Mi lett volna, ha a Randolph éjszakai portása meglátja őt elmenni vagy visszajönni? Vagy ha Mrs. Greennek jó a szeme? Vagy ha Dewey nem tereli félre a nyomozást a hóbortos viselkedésével? Melissa húga is biztosan megkönnyebbült, hogy vége van. Wilkes a fejébe vette, hogy ő a tettes, és újra meg újra vallatóra fogta a diákbérlőit. Nyomja már el azt a cigarettát. Persze csak ha tényleg le akar szokni.
– Holnaptól – mondta Agatha. – Majd holnap abbahagyom.
– Úgy beszél, mint egy függő. Ha komolyan abba akarná hagyni, most azonnal megtenné.
– Megannek a bíróságon kell majd felelnie a tettéért?
– Megpróbáljuk beidézni, de úgy hallottam, rendes őrülési jelenetet produkált. Csak egy fondorlatos ügyvéd kell hozzá, hogy beszámíthatatlannak minősítsék. Jut eszembe, a porszívó! A porzsákban talált száldarabkák Melissa szőnyegéből valók. A fegyvertől megszabadult, a porszívót viszont elmulasztotta kiüríteni. Ez a mi szerencsénk.
– Honnét a fenéből szerezte a pisztolyt? Ha meg az övé volt, miért nem azt használta Melissa ellen? Én azt se tudnám, hova menjek pisztolyt venni.
– Sheppard szerint Megant nyugtalanította a maguk szaglászása. Valószínűleg közvetlenül azelőtt vásárolta, hogy idejött felforgatni a házat, legalábbis Sheppard ezt mondja. Alighanem le is lőtte volna magát, ha úgy ér haza, hogy ő még itt van. S hogy honnét szerezte? Feltehetően Birminghamben. Sajnos arrafelé ez gyerekjáték, ha az ember ismeri a megfelelő helyeket. A legtöbb fegyverárust általában elkapjuk, de amint megvan az egyik, egy másik valahol másutt átveszi az üzletet.
– Kér kávét vagy valamit? – kérdezte Agatha.
– Nem, mennem kell. De ne feledje. Amikor visszajöttek, a mama várja magukat vasárnapi vacsorára.
– Észben tartom – mondta Agatha, jóllehet az volt a terve, hogy majd fabrikál valami jó kis hazugságot, csak soha ne kelljen odamennie.

Tizenegy

AGATHA NEM BESZÉLT FRANCIÁUL. Agatha semmilyen nyelven nem beszélt az anyanyelvén kívül. És bár szerette, ha az ő kezében van a gyeplő, amint átkeltek a csatornán, rá kellett jönnie, hogy kénytelen lesz minden tekintetben Charlesra hagyatkozni.

Ráadásul attól is ideges volt, hogy az út túloldalán kell hajtani, Charles ezzel szemben már hozzá volt szokva, ezért inkább ő vezetett.

Mindennek tetejébe Charles ragaszkodott hozzá, hogy előbb tegyenek kitérőt Párizsba, és látogassák meg egy öreg barátját, Agatha pedig nem volt abban a helyzetben, hogy akadékoskodjék, elvégre Charles kocsiját nyűtték, nem az övét.

Továbbá mivel nem ő diktált, haszontalannak érezte magát. El is határozta, hogy francialeckéket fog venni, amint hazaérnek. Igen, az időtöltésnek is kiváló lesz. Hagyjuk a nyomozgatást a csudába; elég volt belőle.

Amikor leszálltak a kompról, a vakációzni induló családok hosszú kocsisora végére kerültek. Ők vajon jól fogják érezni magukat?, merengett Agatha az előttük haladó kocsi hátsó ablakára szegezett tekintettel, amely mögött három gyerek teljes erőbedobással gyepálta egymást. Vagy a kocsit vezető férj titokban számolni fogja a napokat, amikor majd visszatérhet végre irodája nyugalmába?

Agatha, aki elég sokat utazott már életében, azon tűnődött, milyen csodálatos is lehet idegen nyelveken beszélni, amikor az ember a torkára tudja forrasztani a szót a vihogó pincérek meg a pökhendi szállodaszemélyzet hadának, akik rendre az értetlenség fala mögé húzódtak vissza, valahányszor Agatha angolul rikácsolt velük. Betéve ismerte a vicceket, amelyek arról szólnak, hogy a külföldön járó britek úgy ordibálnak a helyiekkel, mintha azok süketek lennének, de erről valahogy ő sem tudott leszokni.

– Ez a maga barátja – szólalt meg, miután átvergődtek a vámon – számít egyáltalán az érkezésünkre?

– Hölgyről van szó. És nem, szeretném meglepni őt. Évek óta nem láttam Yvonne-t.

– A barátnője?

– Csak volt.

– Akkor azt hiszem, én nem kellek oda.

– Nézze csak, el tudna lenni egy órácskát egyedül? Kitegyem az Eiffel-toronynál?

– Már láttam az Eiffel-tornyot. Merre lakik a hölgy?

– A Montmartre-on. Az avenue Junot-n.

– Tegyen ki ott, majd csatangolok egyet a környéken.

– Rendben – mondta Charles. – Ha felsétál a hegyen, a Sacré-Coeurhöz fog kilyukadni. Onnét pazarul belátni egész Párizst.
Agatha örült, hogy nem neki kell vezetnie, amikor bevetették magukat a Párizs körül örvénylő forgalomba.
Miután Charles leparkolt, Agatha búcsút intett neki, és elindult az avenue Junot-n. Odafent, a Sacré-Coeur szomszédságában levő téren művészek rajzolgatták a turisták portréit. Agatha megállt, és elnézte őket egy darabig, mielőtt bement volna a székesegyházba.
Ahogy ott állt és nézelődött, Istenről kezdett töprengeni. Agatha szótárában Isten személye egyet jelentett valamiféle vaskalapos rosszallással. Hogy képes valaki olyan makulátlanul tiszta hitet ébreszteni, amely még a betegségeket is gyógyítja?
Végül kisétált a napsütésbe, és végigtekintett Párizson. Turisták tarka, már-már hipnotizált folyama mozgott föl és alá a lépcsősoron. Agatha leült, és rágyújtott. Ha megtalálom Jamest, majd leszokom újra, mondta magában. Korábban is sikerült. Majd sikerül megint.
Aztán feltápászkodott, beült egy kávézóba, és kávét meg szendvicset rendelt, ugyanis rájött, hogy éhes. Amikor befejezte, ránézett az órájára. Hogy elszaladt az idő!
Visszasétált az avenue Junot-ra, és Charles is éppen akkor lépett ki az egyik bérházból. Önelégült pofát vágott, és átható szappanszagot árasztott, amikor beült a kocsiba, mintha frissen zuhanyozott volna. Csak nem vitte ágyba a titokzatos Yvonne-t? És ha igen, vajon miért van az, hogy Agathát már a puszta gondolat is kiborítja, mert vénnek és magányosnak érzi magát tőle?
– Milyen volt Yvonne-nal? – préselte ki magából a kérdést.
– Olyan, mint mindig. Leszámítva, hogy négy… igen, négy üvöltő csemetéje van, és egyikük lerókázott, így egy csomó időt elvesztegettünk, míg a férjével letisztogatták a ruhámat, és vettem egy gyors zuhanyt.
Agatha ettől mindjárt jobb kedvre hangolódott. Párizs kinyújtózott előttük, ahogy az egyre sűrűsödő forgalomban hajtottak. Talán ki kellene vernie a fejéből, hogy James után kajtat, és egyszerűen élveznie kéne a vakációt.
Charles azt javasolta, szakítsák meg útjukat Arles-ban, és csak másnap reggel induljanak tovább Agde felé, Agatha pedig készségesen beleegyezett, mert most már minél jobban szerette volna elodázni azt, amiről tudta, hogy úgyis csalódás lesz majd.

BÁNATOS IDŐ VOLT, amikor másnap reggel elhagyták Arles-t: hideg eső szitált. Olyan volt, mint egy ómen. Az ablaktörlő kattogva járt fel-le a szélvédőn, akár a metronóm.
Aztán Charles megszólalt:

– Arra ott, elöl már látni egy darabka kék eget. Gyerekkoromban a pap mindig azt mondta, ha látsz egy darabka kék eget, olyan kicsikét csak, amivel be lehetne foltozni egy tengerész nadrágját, akkor hamarosan a nap is kisüt.
– Nagyszerű – morogta Agatha, akin kezdett újból elhatalmasodni a depresszió.
De Charlesnak igaza volt. Ahogy folytatták mindig délnek vivő útjukat, az eső elállt, felszakadoztak a felhők, és meleg provence-i nap sütött le a vörös cserepes háztetőkre, a szőlőkre és a földekre. Agde-ban megálltak ebédelni, és Charles angol akcentusú, de egyébként hibátlan franciasággal útbaigazítást kért a Szent Anzelm-kolostorhoz.
– Innét még egy kicsit tovább kell mennünk délnek, a Pireneusok felé – mondta vidáman.
– Nem tudom, mondtam-e már, de ez nagyon kedves magától – mondta Agatha félszegen. – Hisz' az is lehet, hogy potyára jöttünk.
– Próba szerencse – felelte Charles nyájasan. – Ki kéne próbálnia, milyen érzés az út túloldalán hajtani, Agatha. Isteni halebéd és semmi bor. Én csak vizet ittam.
– Ahogy én is. Nem szeretnék piaszagú lenni, amikor megérkezünk a kolostorhoz.
– Az ottani barátok alighanem folyton bűzlenek a piától. Na, gyerünk.
Charles térképet rajzolt az étterem tulajdonosától kapott instrukciók alapján. Miután néhány mérföldön keresztül a parti utat követték, Charles ráfordult egy keskenyebb útra, és a kocsi felfelé kezdett kapaszkodni a meredek emelkedőn.
– Az lesz az ott, a csúcson – mondta Charles nemsokára. – Tisztára olyan, mint egy középkori erőd.
A kolostor főkapuja előtt tette le a kocsit. A kapu mellett régifajta csengőzsinór lógott. Charles rántott rajta egyet.
– Charles – mondta Agatha sürgető hangon –, talán nem túl jó ötlet, hogy maga is velem van. Akarom mondani, ha James tényleg itt van, még felizgatja magát.
– Ha James itt van, akkor majd szép csendben elillanok.
Kémlelőrés nyílt az ajtóban, és egy szerzetes lesett ki rájuk a nyíláson át.
Charles franciául megkérdezte, van-e a kolostorban egy bizonyos Mr. James Lacey.
– Nem emlékszem ilyen nevű emberre – felelte a szerzetes előzékenyen, angolul.
Agatha odanyomakodott a nyíláshoz.
– Agatha Raisin vagyok – mondta ügybuzgón. – James már jó darab ideje eltűnt, és tudjuk, hogy járt már itt azelőtt, amiből arra gondoltunk… – Hangja megbicsaklott, és elnémult. Egyszerre szörnyen ostobának érezte magát. Mi a nyavalyát művel ő itt, ennek a dél-franciaországi kolostornak a kapujában?

A szerzetes meghajtotta a fejét.
– Máris tudakozódom.
Vártak. Felhő úszott be a nap elé, s a kabócák éktelen zsibongásba kezdtek.
Elég sokáig kellett várakozniuk a szerzetesre.
– Sajnálom – mondta. – Nem segíthetek maguknak.
Visszaballagtak a kocsihoz.
– Erről ennyit – szólalt meg Agatha leverten. – Teljesen hiába zarándokoltunk el idáig.
Charles csak állt, és a szemöldökét ráncolta.
– Jó sokáig elmaradt, és amikor visszajött, nem azt mondta, hogy nincs náluk ilyen nevű ember. Azt mondta: „nem segíthetek maguknak”.
– Felejtsük el az egészet – sóhajtotta Agatha.
– El bírnék viselni egy kis kikapcsolódást a történtek után – mondta Charles. – Mielőtt lekanyarodtunk volna az emelkedőhöz, elmentünk egy falu mellett. Láttam ott egy kis fogadót. Jelentkezzünk be. Pár kérdést még igazán feltehetünk, mielőtt befejezettnek nyilvánítjuk a keresést. Láttam, hogy szerzetesek dolgozgatnak a földeken. A terményeiket nyilvánvalóan el kell adniuk. Valaki talán hallott róla, hogy egy angol lakik a kolostorban.
Charles megfordult a kocsival, s ahogy lefelé gurultak, Agatha is észrevette a földet művelő barátokat. De nem hitte volna, hogy James köztük van. James alighanem holtan hever egy árok partján, valahol Angliában.
A fogadós azt mondta, igen, van egy szabad kétszemélyes szobája. A neje kiválóan főz. Vacsorát is kérnek?
Charles derűsen felelte: bizony, kérnek. Mire a fogadós, hogy a hely családias méretei miatt a vendégek a családdal együtt szoktak étkezni. Ez nem jelent gondot nekik? Charles szélesen mosolyogva felelte, hogy cseppet sem, habár nem tudta elképzelni, mit fog szólni Agatha ahhoz, hogy egy kukkot sem ért majd a vacsora alatt zajló beszélgetésből.
Takaros szobájukat duplaágy uralta.
– Mindenki marad a saját térfelén – jelentette ki Agatha.
– A fürdőszoba a folyosón van. Itt nem dukál fürdő a szobákhoz, Aggie.
Agatha valósággal újjászületett, miután jól kiáztatta magát az ősrégi, öblös kádban. A tiszta ruháját bevitte magával a fürdőbe, átöltözött, és kikészítette az arcát az öreg, zöldbe játszó tükörnél.
A fogadós, a fogadósné meg a két fiuk és a lányuk már az asztalnál ült, amikor ők beléptek. Charles szünet nélkül franciául karattyolt, mialatt Agatha az isteni finom hallevest, utána pedig a roston sült gyöngytyúkot ette.
Miközben körbejárt a bor, Charles élt az alkalommal, és a jövetelük okáról kezdett beszélni. A család felvillanyozva hallgatta az eltűnt férj gyilkossággal fűszerezett históriáját. Aztán amikor Charles befejezte, a fogadós ragadta magához a szót. Charles figyelmesen hallgatta, s aztán végre-valahára Agathához fordult.

– A fogadós azt mondja, hogy ő egy Pierre Duval nevű fószertől vásárolja a kolostoriak által megtermelt zöldséget. Duval reggel hatkor szokott jönni. Azt mondja, ha olyankor már fent vagyok, kifaggathatom a fickót. Mint megtudtam, Duval eléggé hallgatag, de vendéglátónk utalt rá, hogy némi pénzecske fejében talán hajlandó lesz kinyitni a száját.
– Nem értem, hogyan remélheti még mindig, hogy James itt van, mikor én már rég feladtam a reményt – mondta Agatha.
– Ez csak megérzés.
Tejszínhabbal dúsan tálalt őszibarackos lepény koronázta meg a vacsorát. Hogy a fenébe tudnak ezek ilyen kifogástalan étkeket előállítani egy ilyen kis helyen?, tűnődött Agatha.

ELÁLMOSÍTOTTA A HOSSZÚ KOCSIÚT meg az a sok minden, amit megevett-megivott, és amikor hajnali fél hatkor megszólalt az ébresztőóra, azon nyomban vissza tudott volna aludni, de Charles felrázta.
– Ha már nyomozunk, legyünk alaposak – mondta, miközben levette a pizsamáját, és bekotort a bőröndjébe alsónadrágért. Milyen jó is lehet, ha valaki ruhátlanul is ilyen fesztelen bír lenni, gondolta Agatha, azzal bevette magát a fürdőszobába. Persze lehet, hogy a férfiak nem is törődnek az ilyesmivel. Talán csak a nők izgatják magukat a hájhurkák meg a szőrös lábuk miatt.
Mire előkerült a fürdőből, Charles már lement. Agatha is levonult, követte a hangokat, és a konyhaajtóban bukkant rá Charlesra, amint épp egy töpörödött öregemberrel beszél, a fogadós meg éberen figyel. Agatha helyesen feltételezte, hogy Pierre Duval az öreg, és látta, hogy egyre csak rázza a fejét.
Aztán Charles előhúzta a tárcáját a farzsebéből. Kinyitotta, és kezdte lassan leszámlálni a bankókat. Úgy látszik, valamiféle egyezség született. Az öreg elvette a pénzt, és őrjítő lomhasággal átszámolta, aztán megeredt belőle a szó.
Agatha türelmetlenül várt. Holtbiztos, hogy valami fontos hangzik el éppen. Charles egy petákot se fizetett volna, hacsak nincs meggyőződve, hogy érdemi információhoz juthat.
Aztán az öreg eldöcögött.
– Nos? – kérdezte Agatha.
– Úgy néz ki, tényleg lakik egy angol a kolostorban – mondta Charles. – Lehet, hogy James az. Ma délelőtt tízkor a veteményeskertben kell dolgoznia.
– Hogyan férkőzhetnénk a közelébe?
– Van egy kis ösvény, ami a kolostor háta mögé vezet. Ha ott megyünk fel, hátul csak egy alacsony fal van. Átmászunk rajta, és máris a veteményesben vagyunk.
Agatha összekulcsolta a kezét.

– Maga szerint csakugyan ő az?
– Én nem élném bele magam túlzottan. Duval szerint vannak mindenféle nációbeliek a szerzetesek között. De mindenképpen odamegyünk. Bőséges időnk maradt reggelizni.
Miközben vajas croissant-t falatoztak, amihez több kancsó tejeskávét bevedeltek, Charles beszámolt a fogadósnak az értesüléseiről.
Aztán a fogadós kerített egy darab papírt, és hevenyészett térképet rajzolt nekik.
– Azt javasolja, hogy tegyük le a kocsit a mellékútnál, és onnét gyalogoljunk – mondta Charles. – A kolostor hátulsó területe teljesen beborítja a hegyet, kocsival könnyű lenne elnézni az ösvényt. Kissé vadregényes.
Kilenckor indultak el. Charles az út mellett parkolt, és lezárta a kocsit. Agatha azon kapta magát, hogy csak úgy ver a szíve, és zihálva kaptatott a meredek mellékúton az ösvényt keresve. Nyugalmat erőltetett magára. James valószínűleg nincs is itt. Majd jól leteremtik őket, ha valamelyik szerzetes észreveszi, hogy betörtek a kolostor területére, és azzal vége.
– Megvan az ösvény – jelentette Charles. – Látszik, hogy már ezer éve nem használják. Gyakorlatilag benőtték a bokrok.
Caplattak tovább felfelé. Az ösvény csupa barázda volt, benőtte a fű, és időnként szinte teljesen eltűnt. Forrón tűzött a nap. Útjuk elején a sziklás talajból sarjadt satnya fenyőfák mindkét oldalon nyújtottak némi kis árnyékot, de most kiértek a nyílt terepre.
Örökkévalóságnak tűnő idő elteltével végre megpillantották a kolostor gigászi tömbjét, és tovább törtettek előre.
– Ez magának alacsony fal? – sápítozott Agatha, amikor az ösvény végéhez érve meglátta a majd' két és fél méteres kőfalat. Ahol az ösvény belefutott a falba, újabb kövek keveredtek a régiek közé, ami arra utalt, hogy itt valamikor bejárat volt, amit időközben megszüntettek.
Charles összefűzte a kezét.
– Bakot tartok. Ha felért a tetejére, mondja el, mit lehet látni.
Agatha nagy nehezen felhúzta magát, és terpeszülésbe helyezkedett a fal tetején.
– Itt nincs is kert – mondta. – Az öreg átrázott minket. Ez csak egy darab gyomos föld.
– Másszon csak be – nógatta Charles –, megyek én is mindjárt. Lehet, hogy a túloldalon van a veteményes.
Agatha megpróbált lemászni, de rosszul ért talajt, és elvágódott. Charles macskafürgeséggel lendült át a falon, és könnyedén landolt Agatha mellett.
– Miért nincs magának rendes cipője? – rótta meg Aggie-t.
– De hát lapos talpúban vagyok – hárított Agatha, miközben feltápászkodott, és leporolta magát.

– Az ilyen vékony, pántos szandálokat nem vidéki kóborlásra találták ki. Na jó, nézze csak, ott, a túloldalon látok egy másik falat, bejárat is van rajta. Arra lehet a veteményeskert. Úgy tudom, szép nagy.

Átvágtak a mezőn, gondosan kerülgetve a bogáncsokat meg az elszáradt, szúrós növényzetet. Agatha érezte, ahogy egy különösen makacs, tüskés növény felszakítja a harisnyáját. Hogy a fenébe indulhatott el erre a gyalogtúrára divatos szandállal és drága harisnyával a lábán? Agyrém. De a fogadó félhomályában még kellemesen hűvös volt, s ő nem számított könnyű sétánál komolyabb erőpróbára.

Odaértek a falban nyíló kovácsoltvas kapuhoz.

– Zárva – állapította meg Charles. – Sajnálom, Aggie, megint falat kell másznunk, és ez most még magasabb. De sok a kiálló perem, szerintem játszva feljutunk rajta.

– Mit suttog? – szegezte neki a kérdést Agatha.

– Nagy a csend, és errefelé gyorsan terjed a hang.

– Ha csakugyan így van, akkor mindenki meghalt a kolostorban. Nem hallok se kántálást, se imádkozást, s ami még rosszabb, nem hallom, hogy közel s távol bárki ásna.

– Gyerekjátéknak látszik – folytatta Charles. – A tetejénél letört egy rész a falból, ettől alacsonyabb lett, és egy kicsit meg is van roggyanva, több helyütt is kilógnak belőle a kövek. Mintha csak egy létrát támasztottak volna ide nekünk.

JAMES LACEY EZALATT visszavonult a füvészkert békés csendjébe, hogy pihenjen és elmélkedjen. Még mindig nem mondta el Michael testvérnek az igazat a házasságáról. Minden egyebet elmondott, azt is, hogy megtámadták, s azt is, hogy szégyen és halálfélelem töltötte el. Hamarosan elhagyja a kolostort, hogy hazatérve rendezze az ügyeit, és túladjon a házán. Tartott tőle, hogy Agatha nem fog beleegyezni a válásba. Ha tényleg így lesz, ő akkor is úgy tekint majd magára, mint egyedülálló emberre. A kolostorban gyógyították meg, és nem hagyhatja, hogy bármi akadályt gördítsen elébe, amikor csatlakozni kíván a rendhez.

Megpróbálta felidézni magában Agathát, de nem emlékezett, hogy pontosan hogy is néz ki.

Ekkor a kőpad mögül, ahol James üldögélt, hatalmas puffanás hallatszott a narancsillatú kakukkfű ágyásának irányából. James ijedtében felpattant, és hátraperdült.

Agatha Raisin feküdt a kilapított növényeken. Vörös volt a képe, amikor felegyenesedett.

Ránézett az előtte álló csuhás szerzetesre, és erőtlen hangon azt kérdezte:

– James?

Charles, aki ebben a pillanatban bukkant elő a fal tetején, meglátta az alant játszódó jelenetet, és hangtalanul visszahúzódott. Innentől Agatháé a terep. De milyen furcsa páros! Micsoda látvány! A kimelegedett, porral borított Agatha, amint éppen talpra kecmereg. Meg a sovány, csuhás James a napbarnított arcából kiragyogó kék szemével. Charles leült, és felkészült a várakozásra. Amikor Agatha felküszködte magát a falra, kiesett a zsebéből a cigarettája meg az öngyújtója. Charles nekivetette hátát a meleg kőnek, és rágyújtott. Agatha érdekében remélte, hogy itt és most véget ér a románc.

– NEM VOLNA SZABAD ITT LENNED – mondta James élesen. – Hivatalosan évente kétszer van látogatási nap, és ez most nem az.
– Ez minden mondandód? – vágott vissza Agatha csípőre tett kézzel. – Melissát megölték, a rendőrség keres téged, már rég azt hittem, meghaltál, erre azzal jössz nekem, hogy nem ma van a látogatási nap!
James hirtelen lerogyott a padra, és a kezébe temette a fejét. Agatha is leült mellé, mert hirtelen erőt vett rajta a kimerültség.
– Mondj el mindent – szólalt meg James.
Így hát Agatha mindent elmondott Melissa megöléséről, na meg arról, hogy végül is ő jött rá: Megan volt az elkövető.
– Ha nem oldasz kereket – folytatta csípősen –, akkor Megant letartóztatták volna testi sértésért, és Melissa még most is élne.
James ráemelte a tekintetét. Napcserzette arca most halottsápadt lett.
– Szóval, miért menekültél el? – kérdezte Agatha.
– Kikészültem – felelte a férfi. – Azt hittem, viszonyod van Charlesszal.
– Ne magadból indulj ki – csattant fel Agatha.
– Egyre több időt töltöttem Melissával. De kezdett megijeszteni. Pontosan nem tudtam volna megmondani, hogy miért. Akkor már egy ideje rendszeresen jártam egy mircesteri pszichiáterhez, és egyszer véletlenül elejtette előttem, hogy megvan nála a pszichiátriai osztály összes aktája. Addigra már éltem a gyanúperrel, hogy Melissa kóros eset…
– Ám ez nem vette el a kedvedet attól, hogy hancúrozz vele – szúrta közbe Agatha.
– Kérlek – tartotta fel a kezét James. – Belepillantottam az aktákba, és kiderült, hogy egyszer valóban gyógykezelték már, és kóros személyiségzavart diagnosztizáltak nála. Egyik este vacsora közben alaposan lerészegedett, és elmondta, hogy van egy rakás pénze, amit régi barátnőjére, Meganre fog hagyni, aki merő véletlenségből pont az ő volt férjéhez ment feleségül. Azt mondta, hogy Megan az egyetlen barátja. Kemény időszakokat éltek meg együtt. Aztán egyik nap, amikor hazaértem, kimentem a hátsó kertbe. Először tinédzserlánynak néztem, és rákiabáltam. Megan Sheppard néven mutatkozott be. Megkérdeztem, mégis hogy jutott be. Mire ő, hogy a kerítésen át. Azt mondta, azért jött, hogy figyelmeztessen, szálljak le

Melissáról. Azt mondta, hogy Melissa a barátnője. Hamar leráztam. De ez az eset elgondolkoztatott, hogy talán Megannek sincs minden rendben a fejével, és akkor akár veszélyes is lehet; ha pedig így van, akkor csak Melissa pénzére utazik.

Nagyot sóhajtott.

– Ezen a ponton már nem hagyhattam annyiban a dolgot. Muszáj volt visszamennem a pszichiáterhez, hogy belekukkantsak az aktákba. És valóban, Megant ugyanakkor utalták be a pszichiátriára, amikor Melissát. Úgy éreztem, nincs már sok időm hátra. A házasságunk katasztrofálisan alakult. Gondoltam, akkor legalább Melissának segítsek. – Agatha vágott egy grimaszt. – Az elmezavarnak különböző stációi léteznek. Úgy gondoltam, hogy Melissának valószínűleg egyszerű személyiségzavara van, ellenben az a kevés, amit Meganből láttam, arra mutatott, hogy ő viszont igazi pszichopata. Így aztán átmentem Melissához, és beszámoltam neki Megan látogatásáról. Javasoltam, hogy inkább a húgára hagyja a pénzét, s hogy akkor jár a legjobban, ha ezt Megannel is tudatja. Melissa szeme felcsillant a lehetőségtől, és szomorúan konstatáltam, hogy gondolatban máris a tenyerét dörzsöli, vagyis éppannyira képtelen a szeretetre és a barátságra, mint Megan. Nyilván azt is elmondta Megannek, hogy az én tanácsomra készül változtatni a végrendeletén. Megan berontott hozzám, és mindennek elhordott. Aztán kalapáccsal fejbe vert. Megtántorodtam, de valahogy kibotorkáltam a kocsihoz, és hajtottam, mint a meszes, de rá kellett jönnöm, hogy az állapotom miatt egyszerűen nem bírom tovább. Kiszálltam. Egy vágyam volt, elmenekülni abból a zűrzavarból. Stoppoltam, és a kamionosnak, aki felvett, azt mondtam, csak elestem. Ő azt felelte, hogy el tud vinni az oxfordi John Radcliffe kórházig. Nem mentem be. Hajnalhasadtáig a legelőn bujkáltam, és közben letisztogattam a fejemről a vért. Aztán kimentem az A40-es úthoz, és egy másik kamionos elvitt egészen Londonig. A Victoria pályaudvarról busszal lementem a tengerhez. Tudod, minden bajom és szégyenem közepette egyre csak ez a kolostor járt a fejemben.

– A rendőrség mindenütt keresett – mondta Agatha. – A pályaudvart ezek szerint kifelejtették. Hogy jutottál át Franciaországba?

– Barátok jachtján. Aztán valahogy elvergődtem ide. Soha egy pillanatig se gondoltam, hogy Melissa veszélyben van. Azt hittem, valaki biztosan látta Megant kimenni a házamból, vagy hogy legalább a zajt biztosan meghallották. Azt hittem, Melissa időközben belátta, hogy igazam volt, amikor azt állítottam, hogy Megan veszélyes.

– És mi lesz most? – kérdezte Agatha James arcát fürkészve, hátha megpillantja rajta a régi vonzalom valamifajta jelét, de James arca merev volt, és semmitmondó.

– Szeretnék belépni a rendbe. Itt megtaláltam a hitemet, Agatha, és ez a hit meggyógyított. – Fanyar mosolyra húzta a száját. – Mindig is hiányzott a katonaélet, és ez nagyon hasonló ahhoz, itt is rend és fegyelem van.
– Mi lesz kettőnkkel?
James bánatosan nézett rá.
– Remélem, hajlandó vagy elválni tőlem, Agatha.
Agatha megvonta a vállát.
– Hát hogyne – mondta. Egy nővel harcba lehetett volna szállni, egy nővel harcba is szállt volna, de Istent hogy a fenébe győzze le?
– Úgy terveztem, hogy egy héten belül hazamegyek, és elrendezem a dolgaimat. Majd meglátogatlak – állt fel James. – Most mennem kell. Hamarosan keresni fognak, és neked nem volna szabad itt lenned.
Agatha is felállt, és a kezét nyújtotta. James határozottan kezet rázott vele.
– Viszlát a jövő héten.
Aztán sugárzóan rámosolygott, és áldásra emelte a kezét. Agatha egyszerre azon kapta magát, hogy remeg a dühtől.
– Fordulj fel, James – mondta színtelen hangon.
James szomorkás pillantást vetett rá, aztán a fejére húzta a csuklyát, és elballagott a kerten át.
Agatha megfáradt csotrogánynak érezte magát, és még a maradék dühe is elhagyta. Felküzdötte magát a falra, s a csúcson egy pillanatra elheveredett és megpihent.
– Felmenjek magáért? – ütötte meg a fülét Charles hangja.
– Nem, egyedül is menni fog. – Azzal Agatha nagy ügyetlenkedve lemászott.
– James volt az – mondta Charles. – Mit hozott fel mentségére?
Miközben átgyalogoltak a mezőn a túlsó falhoz, Agatha elmondta. Charles fura hangot adott ki. Agatha megtorpant, és rámeredt.
– Maga nevet?
– Nem tehetek róla – kuncogott Charles. – James mint félnótás szerzetes.
Az idegileg teljesen kimerült Agatha se szó, se beszéd képen törölte. Charles rögtön visszaütött, jó keményen, aztán elterült a földön, és az oldalát fogva fetrengett a röhögéstől.
Agatha csak nézte, kezét az arcán tartotta, ahol Charles megpofozta, és lassanként elpárolgott a haragja. Azután feltartóztathatatlanul kirobbant belőle a nevetés.
– Így mindjárt más – mondta Charles felállva, és átkarolta Agatha vállát. – Még nem mondta, hogy mit akar most James. Válás lesz?
– Igen, és állok elébe. Jövő héten hazajön, hogy elboronálja a dolgait.
– Mi van a daganatával?
– Azt mondja, meggyógyult.

– Akkor minden világos – mondta Charles. – Ha nekem lett volna agydaganatom, és egy csapat szerzetes a vallásos hitével kigyógyít a bajomból, én is menten belépnék a rendbe.
– Nem tenné meg, ha szeretné a feleségét.
– Na és mit gondol, együtt tud majd élni ezzel?
– Igen – mondta Agatha. Aztán magát is meglepve hozzátette: – Igen, azt hiszem, képes leszek rá. Most már tényleg vége van.

Epilógus

– ÉS BIZTOS HAZAJÖN? – kérdezte Bill Wong. – Vagy nekünk kell őt hazahozatnunk az embereinkkel?
– Most már bármelyik nap itt lehet. Hogy elboronálja a dolgait.
– Igazság szerint nem hinném, hogy vádat tudunk emelni ellene – mondta Bill. – Egy jó ügyvéd pillanatok alatt tisztára mosná. Megtámadták, sérülést szenvedett, nem volt magánál, azt hitte, halálán van, nem olvasott újságot. Hogy keveredett át Franciaországba?
– A barátai jachtján.
– Azt még csak-csak megértem, hogy James nem tudott az utána folyó hajszáról, ellenben a barátainak tudniuk kellett róla. Ajánlom neki, hogy amint megjött, fáradjon be a kapitányságra vallomástételre. Jut eszembe: maga honnét tudta, hogy merre kell keresnie Jamest?
– A naplójából.
– Azt mi is olvastuk, de nem találtunk benne semmit.
– Van egy rész, ahol a kolostorról meg a lelki békéről ír. Charles merész ötletnek tartotta, de mivel James komolyan érdeklődött a csodás gyógyulások iránt, azt mondta, hogy egy próbát megér a dolog.
– Bámulatos, mi mindent ki nem derítenek így kettecskén. Mellesleg hol van most Charles?
– Szeretett volna még egy kicsit Franciaországban maradni, és olyan sokat tett értem, hogy elvitettem vele magam Marseille-be, és egyedül repültem haza. – Agatha nevetett.
– Mi olyan vicces?
– Már azt hittem, kibújt Charlesból a lovag, de indulás előtt elkérte tőlem a benzinpénz felét, aztán meg korábban lefizetett egy vén ürgét, és azt a pénzt is elkérte, mert arra kellett, hogy megtaláljuk Jamest. De azért az rendes volt tőle, hogy nem adta fel, és addig noszogatott, amíg el nem mentem a kolostorba.
– Megannek nem kell bíróság elé állnia.
– Miért?
– Mert beszámíthatatlan. Több pszichiáter véleményét is kikértük, hátha csak szimulál, de úgy néz ki, tényleg elborult az elméje.
– Hála istennek, legalább nekem se kell a bíróságra járkálnom.
– De igen. Luke Sheppardöt bűnpártolással vádolják. Majd még tudatom önnel a per időpontját. A feletteseim begőzöltek volna, ha tudomásukra jut, hogy elhagyta az országot, hiszen a lelkére kötötték, hogy továbbra is a rendelkezésünkre kell állnia. Szóval azt hiszem, kénytelen leszek jelentést írni Jamesről.
– Nem hagyhatná a csudába? James hamarosan itt lesz. Isten szolgája megígérte. Ráadásul tényleg el akar válni.

– Hát jó. Adok neki még egy hetet, de ha még akkor sem jelenik meg a kapitányságon, akkor a francia csendőröket fogom odaküldetni érte.
– De hát az előbb azt mondta, nem vádolják semmivel.
– Úgy is van. De ha tényleg el akarja boronálni az ügyeit, akkor vallomást kell tennie az eltűnéséről, és kétségkívül Wilkestól is meg fogja kapni a magáét, amiért vesztegette a rendőrség drága idejét. De persze nem ő ölte meg Melissát, nem is tudott a gyilkosságról, így aztán aligha emelhetünk ellene vádat. Ha meg valaki fejbe kólintja az embert kalapáccsal, és ő nem tesz feljelentést, nos, az a szíve joga.
– James úgy vélte, hogy Melissának csak személyiségzavara van, de még nem pszichopata.
– Akkor alighanem igaza volt. De ha a nő nem akart volna mindenkit manipulálni, és nem kecsegteti Megant azzal, hogy ráhagyja minden vagyonát, akkor még most is élne. Szóval én nem vádolom Jamest. Még ha feljelenti is Megant, szerintem az kivárta volna, míg elcsitulnak a hullámok, és így is, úgy is végzett volna Melissával. Kötve hiszem, hogy évekig malmozott volna arra várva, hogy Melissa elhalálozzon. Hja, és van itt még valami.
– Micsoda?
– Értesüléseink szerint Melissának nem volt másik végrendelete. Vagyis hazudott Megannek.
– Miért?
– Talán azért, mert mulatságosnak találta a gondolatot, hogy ha ő hal meg előbb, akkor Megan borzasztóan csalódott lesz.
– És James még képes volt összejönni egy ilyen nővel.
– Jamest megviselte a betegsége. A legtöbben azok közül, akiket kihallgattunk, roppant barátságos, bűbájos teremtésként emlékeztek Melissára. Mihez fog most kezdeni?
– Megvárom Jamest, aztán felkeresünk egy ügyvédet, és kezdődik a válási procedúra. Azután… gőzöm sincs.
– Majd csak talál magának elfoglaltságot. Reméljük, nem egy újabb gyilkosság lesz az.
– Az se érdekel, ha az ölembe pottyan egy hulla – mondta Agatha. – Befejeztem.
– Majd meglátjuk. Na és mi lesz a vasárnapi vacsorával, amire a mama meghívta magukat?
– Charles Franciaországban van, én meg egyelőre csak arra tudok gondolni, hogy végérvényesen el kell rendeznem a dolgaimat Jamesszel – mondta Agatha. – Majd még visszatérünk rá, ha túléltem ezt az egészet.
– Rendben van. De a szaván fogom. Mrs. Bloxby mit szól mindehhez?
– Még nem mondtam el neki. Csak az éjjel érkeztem. Majd délután átugrom hozzá. Mizújs a szerelmi életével?
– Annak annyi. Árnyékra vetődtem. Pedig olyan szép pár lennénk.

– Majd talál magának valaki mást – mondta Agatha, habár titkon azt gondolta, Bill jobban tenné, ha leszokna végre arról, hogy hazahordja magához a lányokat. – Magának könnyebb – folytatta. – Fiatal még. Körüldongják a lányok. Az én koromban, ha egyáltalán sikerül kifognom egy nőtlen férfit, akkor valami más bibi van vele, fess özvegyember meg nem terem minden bokorban.
– Regisztrálhatna az egyik társkereső ügynökségnél – vetette fel Bill. – A komolyabbak közül, ahol tényleg egymáshoz illő párokat próbálnak összeboronálni.
– Kösz, Bill. De most inkább nem szeretnék belebonyolódni semmibe.

MIUTÁN BILL ELMENT, Agatha enni adott a cicáknak, és már éppen indult volna a paplakba, de csöngettek. Amikor kinyitotta az ajtót, hátrahőkölt, és igyekezett leplezni az arcán elömlő kiábrándultságot. Jimmy Jessop és neje, Gladwyn állt a küszöbön.
– A Cotswoldsban barangoltunk – mondta Jimmy –, és eszembe jutott, hogy még mindig megvan nekem a címe. Na és akkor azt mondtam Gladwynnek: „Agatha odáig lesz az örömtől, ha meglátogatjuk”.
Gladwyn felszínes mosolyra rántotta a száját.
– Kerüljenek beljebb – invitálta őket Agatha kelletlenül. – Megkínálhatom magukat valami ebéddel?
– Már ettünk a kocsmában.
– Csak pár percre ugrottunk be – mondta Gladwyn. – Milyen öreges kis vityilló ez. Én a magam részéről a modernebb stílust kedvelem. De persze ízlések és pofonok.
– A kisbaba hol van? – kérdezte Agatha.
– Anyám vigyáz rá.
– Hallom, elkapták a tettest – mondta Jimmy. – Magának semmi köze ehhez, ugye?
– Dehogynincs – mondta Agatha, és előre örült, hogy felvághat. Röviden összefoglalta, miként jött rá, hogy Megan a bűnös, és Gladwyn egész végig izgett-mozgott meg ásítozott.
– Érdekes – mondta Jimmy, amikor Agatha befejezte. – De mi van a férjével?
– Megkerült – mondta Agatha hányavetin.
– Minden rendben van?
– A legnagyobb rendben – felelte Agatha. – Úszunk a boldogságban.
– Akkor hol van most? – kérdezte Gladwyn tekintetét Agatha tekintetébe fúrva.
– Franciaországban maradt ügyeket intézni. Nemsokára jön.
– Mrs. Raisin? – harsant Mrs. Bloxby hangja. Aztán a lelkészné betoppant a konyhába. – Nyitva hagytad a bejárati ajtót, úgyhogy bejöttem. Találkoztam Bill Wonggal, hallottam a híreket.

Agatha intő pillantást vetett felé, de Mrs. Bloxby nem rá nézett, hanem Jimmyre és Gladwynre mosolygott.
– Úgy örülök, hogy James ép és egészséges. Na de hogy szerzetesnek áll! És el is váltok.
Most már Gladwyn is mosolygott.
– Ez itt Mr. és Mrs. Jessop – hadarta Agatha sietősen. – Gladwyn, Jimmy, Mrs. Bloxby. Épp indulnak.
– Jaj, dehogy – így Gladwyn, aki kényelmesen hátradőlt a székében. – Szeretném hallani, hogy tud úszni a boldogságban az, akinek szerzetes a férje.
Hanem Jimmy ekkor észrevette Agatha arckifejezését, felállt, és a vonakodó Gladwynt is felhúzta a székből.
– Nem rabolom tovább az idejét, Agatha. Ne fáradjon. Egyedül is kitalálunk.
Agatha leült, és a kezébe temette a fejét. Hallotta, ahogy becsapódik a bejárati ajtó, s hogy Gladwyn odakint az utcán éles hangon felvihog.
– Jaj, de sajnálom – szabadkozott Mrs. Bloxby. – Nem gondolkoztam, csak kiszaladt a számon. Ez a te rendőrfelügyelőd volt?
– Igen, és azt mondtam annak a perszóna feleségének, hogy boldog házasok vagyunk Jamesszel. Na de annyi baj legyen.
– Nekem kiöntheted a szíved.
Agathának az volt az érzése, oly sokszor regélte már el a történetet, hogy a hangja kezd visszhangot verni a fülében. Amikor a végére ért a mondókájának, Mrs. Bloxby azt mondta:
– Ez rettenetes.
– Az, hogy Megan megpróbált lelőni?
– Nem, hanem hogy James felcsap szerzetesnek.
– Azt hittem, helyeselni fogod. „Közelebb hozzád, Uram”, ésatöbbi.
– Örülök neki, hogy James jól van, és hogy él. Ellenben hatalmas megrázkódtatás lehetett, amikor megtudtad, hogy be akar lépni a rendbe.
– Azt hiszem, minden érzést végigzongoráztam a gyásztól egészen a haragig, de már túl vagyok rajtuk. Azt talán jobban viseltem volna, ha kisül, hogy James meghalt.
– Á, én nem hiszem. Mielőtt ideköltöztél, lakott a falunkban egy nő, aki rajongásig szerette a férjét. Pedig rémes alak volt. Amikor meghalt, az asszony az egekig magasztalta, és rengeteget költött mindenféle médiumokra, hogy kapcsolatba lépjen vele. Na már most, ha a férfi nem halt volna meg, nem régóta voltak csak házasok, a nő idővel rájön, milyen ember is az ura valójában. Tudod, amikor eltávozik valaki, aki nagyon közel állt hozzánk, a hátramaradót irracionális bűntudat keríti hatalmába, csak a szépre emlékezik az elhunytról, és átkozza magát, hogy miért is nem tudott jobb és kedvesebb lenni hozzá. Azt mondod, James hazajön? Jó. Legalább lesz idődd, hogy szoktasd magadat a válás gondolatához.
– Nem gondoltam volna, hogy elvált férfit is befogad a rend – mondta Agatha.

– Nem a katolikus egyház adott össze benneteket, úgyhogy azt hiszem, ez nem számít.
– Meglehet. Vagy az is lehet, hogy James el se mondja nekik. Tervet kell kovácsolnom, hogy mihez kezdhetnék magammal az elkövetkező hetekben-hónapokban.
– Én nem aggódnék emiatt. Az a fajta ember vagy, akivel mindig történik valami. Biztos, hogy jól vagy?
– Igen, már beletörődtem.

HANEM AZ ELKÖVETKEZŐ NAPOKBAN Agatha azon kapta magát, hogy kétszer is elment a szépségszalonba és kétszer a fodrászához. Sokat sétált és biciklizett, takarította a házát, jóllehet Doris Simpson már elvégezte, majd pedig átment a szomszédba, és James házában is rendet rakott.
Valahányszor biciklizni, sétálni indult, vagy ráfordult a kocsijával az Orgonás-dűlőre, mindig odapillantott James házára. Egészen megszokta már, hogy a ház zárva, némán áll a helyén, mígnem aztán egy hét múlva, amikor éppen a moreton-in-marshi piacról autózott haza – láss csodát! –, Jamesnél tárva-nyitva volt az ajtó. Rátaposott a fékre, és kiszállt a kocsiból. Vajon James a szerzetesi szerelésében lesz? Becsöngetett, és James máris kijött elé az ajtóba. Durva, fehér pamutinget viselt kopott farmerral.
– Agatha! – üdvözölte őszinte örömmel. – Bújj be. Épp most akartam átmenni hozzád. Kávét?
Agatha bement vele a házba.
– Igen, kérek – mondta a kanapéra telepedve.
– Csak neszkávém van – kiabálta James a konyhából.
– Az is megteszi.
James két bögrével jött vissza, lehuppant az egyik karosszékbe Agathával szemben, és kinyújtóztatta hosszú lábát. Olyan szépen le volt sülve az arca, hogy a szeme most kékebbnek tűnt, mint valaha.
– Mit fogsz csinálni a holmiddal? – kérdezte Agatha.
– Kibérelek egy furgont, és átviszem az egész hóbelevancot a nővéremhez. Rengeteg üres hely van a pincéjében. Azt mondja, hogy mindent meg fog őrizni, amíg meg nem győződik a rendbe való belépési szándékom komolyságáról.
– De te már döntöttél?
– Ó, igen. Temérdek elintéznivalónk lesz. Fel kell hívnom az ügyvédemet, hogy megindítsuk a válási procedúrát. Aztán azt hiszem, kerítek egy ingatlanost, és bérbe adom a házat. Akkor itt hagyhatom a bútorokat.
– Miért pont Melissa? – kérdezte váratlanul Agatha. – Miért pont egy olyan, mint ő?
– Nagyon melegszívű és megértő tudott lenni. Mint mondtam, azt hittem, viszonyod van. Kiborított a tudat, hogy haldoklom, hogy valami lassanként

felzabálja az agyamat. Aztán kezdtem rájönni, hogy csak színészkedik. Hogy rendkívül ravasz, és imádja manipulálni az embereket. Tudod, ebben hasonlítunk, te meg én. Én is szeretek szaglászni. Képtelen vagyok annyiban hagyni a dolgokat. Van egy orvos barátom a mircesteri kórházban. Melissa egyszer elkísért hozzá, és ő súgta meg nekem a dolgot Melissáról, aztán belekukkantottam az aktákba. A rendőröknek nem beszélhetek erről az orvos barátról, mert törvény szerint nem lett volna szabad kiadnia nekem az információt. Amikor Megan rám támadt, és épphogy megúsztam ép bőrrel, el nem tudod képzelni, milyen mélységes szégyen fogott el amiatt, hogy megcsaltalak, ráadásul pont azzal a nővel. Tudtam, ha elmegyek a rendőrségre, és feljelentem Megant, akkor fény derül a Melissával folytatott viszonyomra, te pedig megtudod, hogy hazudtam neked. Eszembe jutott a kolostor. Mentsvár volt, szent hely, ami mintha egyre csak hívogatott volna. Szívesen bocsánatot kérnék tőled, Agatha, mert igazán cudarul bántam veled, de a bocsánatkérés ide kevés. Csak én tehetek róla, hogy kudarcba fulladt a házasságunk. Az olyan begyöpösödött agglegényeknek, mint amilyen én vagyok, egyáltalán nem lenne szabad nősülésre adniuk a fejüket.
– Nincs semmi baj – mondta Agatha. – Már vége. Szeretnéd, hogy segítsek csomagolni?
– Nem kell, majd megoldom. Most inkább egy sört lenne kedvem legurítani a Vörös Oroszlánban. Velem tartasz?
– Persze. Csak kipakolom, amit vásároltam, és máris jövök.

MIKÖZBEN AGATHA OTT ÜLT Jamesszel szemben a Vörös Oroszlánban, az érzéseit boncolgatta, valahogy olyanformán, mint amikor valaki egy csúnya esést követően megvizsgálja magát, hogy nem tört-e el valamije. Megállapította, hogy mindössze nyugalmat és elégedettséget érez. James kolostorbéli történetekkel szórakoztatta, és azt is elmesélte, hogy amikor végül elment a helyi kórházba röntgenre, kiderült, hogy a daganat felszívódott.
– Azt hittem, a rendőrség az összes létező kórházat ellenőrizte – mondta Agatha.
– Azt hiszem, egyszerűen James testvérként vezettek be a nyilvántartásba.
– Vagy úgy, ez mindent megmagyaráz.
– Felhívtam az ügyvédet, ma délután éppen ráér – mondta James.
– Akkor talán vágjunk is bele.

AZ A NÉHÁNY HÉT, amit James Carselyban töltött, Agathának olyan volt, akár egy szép álom, amelyben kellemes társaság veszi körül, és sokat süt a nap. Rendszeresen együtt étkeztek, hosszú sétákat tettek, és beszélgettek. Jamesnél befejeződött a nádtető felújítása. James arra kérte az ingatlanost,

hogy mielőtt kiadná a házat, mindenképpen egyeztessen Agathával, hogy ő választhassa ki a számára rokonszenves szomszédot.

Charles több ízben telefonált, de Agatha azzal hajtotta el, hogy ne zavarja, amíg James itt van.

Aztán amikor már éppen úgy tűnt, hogy soha nem szakad vége ennek a boldog, álomszerű létezésnek, menthetetlenül eljött James indulásának napja.

James bepakolta a kocsijába azt a néhány holmit, amit még az őrsön kapott vissza. Melegen megölelte Agathát, és beszállt a kocsiba.

– Ne feledkezz meg a látogatási napokról – kiáltotta távozóban.

Végighajtott az Orgonás-dűlőn, befordult a saroknál, azzal eltűnt.

Agatha már szaladt is haza. Boldog volt, elemében érezte magát. Fogta a telefont, és tárcsázott.

– Charles. Maga az? Mintha azt ígérte volna, hogy vacsorázni visz a Lygonba.

Copyright © 1999 by M. C. Beaton

Hungarian translation © Borbély Judit Bernadett, 2013
© Ulpius-ház Könyvkiadó, 2013

ISBN 978-963-254-902-6

Felelős kiadó Kepets András

Felelős szerkesztő Greskovits Endre

Minden jog fenntartva. A könyv, illetve egyes részeinek másolása, terjesztése tilos. A könyv bárminemű felhasználása kizárólag a kiadó előzetes, írásbeli hozzájárulásával végezhető, kivéve a szabad felhasználás esetköreit. A kiadó előzetes, írásbeli engedélye szükséges különösen a jelen kiadvány lefordításához, többszörözéséhez, terjesztéséhez, digitalizálásához, feldolgozásához, átdolgozásához, az egyes részleteknek az idézés szabályait meghaladó átvételéhez. A jelen kiadványt a mindenkori hatályos szerzői jog védi, melynek megsértését adott esetben a Büntető Törvénykönyv is büntetni rendeli.